

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE SAYS SHE'S MY DAUGHTER

BUT CAN I TRUST HER?

LAUREN NORTH

A gripping and addictive psychological thriller with a heart-stopping twist

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BENİM KIZIM OLDUĞUNU SÖYLÜYOR.

SÜRÜKLEYİCİ VE BAĞIMLILIK YARATAN BİR PSİKOLOJİK GERİLİM.

OceanofPDF.com

LAUREN NORTH

OceanofPDF.com

LAUREN NORTH'UN KİTAPLARI

Benim Kızım Olduğunu Söylüyor

Sözüme Karşı Onun Sözü

Tüm Kötü Oyunlar

Evinizde Güvende

Bir Adım Geride

Mükemmel İhanet

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

*

BÖLÜM I

Önsöz

*

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

*

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

BÖLÜM II

Bölüm 32

*

Bölüm 33

Bölüm 34

*

Bölüm 35

*

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

BÖLÜM III

[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Üç ay sonra Bölüm 52](#)
[Onun Karşı Benim](#)
[SözümMesajlarına](#)
[Bölüm 1](#)
[Lauren'den Daha Duyun](#)
['FazlasınıLauren](#)
[NorthKitapları un](#)
[Lauren'den Bir Mektup](#)
[Teşekkür](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

Andy OceanofPDF.com

için

*

Bu hikâyeyi -benim hikâyemi- önce bilmenizi istediğim üç şey var:

1. Abigail'e on dört yıl önce gerçekten ne olduğunu ve neden geri döndüğünü sadece ben biliyorum.

2. Hiç kaza olmadı. Yaptığım her şeyi isteyerek yaptım.

3. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim.

Eğer bu son iki noktanın birbiriyle çeliştiğini, kafamın bir şekilde karışık olduğunu ya da bazı gazetelerin beni çağırdığı gibi hasta olduğumu düşünüyorsanız; niyet sahibi olup bunu kastetmemenin mümkün olmadığını düşünüyorsanız, o zaman sayfayı çevirin. Okumaya devam edin, her kelimeyi sonuna kadar okuyun ve tıpkı benim gibi bildiğinizi sandığınız, inandığınız her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar değişebileceğini göreceksiniz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM I

OceanofPDF.com

PROLOGUE

OceanofPDF.com

SARAH

Tuzlu deniz havasında kıkırdamalar, çocuksu sevinç çılgınlıkları yükseliyor. Çılgınlıklar, kahkahalar ve 'Hey, bana bak' sesleri. Midemde, şimdi serin kuma gömülü olan ayak parmaklarımın ucuna kadar vücuduma yayılan bir sıcaklık yakıyor.

"Ne düşünüyorsun? Michael battaniyeyi boynumu öperek soruyor. Eli kalçama sürtünüyor, düşüncelerimi dün gecenin görüntüleri ve bedenlerimizin sıcaklığıyla dolduruyor.

Kendimi dirseklerimin üzerine koyuyorum ve piknik örtüsünün altındaki kum ve çakıl taşlarının kayışını hissediyorum. Ayaklarımın yanında bir havluya yaslanmış, renkli saksılarla oynarken kendi kendine gevezelik eden Rebecca'ya gülümsüyorum.

Kıyı şeridindeki Daniel ve Abigail'e başımla selam veriyorum. Artık altı yaşında olan ve bir ağabey olmanın önemiyle dolu çıplak ayaklı Daniel, Suffolk kıyısındaki Kuzey Denizi'nin sığıllıklarında çömelmiş, sarı bir kovayı su ve çamurlu kumla doldururken, dört yaşındaki Abigail yakınlarda bekliyor, dalgalar kuma vurdukça ve gittikçe yaklaştıkça ayak ayak üstüne atarak dans ediyor.

"Onları birlikte oynarken görmenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Ve yarın gerçek dünyaya dönmek istemediğimi.

Essex kırsalındaki evimizden sadece bir saat uzaktayız ama burası farklı bir dünya gibi geliyor. Farklı bir tempo.

"Abigail'e bu gece yatmadan önce ayakkabılarını çıkarması için rüşvet vermenin yeni yollarını düşündüğünü sanıyordum," diyor Michael ve bir elini koyu sarı saçlarının arasından geçirip gözlerini öğleden sonra güneşinden koruyarak izliyor.

"Ve bu. Gülüşüm kolay ve hafiftir. Bir tatil kahkahası. Derin bir nefes çekiyorum ve başımı Michael'ın göğsüne yaslıyorum. Bu duygunun bitmesini istemiyorum ama şimdiden yapılacaklar listeleri ve programlar düşüncelerime sızmaya başladı, bir gelgit giderek yaklaşıyor.

"Bu hafta kaç kez denize girdiklerini düşünürsek, eve döndüğümüzde bu ayakkabılar muhtemelen parçalanacak.

Şimdi Abigail'in Daniel'den sarı kovayı alıp, su şırıltısı içinde kumsaldan biraz yukarıya, kıyıdan bir metre uzakta duran üç büyük kayaya - aslında kayalara - taşmasını izliyorum. Daniel'in eski bir *Thomas the Tank Engine* kazağının altına pembe bir yazlık elbise giyiyor ve Daniel'in geçen ay doğum günü için seçtiği cafcıflı kırmızı süpermarket spor ayakkabıları kadar çok seviyor.

"Janie ne zaman burada olur? Michael sorar.

Ses tonundan tatilimizin son gecesini en iyi arkadaşım ile geçirmek istemediğini anlayabiliyorum.

Telefonumu kontrol ettim. Bir saat içinde. Sen bir şey söylemeden önce, sahildeki ailesini ziyaret ediyordu ve çocukların vaftiz annesi. Phil ile zor bir dönemden geçiyor ve bizimle bir akşam geçirmekten memnun olacağını biliyorum. Phil de arabayla gelip akşam yemeğinde bize katılabilir.

"Tüp bebekte şansın yaver gitmedi o zaman? Michael soruyor.

Başımı salladım. 'Bu yüzden dikkatini dağıtmaya ihtiyacı var. Çocukların üzerine ne kadar titrediğini biliyorsun.

Gözlerim tekrar Daniel ve Abigail'e kayıyor ve ne kadar şanslı olduğumuz için bir sıcaklık patlaması daha hissediyorum. Abigail'i izliyorum, kahverengi saçları dağınık ve yabanıl, yüzü konsantrasyon içinde, kovayı alt kayalardan birine yerleştiriyor, Daniel içindekileri döküyor ve kayanın üzerine ıslak kum sıçrarken kıkırdıyorlar.

Ben de gülüyorum. Sesi kulaklarımı dolduruyor, sonra başımı ve sonra birden ses tamamen yanlış. Kendi kafamın içinde bir çınlama. Uzak ve garip.

Güneş çekiliyor. Kum ayak parmaklarımın arasından kayboluyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama içgüdüsel olarak buna karşı koyuyorum.

"Anneciğim. Abigail kayalıklardan bana sesleniyor, beni yanına çağırıyor. Vücudumdaki her hücre sıçrayıp ona koşmak, onu kollarıma almak ve sıkıca sarılmak istiyor. Güvende. Sonsuza kadar.

OceanofPDF.com

*

CUMA

OceanofPDF.com

BİR

OceanofPDF.com

SARAH

Cuma, sabah 5'te.

Bir anda uyanıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor, nefesim ciğerlerime doluyor. Muhteşem bir saniye boyunca, midemin çukurundaki sıcaklık devam ediyor. Sonra kayboluyor - kum taneleri şimdi içime çarpan gerçeklik tarafından yıkanıyor. Göğsüm sıkışıyor ve ilk nefesim acıya karşı sığ kalıyor.

On üç yıl, on ay ve dokuz gün.

Rakamları kafamda üç kez daha tekrarlıyorum. Abigail'i son gördüğümünden bu yana on üç yıl, on ay ve dokuz gün geçti - vahşi kahverengi saçları ve yaramaz gülümsemesiyle güzel kızım.

İlk günlerde ben de saatleri sayardım. Üç.

On.

Yirmi dört.

Kırk sekiz.

Yetmiş iki.

Hiç gelmeyen haberleri beklerken bu böyle sürüp gitti. Asla söylenmeyen sözler.

Bulundu. Güvende. Zarar görmemiş.

Bir an için acı kalbimde bir bıçak yarası gibi beni yutmakla tehdit ediyor, ama dişlerimi sıkıp onu kutusuna geri koymaya zorluyorum. Gitmek istemiyor; asla , tıpkı bebek arabasına karşı koyan ve bağlanmayı reddeden bir çocuk gibi. Ama ben bu acıdan daha güçlüyüm ve bugün beni yenmesine izin vermeyeceğim.

Yorganı geriye atıp dünden kalma kot pantolonumu ve eski yeşil kazağımı üzerime geçiriyorum; biçimsiz ama atılamayacak kadar sıcak ve tanıdık. Her gece gözlerimi kapattığımda, rüyamın gelmesini istiyorum,

Abigail'i görmeyi, o ana geri dönmeyi umutsuzca arzuluyor, ama olduğunda, takip eden gün çok daha zor.

Kaçış. Bu kelime düşüncelerimde fısıldıyor. Dışarı çıkmam gerek.

"Arpa," diye fısıldıyorum, komodinin üzerindeki dijital saate bakıyorum. Beşi sadece birkaç dakika geçiyor.

Uzun sarkık kulakları seğiriyor ama yatağın altından kıpırdamıyor.

"Arpa," diyorum tekrar.

Sessizlikte sesim yüksek çıkıyor. Kombi bile uğuldamıyor. Michael yatak odamızdan çıkana kadar saat 8 olacak - artık onun yatak odası sanırım. Rebecca bir saat içinde uyanmış olacak, Michael onu okula götürmeden önce saçlarını düzeltmek ve okul müsameresi için prova yapmak için kendine zaman tanıyacak. On beş yaşında ve sınavlarına bir yıl kaldı.

Daniel'a gelince, ne zaman uygun olursa o zaman yatağından fırlıyor. Bugün dersi var mı diye hatırlamaya çalışıyorum ama zaman çizelgesi hep değişiyor. Yerel üniversitede bilgisayar bilimleri okumadığı zamanlarda, kasabadaki barda vardiyalar alıyor ve eve her saat geliyor. Bazen günler onu görmeden geçiyor.

Hayatında benimle paylaşmadığı boşluklar için içim acıyor. Arkadaşları ve ilişkileri, bu evin dışında sahip olduğu hayat. Rebecca'nın tüm arkadaşlarını tanıyorum. Nereye gittiğini ve ne zaman evde olacağını biliyorum. Ama Daniel, 20 yaşında, hayatının çok azını bizimle paylaşıyor. Bu çok normal. Anlıyorum, ama yine de eskiden bana okuldaki gününü ve sevdiği dersleri anlattığı zamanların acısı var. Benimle yatakta oturup gözüne çarpan bir kuş ya da beğendiği bir araba için yaptığı eskizleri bana gösterdiği zamanların acısı var.

Düşüncelerimden sıyrılıp Barley'e dönüyorum. "Erken olduğunu biliyorum.

Barley ön patilerini uzatıyor ama gözlerini açmayı reddediyor. Yumuşak kayısı tüyleri yatak odasının loş ışığında kahverengiye dönüyor.

"Walkies.

Bu kelime onu hayata döndürdü. Yataktan yarı yuvarlanarak, yarı sıçrayarak fırlıyor ve beni kapıya kadar dövüyor.

Bir, iki, üç, dört... Koridor boyunca ve merdivenden aşağı, mutfığa ve onun ötesindeki çamurluğa kadar basamakları sayarken Barley'nin küçük bedeni topuklarımın etrafında dönüyor. Elli beş.

Bazen saymak sessizliği doldurmaya, düşünmeye cesaret edemediğim düşünceleri uzak tutmaya yardımcı oluyor. Acaba bugün kaç adım sayacağım, kaç

zaman blokları, banyo duvarlarında kaç fayans olduğu ve daha yüzlerce saçma sapan şey. Bazen işe yarıyor, bazen yaramıyor, ama her iki durumda da artık bir alışkanlık.

Arka kapıyı açıp sabahın karanlığına adım attığımda, zihnimdeki kutu sıkıca kapanıyor ve düşüncelerim yine bana ait oluyor. Essex kırsalında esen soğuk bahar havasının ilk derin nefesini içime çekiyorum ve günün bana getirecekleriyle yüzleşmeye hazır hissediyorum.

Geriye dönüp baktığımda gülünç bir düşünce. Binlerce hayat yaşayabilirdim ama hiçbir şey beni başıma geleceklere hazırlayamazdı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

iki

OceanofPDF.com

ABI

Cuma, öğleden 2'de.

Abi lacivert korkulukları kavırıyor ve yeni hayatına giden dört beton basamağın yarısında duruyor. Gerçek hayatına. Arkasındaki yoldan motorların gürültüsü geliyor - Londra otobüsleri, teslimat kamyonları, siyah taksiler, arabalar ve bisikletler birbirlerinin etrafında dönüyor; gürültü sürekli bir uğultu.

Hareket ediyor. Bir adım daha. Sonra durdu. Yapmak üzere olduğu şeyin muazzamlığı aniden bir tuğla duvar, kilitli bir kapı gibi hissettirir. Devam etmenin bir yolu yok. Her şeyi çok kolaymış gibi göstermişti. Hak ettiği şey bu. Ait olduğu yer burası. Buna inanmak istiyor ama gerçek hayatı önündeysen, bu geçmişi için ne anlama geliyor? Eğer olduğunu sandığı kişi değilse, o zaman kimdir?

Buz gibi bir rüzgâr yüzüne çarpıyor ve kahverengi saçlarını havaya kaldırarak omuzlarında duran küçük siyah sırt çantasının üzerine dağınık bir şekilde bırakıyor. Rüzgâr kazağının gevşek örgülerini süpürüyor, soğuk aynı kolaylıkla zihnine giriyor, soruları kaldırımdaki boş gevrek paketini savurur gibi savuruyor, başka bir yerde dinlenmek için kovalıyor.

Abi titriyor, eskiden beri giydiği bembeyaz spor ayakkabılarının içinde kopacak kadar üşüyen ayak parmaklarını oynatıyor. Bu sabah otel odasındaki küçük televizyonda izlediği sarışın hava durumu sunucusunun bulanık görüntüsüne göre, İngiltere'de kayıtlar başladığından beri en soğuk bahar yaşanıyor. Abi buna inanabiliyor. Neden ona bir palto vermemişti ki?

Sırt çantasının kayışlarını daha da sıkıyor ve cam kapıya ve üzerindeki tuğlaya cıvatalanmış gümüş harflere bakıyor: Bethnal Green Polis Karakolu. Ya şimdi ya hiç. Emin olmak için daha fazla zaman yok. Parası ve seçenekleri tükenmiştir.

Abi son adımı atıyor, kapıyı iterek açıyor ve içeri giriyor. Bir an sonra kapı, rüzgârı ve trafiğin uğultusunu kesen bir vınıltıyla arkasından kapanıyor. Parmakları boş bekleme alanının ani sıcaklığıyla zonkluyor.

Her iki yanında, duvar boyunca uzanan metal bir kirişe tutturulmuş iki sıra mavi plastik sandalye oturuyor ve yüksek bir ön masaya uzanıyor. Masanın üzerinde ne kalem ne de broşür var. Hararetli bir anda alınıp fırlatılabilecek hiçbir şey yok.

Önünde bir hareket var. Bir sandalye gıcirtısı ve ardından ayağa kalkıp boğazını temizleyen bir polis memuru. Gri seyrelimiş saçlarının yanında farklı yönlerde doğru kıvrılıp uzayan soluk turuncu favorileri var. Gömleğinin yakası, siyah kazağının yanında parlak bir beyazla parlıyor.

"İyi günler," diyor, sesi derin ve cızırtılı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Soru, içinden bir korku kurşunu gönderir. Vücudu donar. Ciğerleri, kalbi, zihni - artık taşınmaz kapının ardına kilitlenmişlerdir. İçinde derinlerde bir yerde, uzaklardan gelen bir alarm çalmaya başlar.

Bundan emin mi?

O an geçiyor ve tekrar hareket ediyor, masaya doğru son adımlarını atarken bacakları titriyor. Emin ya da değil, bu onun hayatı, diye hatırlatıyor Abi kendine. Onun gerçek hayatı.

Kadın yaklaşırken polis gülümsüyor. İyi çalışılmış bir gülümseme - dostça ama mesafeli. İş adamı gibi. Abi bu gülümsemeyi mükemmelleştirmek için kaç yıl uğraştığını, kaç kurbanla, suçluyla ve aradaki herkesle selamlaştığını merak ediyor.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı? Memur, favorileriyle aynı renkteki kaşlarını kaldırır.

Abi, *parasının ve seçeneklerinin tükendiğini* kendine hatırlatıyor.

Kelimeler içinde yükseliyor. Bunları paslı otel aynasındaki yansımasına yüzlerce kez ya da daha fazla söylemiştir ama yine de ağzında hantal bir his uyandırır. "Ben... Ben Abigail Wick'im. Kelimeler hızlı çıkıyor, sanki İspanyol dilinde konuşuyormuş gibi, cümleler aceleyle birbirine ekleniyor.

Sessizlik. Hiçbir kelimenin dolduramayacağı sersemletici bir sessizlik.

Abi memurun dudaklarının aralanışını, ağzının açık kalışını izliyor. Adamın gözlerinin açıldığını görüyor ve tüylerinin diken diken olup olmadığını, kendisinininkilerle aynı şekilde kollarında ve vücudunda karıncalar gibi yürüyüp yürümediğini merak ediyor.

Abi, sessizlik bir vuruştan diğerine geçerken merak ediyor, kendi adını söylemek göğsünde bir çarpıntıya ve nefesinin boğazında düğümlenmesine neden olmadan önce ne kadar zaman geçecek? *Merhaba, ben Jane Smith, Elizabeth Jones, Katy Tomlin, Abigail Wick.* Sadece bir isim. Ama tabii ki değil. Dünyadaki herkes bunu biliyor, onu tanıyor ve kendi adını ilk kez bir başkasına söylemek tüm bombaların anasını patlatmak demek.

Memur öksürür. "?" der.

"Benim adım..." Abi şimdi yavaşlıyor, kelimeleri net bir şekilde telaffuz etmek için çaba sarf ederken aksanı yumuşuyor. Ve her ne kadar kendisi de dehşete düşmüş olsa da, küçük bir parçası polis memurunun yüzündeki şaşkınlıktan zevk alıyor. Ya da belki de sadece bombanın patlamasını geciktiriyordur, sözleri kafasına dank ettiğinde olacakların kaçınılmazlığını. "Ben Abigail Rose Wick. Ailem Sarah ve Michael Wick ve ben on dört yıldır kayıptım.

Kalbi göğsüne çarpıyor. 'Nefes al, göz kırp, nefes ver. Başka tarafa bakma,' demişti ona. Şimdi onun yüzünü hayal ediyor; o konuşurken karanlık gözleri bir şeyle - çaresizlik, aşk, korku - yanıyordu. Her zaman kendini tekrarlıyor ve onun da aynı şeyi söylemesini istiyordu. 'Bunu yapabilirsin. Bunu yapmak zorundasın. Sadece kendin ya da benim için değil, onlar için - ailen için. Sana inanmalarını sağla.

Abi, memurun yüzünün renginin soluk beyazdan mor renge dönüştüğünü izliyor ve masanın altında bir düğme olduğunu ve parmakların gözden ırak bir şekilde dürtüldüğünü hayal ediyor. Binanın içinde bir yerde sessiz bir alarm yanıp sönüyor: *Resepsiyonda yardıma ihtiyaç var.*

Dönüp cam girişe bakıyor. Aynı düğmeyle kontrol edilen bir kilitleme mekanizması var mı? Kapana mı kısıldı?

Aptalca bir düşünce. Büyürken çok fazla Amerikan aksiyon filmi izlemiş, yalnız bir çocuğun aktif hayal gücünü körüklemişti. Bu Caroline'in, annesinin suçuydu - tabii Abi artık ona öyle diyebilirse. Jhon'un çoğu zaman iş için ya da her nerede olursa olsun uzakta olduğu, boktan bir şehrin banliyölerinde yaşayan sarışın bir Amerikalı. Caroline seksenli ve doksanlı yılların sevimsiz Amerikan filmlerini ve dizilerini yalayıp yutuyordu. *Cehennem Silahı, Beverly Hills Polisi, Columbo* tekrarları ve Harrison Ford'un oynadığı her şey.

Abi bu düşünceyi kapatıyor. Sadece o filmleri, o zamanı, annesini düşünmek bile o iğrenç, kaçınılmaz sıcaklığı, vücut kokusunu ve bayat yiyecekleri geri getiriyor. Günden güne, aydan aya aynı dört duvar arasında sıkışıp kalmanın getirdiği boğulma hissi.

Polisin ağızı açılıyor, sonra tekrar kapanıyor, sonra açılıyor, sonra kapanıyor, tıpkı geçen yaza kadar çalıştığı kafenin duvarında asılı duran şarkı söyleyen balık gibi. Ta ki Jhon'un mektubunu okuduğu ana kadar.

Abi memura bakarken, bir müşteri düğmeye basmaya karar verdiğinde başını çevirip ağızını açan balığın çıkardığı o hırıltılı sesi duyabiliyordu. Ve hepsi de o aptal düğmeye basmayı seviyordu.

Memur bir elini ağızına götürerek parmağını kenarlara siler. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa. "Size yardımcı olması için meslektaşlarımdan birini çağırıırken biraz oturabilir misiniz?"

Abi başını sallıyor, geriye doğru sandalyelere yöneliyor, bakışları bir kez daha cam kapılara sabitleniyor. Adamın hâlâ orada olup olmadığını merak ediyor. Onu izleyip izlemediğini. Ona söylemek istiyor. Onun gülümsemesini görmek ve nadiren yaptığı övgüleri duymak istiyor.

"Bir kez daha düşündüm de," diyor memur, "belki de beklerken görüşme odalarımızdan birinde daha rahat edersiniz. Gözden kayboluyor ve bir an sonra masanın yanındaki kapı açılıyor ve onu öne doğru çağırıyor.

Kızın mı düşünüyor? Sinirli bir kahkaha baloncuğu Abi'nin vücudunu sarıyor, göğsünde sıkışıyor ve dudaklarının seğirmesine neden oluyor. Gidecek hiçbir yeri yok. Sahip olduğu her şey sırt çantasında. 89,61 sterlin - sahip olduğu tüm para, ona verdiklerinden geriye kalan tek şey - tek bir kıyafet ve bir daha asla kullanmayacağı Kolombiya pasaportunun altında saklı. Şimdi dönse, cam kapıdan kaçsa, ısırın rüzgara ve egzoz dumanına geri dönse, nereye gidecek? Evi yok. 89.61 sterlin çok uzağa gitmez. Yan odadaki misafiri duyabileceği kadar ince duvarları olan üç sokak ötedeki pis otelde bir gece daha geçiremez.

gece boyunca porno izlemek.

Hayır. İkisi de artık geri dönemeyecek kadar ileri gitmişlerdi. Böylece Abi sırt çantasının askılarını sıkıca tutarak polis memurunu karakolun derinliklerine kadar takip eder, spor ayakkabıları gri muşamba zeminde her adımda gıcırdamaktadır. Abi karakola girdiğinden beri ilk kez Sarah ve Michael'ı, yani ailesini düşünüyor. Onlara haber verilmesi ne kadar sürer? Boğazı bir yumruk gibi sıkılıyor, derin, iç burkan bir korku zihnine boğa gibi hücum ederken birkaç atım boyunca solunum yolunu kesiyor ve beraberinde cevaplayamadığı sorular geliyor. Onu sevecekler mi? Onu kabul edecekler mi? İnanacaklar mı

Onu mu?

OceanofPDF.com

Üç

OceanofPDF.com

ABI

Memur onu bir masa ve dört sandalyenin bulunduğu bir odaya götürüyor. "Birazdan biri sizinle ilgilenecek," diyor ve kapıyı kapatıp telefon etmek için aceleyle masasına dönmeden önce uzun bir süre daha kadının yüzüne bakıyor.

Pencere yok. Tek yönlü cam ayna yok. Sadece, kapının karşısındaki koltuğa kayarken etrafını hissettiği çimento grisi dört duvar. Kapalı alan cildini kaşındırıyor ve karıncalandırıyor, ona kilitli odalarda geçirdiği çocukluğunu hatırlatıyor.

Tavandaki iki floresan tüp, ellerinin derisini kirli gösteren sert bir ışık yayıyor. Güneş görmeyeli bir haftadan az olmuş ve bronzluğu şimdiden solmuş.

Dün ona 'Solgun olmak iyidir,' demişti ama bu sabah paslı aynadan ona bakan solgun ve korkmuş yüzü hiç sevmemişti.

Abi beklerken sandalyenin sert plastiği omurgasına batıyor. Cep telefonunun kenarlarının kot pantolonunun arka cebinden içine girdiğini hissedebiliyor, onu geri almaya, ezberlediği ama kaydetmediği numarayı tuşlamaya ve ona iyi olduğuna dair güvence vermeye çağırıyor. Başardı. İçeride.

Ancak odanın üst köşesinde, kapının üzerinde, dikkat çekmeyen siyah bir kubbe var ve binanın içinde bir yerde, gıcırdayan zeminli gri koridorlardan birinin sonunda, kayıt ekipmanlarıyla dolu bir oda var. Ve bir bilgisayar sisteminde bir yerlerde, her hareketi kaydediliyor, günlüğe kaydediliyor ve saklanıyor. Bunun yerine bekler.

Kapının açılması yirmi dakika sürüyor.

İki kadın odaya girerken Caroline'ın eskiden söylediği bir şey Abi'nin aklına gelir: "Kızartma tavaından çıkıp ateşe girmek. Abi duyabiliyor

Caroline'ın genizden gelen Amerikan aksanını aklında tutuyor. Bu kelimelerin tam anlamını ancak şimdi kavrayabiliyor.

"Merhaba," diyor ilk kadın, kendinden emin bir gülümsemeyle Abi'yi selamlayarak. Uzun boylu ve köşeli, sık sarı bukleleri kafasına yakın kesilmiş. Üniforması yok. Onun yerine lila rengi pamuklu bir gömlek ve siyah bir pantolon giyiyor. Bir kolunun altına sıkıştırılmış bir not defteri ve kulağının arkasına itilmiş bir kalem var. "Ben DC Cara Swain.

"Merhaba," diye yanıtlıyor Abi, memurlar otururken sesi sandalyelerin gıcirtısında kayboluyor.

"Ve bu," diye devam ediyor DC Swain, bir eliyle yanında oturan kadını işaret ederek, "PC Robertson.

Gülümseme Abi'nin yüzünde gergin bir his yaratıyor. Bakışlarını yukarıda tutmak için mücadele ediyor, başını dik tutuyor, yanlış bir şey yapmamış bir insanın sahip olacağı türden bir duruş.

"Size biraz su getireyim mi? Polis memuru Robertson soruyor. DC Swain'den daha gençtir, minyon vücudu şekilsiz beyaz gömleği ve siyah üniformasının altında gizlidir.

Abi başını sallayarak saçlarının öne düşmesine izin veriyor. "Hayır, teşekkür ederim.

"Sizi beklettiğim için çok özür dilerim," diyor DC Swain, "yani" kelimesini ciddi olduğunu kanıtlamak istercesine uzatarak. "Sizinle konuşmadan önce bir vasinin hazır bulunması gerekip gerekmediğine karar vermemiz gerekiyordu ve bu da biraz gidip gelmemizi gerektirdi.

'Ah... doğru. Neden? Abi, Caroline'i çıldırtan o tek heceli kelimeyi kullanarak soruyor. Neden bugün dışarı çıkamıyoruz? Neden ben de diğer çocuklar gibi okula gidemiyorum? *Neden?* Caroline'ın avuç içi yanağına çarpına kadar soruyor ve sızlanıyordu.

'Sırf bu yüzden, Abelia. Öylesine,' diye cevap verirdi Caroline her zaman.

Bazen Abi sırf o tokadı yemek için, sırf tenindeki karıncalanmayı hissetmek için, günü, haftayı, ayı, sıkıntıyı bölmek için itti de itti.

"Yasal olarak konuşursak," diyor DC Swain, not defterini açıp temiz bir sayfaya geçerek, "on sekiz yaşın altındaki herkesin polis görüşmeleri sırasında yanında bir ebeveyn ya da vasi bulunması gerekir. Sizin durumunuzda bu zor bir şey, çünkü Bay ve Bayan Wick'e haber vermeden önce bir sonraki adımın sizinle konuşmak olduğunu düşünüyoruz.

"Başlamadan önce, bunun gayri resmi bir tartışma olduğunu açıklamalıyım. Hiçbir kayıt yapılmamaktadır. Ancak, istemeniz halinde polis tarafından atanmış uygun bir yetiştikten yararlanma hakkına sahipsiniz.

Abi yine başını sallıyor, kendini aptal gibi hissediyor. Daha on yedi yaşında olduğunu nasıl unutabilirdi? Panik yükseliyor, vahşi, evcilleşmemiş, etrafındaki odanın duvarlarını küçültüyor. Başka neyi unutmuştur?

"Birinin yanınıza oturup size yardım etmesini ister misiniz? Polis Robertson soruyor.

"Ben iyiyim," diye cevaplıyor Abi. "Ama teşekkür ederim," diye ekliyor, son anda kibar olmayı hatırlıyor. Bazı insanlar için olduğu gibi onun için de doğal değil. Yalnız geçirdiği zaman çok fazla. Kendisine lütfen demeyi hiç hatırlamak zorunda kalmamıştı.

Bir duraklama oluyor. Tek gürültü PC Robertson'ın sandalyesinin gıcirtısı ve Abi'nin kalp atışlarının kulaklarında çınlaması.

"Eminim bunun Bay ve Bayan Wick için büyük bir şok olacağını takdir edersiniz," diye devam ediyor DC Swain, sesi sempatik. Sakinleştirici. Yine de Abi'yi biraz sarsıyor. Dedektif neden onlara ailesi demiyor? "Haber gereğinden fazla geciktirmek istemesek de, onları gereksiz bir sıkıntıdan kurtarabilmemiz için önce sizin bilgilerinizi doğrulamakla yükümlüyüz.

"Yalan söylüyorsam diye mi yani? Kelimeler hızla dökülüyor, Abi'nin dudaklarında sıcak bir his uyandırıyor. Aksanının sesi birden daha güçlü çıkmıştı. Daha az Kolombiyalı, daha çok Caroline'inki gibi LA tınısı, altında başka bir şeyin ipucu var.

"İlginç bir aksanınız var," diyor DC Swain. 'Aksanlar konusunda berbatımdır. İspanyol aksanı mı?'

Abi kendini sakinleşmeye zorlayarak, "Kolombiyalı," diye yanıtıyor. Henüz ona soru sormaya başlamamışlardı bile. Bunun kolay olmayacağını biliyordu. Vermesi gereken her cevap için alıştırmaya yaptırmıştı. Sadece kelimeler değil, ses tonu da doğru olsun diye. "Büyüdüğüm yer. Buenaventura'da.

Abi yüzünü kaldırır ve dedektifin gözlerinin içine bakar. Duvarlarla aynı soluk gri renktedirler. "Başka ne bilmek istersiniz?

DC Swain kalemını deftere vurur ama cevap vermeden kapı açılır ve turuncu favorili memur, üzerinde üç fincan olan bir tepsiyle görünür. Tepsiyi masanın üzerine bırakır ve tek kelime etmeden geri çekilir.

Polis memuru Robertson bir fincanı Abi'ye uzatırken DC Swain arkasından, "Teşekkürler Jim," diye sesleniyor.

Bu ay. Sütlü ve zayıf. Abi kahveyi tercih ederdi. Otel odasında içtiği küçük kahverengi paketteki hazır kabuklu granülleri değil, Jhon'un uzun seyahatlerinden dönerken getirdiği ve su gibi içtiği zengin toprak tozunu.

DC Swain ayından bir yudum alarak, "Bu daha önce benzeri görülmemiş bir durum," diyor. Hafif bir duraklama oluyor, yüzünü buruşturuyor ve sonra fincanı tepsiye geri koyuyor. "Ancak şu anda bizim - polisin - belirlememiz gereken kritik öneme sahip üç şey var.

Kalemi defterin boş sayfasına bir kez daha dokundurdu. 'öncelikle, söylediğiniz kişi olduğunuzdan emin olmamız gerekiyor. İkinci olarak, eğer Abigail Wick iseniz, o zaman iğrenç bir suun kurbanı oldunuz ve hem psikolojik hem de fiziksel olarak iyi olduğunuzdan emin olmak bizim görevimiz. Ve son olarak, Abigail Wick'in kaybolmasının açık bir ocuk kaçırma vakası olması büyük önem taşımaktadır. Failleri bulmamız gerekiyor ve bu üç konuda da bize yardımcı olmanız için sizden çok sayıda bilgi almamız gerekecek. Kulağa hoş geliyor mu?"

Abi başını sallar ve bardağı dudaklarına götürür. Kaynar sıvı ağzına doluyor. Tadı da grndğu kadar güzeldi ama dedektifin delici bakışlarını kırmak için bir şeyler yapması gerekiyordu. Alarm yine kafasının içinde almaya başlamıştır. Bir saatten az bir süre geçmiştir ve işte oradadır - planlarında hiç beklemedikleri büyük bir delik. Elbette polis failleri bulmak isteyecektir. Sanki Abi on dört yıldır kayıpmış gibi, değil mi? Neden bunu fark etmedi? O neden fark etmedi?

Ağzı kurur. Düşünceler ve sorular kafasının etrafında baş döndürücü daireler çiziyor.

'Belki de başlamak için en iyi yer bize biraz kendinizden bahsetmektir. On dört yıl uzun bir süre. Abigail Wick kaçırıldığında dört yaşındaydı. Pek çok insan çocukluğunu bu kadar geriden hatırlamaz. Size Abigail olduğunuzu düşündüren nedir?

Abi'nin şu anda söyleyebileceği çok şey var. Çocukluğunun, hayatının tüm hikayesine başlayabilirdi. Ama şimdiden bu odadan sıkıldı, zaman ilerliyor ve şu anda bu gece uyuyacak bir yeri yok. Bu yüzden onlara istediklerini veriyor. Abigail olduğunun kanıtı.

"Ben... Sağ gğsmde suçiçeği izi var.

"Affedersiniz? DC Swain'in gözleri biraz açılıyor ama sonra kendini toparlıyor gibi görünüyor. "Suçiçeği izi mi?

Abi başını sallıyor, kendine güveni yerine geliyor. Bu doğru. O haklı. "Abigail Wick olduğumdan emin olmak istiyorsun, değil mi? Bu yüzden size sağ göğsümde, meme ucumun bir santim altında su çiçeği izi olduğunu söylüyorum. Su çiçeği geçirdiğimi hatırlamıyorum, bu yüzden çok genç olduğumu ve belki de kaçırılmadan önce geçirdiğimi tahmin ediyorum.

Dedektifin gri gözleri uzun bir süre Abi'ye dikildi ve sonra sanki bir şeye karar vermiş gibi not defterine bir şeyler karaladı.

Abi dedektifin el yazısının karalamasına bakar. Ne yazdığı hakkında hiçbir fikri yoktur. Yüzünden birkaç santim uzakta ve doğru yönde olsa bile, Abi yine de okuyabileceğinden emin değil, ancak PC Robertson bunu çözmüş olmalı çünkü ayağa kalkıyor ve Abi'ye bir gülümseme daha attıktan sonra odadan çıkıyor. Abi bir an için dedektifin yara izini görmek isteyip istemeyeceğini merak ediyor. Beyaz dairesel girintinin düşüncesi midesini .

Bunu düşünmek istemiyor. Şu anda istediği, gerçekten istediği şey eve dönmek. Ama Abi artık bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyor ya da asla öğrenemeyeceksin.

OceanofPDF.com

DÖRT

OceanofPDF.com

ABI

O zaman

Abelia oturma odasının kapısında beklerken midesi gurulduyordu. Öğleden sonra güneşinin bir çizgisi soluk çiçekli perdelerin arasından süzüldü ve kırmızı kanepenin arkasına bir şerit halinde indi. Havada pis bir koku asılı duruyordu, tıpkı bazen bir kâbustan sonra uyandığında cildini nemli ve saçlarını kafasına yapışmış bulduğunda yatak örtülerinin koktuğu gibi.

Televizyondan gelen ani bir silah sesi küçük odanın içinde yankılandı.

Abelia annesine baktı. Uykuda yaptığı şeyi yapıyordu - uyanıktı ama uyanık değildi; koltukta dik oturuyordu, gözleri açık ama cam gibiydi. Annesinin yüzü ağlamaktan şişmişti ve gözyaşları yanaklarına oturmuştu.

"Anne? Silah sesleri kesildiğinde Abelia "Anne" dedi. Bütün gün söylediği ilk kelimeydi ve sesi çok kısıktı, sanki nasıl kullanılacağını unutmuş gibiydi.

'Acıktım anne,' dedi, bu sefer biraz daha yüksek sesle.

Annesini izliyor, kelimelerin kulaklarına girmesini ve onu uyandırmasını bekliyordu. Bazen işe yarıyordu, bazen de Abelia yüzünü annesinin kulağına yaklaştırıp bağılıyor ama yine de uyanmıyordu.

Annesi gözünü kırpmadı, hareket etmedi ya da Abelia'yı duyduğuna dair herhangi bir işaret göstermedi.

Abelia içini çekti ve kanepenin arkasına doğru yürüdü, haftalarca kâbuslarında dolaşacak bir ceset görme ihtimaline karşı gözlerini televizyondan uzak tuttu. Artık sesler umurunda değildi. Artık yedi yaşındaydı ve yedi yaşındaki çocukların kulaklarını kapatmasına gerek yoktu ama cesetlerden nefret ediyordu.

Ön kapıyı sessizce geçip mutfığa doğru ilerlerken çıplak ayakları kirli zemine sürtünüyordu. Ama pencerenin önünde durakladı. O yapabiliirdi

çocukların bağırışlarını duydu. Açlığın acısı anlamadığı başka bir şeye dönüşürken, okulun bittiğini tahmin etti.

Perdeleri açmayı, yüzünü cama dayamayı ve çocukların oyununu izlemeyi arzuluyordu. İki kızın ipi havada salladığını ve başka bir kız ortada zıplarken tekerleme söylediğini hayal etti. Erkek çocukları da hayal etti; eski bir topun peşinden koşuyorlardı, tişörtleri tozun içine atılmıştı.

Abelia'nın parmakları perdelerin kaba kumaşını okşadı. Kendini pencereye önce hâlâ televizyona bakan annesine bir göz attı. Umutsuzca dışarıda onlarla birlikte olmak, ipin ortasında zıplayan kişi olmak istiyordu. İzlemenin ne zararı olabilirdi ki? Kimse onu görmeyecekti.

Abelia tek bir hareketle eğildi ve perdelerle pencerenin arasından fırladı. Gözleri delici gün ışığına karşı acıyordu. Gözlerini kırptırdı, gözlerinin alışmasını ve çocukların görünmesini beklerken yüzüne bir gülümseme yerleşti.

"Pencereden uzak dur. Annesinin sesi boğuk ve cızırtılıydı ve Abelia'nın bacaklarının bükülmesine neden olan korkuyla doluydu. Yere düştü ve loşluğa geri döndü.

Annesi 'Güvenli değil' dedi.

Abelia bacaklarını vücuduna daha sıkı sardı ve iç çekti. En azından annesini uyandırmıştı. "Acıktım anne," dedi, bir tutam saçı ağzına götürüp ucunu emerek.

'Ah, Abelia, lütfen, annem bugün çok üzgün. Kendine bir şeyler hazırlayabilirsin, değil mi? Hala biraz ekmek var.'

Abelia annesine dün akşam yemeği için son bayat kabuğu çiğnediğinde ekmeği bitirdiğini söyleme zahmetine girmedi. Bunun yerine, kendini topladı ve mutfağı doğru ilerledi. Parmak uçlarında durdu ve parmaklarının ucu bir tabağı değene kadar gerindi. Tabağı kaldırabilecek kadar kavrayana kadar yaklaştı.

Peynir sertti ve tuhaf kokuyordu, oturma odası gibi, yatak örtüleri gibi, ama Abelia umursamayacak kadar açtı.

'Gel yanıma otur, Abelia. Beni kucaklayarak mutlu et,' diye seslendi annesi oturma odasından.

Abelia'nın kalbi sıkıştı ama söyleneni yaptı. Annesini mutlu edebilirse, belki o zaman yemek almak için dışarı çıkabilirdi.

Annesinin yanına oturdu ve başı annesinin göğsüne yaslanana kadar kendisine yaklaşılmasına izin verdi. Koku şimdi daha kötüydü. Abelia ağzının çatısını kaplayan kokunun tadını alabiliyordu.

Jenerik ekranda satır satır akarken, Abelia annesinin yüzünde bir gülümseme görmeyi umarak başını kaldırdı ama o yine gözleri açık uyuyordu.

Abelia annesinin kolunu itti ve yatağının serin örtülerine uzanmaya gitti. Birden kendini yorgun ve hasta hissetti.

*Neden bu kadar , anne? Neden dışarı
çıkamıyoruz?*

Neden ben de diğer çocuklar gibi okula gidemiyorum?

Abelia soruları bir kenara itti. Bu soruları defalarca sormuştu ama bir kez bile yanıt alamamıştı. Gözlerini kapadı ve Jhon'un acele edip geri gelmesini diledi. Onun bu kadar çok seyahat etmesinden, iki haftada bir sadece bir gece kalmasından, yiyecek dolu alışveriş torbaları ve kendisi için daha fazla okul ödevi getirmesinden nefret ediyordu. Belki bu sefer tüm hesapları doğru yaparsa daha uzun kalırdı; belki bir dahaki sefere onu da yanında götürürdü.

OceanofPDF.com

BEŞ

OceanofPDF.com

ABI

Cuma, öğleden sonra 3'te.

Yara izinden bahsedilmesi odadaki havayı değiştirdi. Abi, çok sevdiği cocadas'ın şekerli tatlılığı gibi dostane bir profesyonellikle kaplanmış temkinliliğın hâlâ orada olduğunu hissediyor. Ama şimdi bir heyecan da var. Bir belki. Ya olursa.

DC Swain'in kaleminin tıkırtısı kesilir ve bakışları Abi'ye sabitlenirken başını hafifçe eğer. "Bana biraz çocukluğunuzdan bahseder misiniz? Eğer çok üzücü değilse. Kaçırılmayla ilgili bir şey hatırlıyor musun? Soruları artık daha çekingen, sesi daha yumuşak.

Abi dedektife ona inanıp inanmadığını sormak istiyor ama soruyu içinde tutuyor ve bunun yerine saçının uçlarıyla oynuyor. "Hayır," diyor. 'Gerçek ailemi hatırlamıyorum - ya da en azından hatırladığımı sanmıyorum. Her zaman hiç gitmediğim bir yerin hayalini kurdum ve hiç tanımadığım insanlarla bir kumsalda kumdan kaleler yaptım. Hiç korktuğumu ya da yalnız olduğumu hatırlamıyorum," diye yalan söylüyor. "Ya da çok küçükken birini özlediğimi, gerçi özlemiş olmalıyım çünkü Buenaventura buraya hiç benzemiyor ama hatırlamıyorum.

DC Swain'in kalemi, başını kaldırmadan önce birkaç saniye daha defteri çiziyor. "Peki ya sizi yetiştiren kişi ya da kişiler?

Bir çift. Annem olduğunu sandığım kadının adı Caroline Pérez'di. Pérez onun evlilik adı. Kızlık soyadını bilmiyorum. Bana hiç söylemedi. Amerikalıydı. Sanırım Los Angeles'lıydı ama bunu bana söylediğini hiç hatırlamıyorum. Geçmişi hakkında konuşmazdı, ama her zaman Amerika'da bir şeyler olduğunu ve geri dönemediğini hissederdim, sanırım istese bile. Ben on iki yaşındayken göğüs kanserinden öldü.

"Peki ya kocası?"

Jhon Pérez. Buenaventura'da bir kahve fasulyesi ihracat şirketinde çalışıyordu. Geçen yıl bağırsak kanserinden öldü.

Kendisini yetiştiren adam hakkında artık bildiği her şeye rağmen, onun adı geçtiğinde boğazında bir acı düğümleniyor. Ama Abi durmuyor. Konuşmak iyi hissettiriyor. Sadece aylardır tek görüştüğü kişi o olduğu ve o da pek konuşkan bir tip olmadığı için değil, sonunda hikâyesini anlatmak onu rahatlatmış için.

"Onlar nazik ebeveynlerdi," diye devam ediyor, "eğer bana soracağın şey buysa. Bir zindana kapatılmadım ya da korkunç şeyler yaptırılmadım. Normal bir çocuktum. Yüksek duvarları ve her zaman kilitli bir kapısı olan bir evde yaşıyorduk. Abi, o kadar çok çalıştıkları hikayeyi anlatırken doğrudan DC Swain'in gözlerinin içine bakıyor ki neredeyse gerçekmiş gibi geliyor. "Küçükken dışarı çıkmama hiç izin verilmezdi. Bana bunun sebebinin şehrin güvenli olmaması olduğu söylendi ve hep buna inandım. Hâlâ da değil. Buenaventura Kolombiya'nın en büyük limanlarından biri. Uyuşturucu kaçakçılığı ve şiddet günlük hayatın bir parçası. Çapraz ateşe yakalanmak çok kolay, özellikle de benim gibi görünüyorsanız, yani Caroline gibi görünüyorsanız. Sarışındı ve açık tenliydi. Göze çarpıyordu. Ben de öyleydim ama o kadar değil ve Jhon başımıza bir şey gelmesinden endişeleniyordu.

"Abigail Wick olabileceğini ne zaman keşfettin?"

"Jhon öldüğünde," diyor Abi.

Nefes al, göz kırp, nefes ver. Başka tarafa bakma. Gerçek, yalan, gerçek, yalan, gerçek - rulet tekerleğinin dönüşü gibi.

"Öncesinde uzun bir süre hastaydı," diye devam ediyor Abi. "Daha sonra bir yığın kâğıdı karıştırıyordum ve bana gönderilmiş bir mektup vardı. Mektubu açtım ve her şey oradaydı. Gerçekler. Abi'nin gözlerinde yaşlar birikiyor; Jhon için mi yoksa mektubun içindeki gerçek için mi, emin değil.

"Mektup yanında mı? DC Swain kaşlarını kaldırır ve Abi'nin sırt çantasının durduğu yere bakar.

"Hayır. Başını sallıyor ve çantasını ayaklarına yaklaştırma dürtüsüne direniyor. "Kızgındım. Buna inanmamıştım. En azından ilk başta. İnanmak istemedim. Yırtıp attım. Ama sonra sanırım mantıklı gelmeye başladı. Dışarı çıkmama nasıl izin verilmediği, bebeklik ya da büyüme nasıl olmadığı. Zaten İspanyolca'ydı. İstersen sana ne yazdığını söyleyebilirim?"

"Evet, lütfen. DC Swain başını hafifçe eğiyor, kalemi defterin üzerinde duruyor.

"Şöyle yazıyordu: "Sevgili Abelia'm"-'

'Abelia? Bu Kolombiyalı bir isim mi?"

Aslında Amerikalı. Bana hep Abi derlerdi, geçen aya kadar bu pek mantıklı gelmiyordu. Bunun takma bir isim olduğunu düşünmüştüm. Ama aynı zamanda onların çocuğu olduğumu da düşünüyordum. Kolombiyalı - en azından yarı Kolombiyalı - olduğumu, doğum günümün Ekim ayında olduğunu ve on sekiz yaşında olduğumu sanıyordum.

Abi'nin kafasının içinde rulet çarkı tıklar tıklar dönmeye devam ediyor - siyah, kırmızı, siyah, kırmızı, gerçek, yalan, gerçek, yalan.

DC Swain, Abi'ye başını sallamadan önce bir not daha karalıyor.

"Sevgili Abelia'm" diye yeniden başlıyor Abi, "Bu mektubu yazdığım için üzgünüm, sana vereceği üzüntüden dolayı daha da üzgünüm. Sana, benim için ne kadar önemli olduğunu ve seni gördüğümüz ilk günden beri bana ve annene ne kadar neşe getirdiğini söyleyerek başlamalıyım. Annen ve ben uzun yıllar boyunca bir çocuk özlemi çektik, ancak hayatımızın sonlarında tanıştık ve Tanrı bize karşı nazik değildi. Annen depresyona girdi. Ona olan sevgim benim için yeterli olsa da, daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bir çocuğa ihtiyacı vardı, ancak geçmişinde şu anda önemli olmayan şeyler, yasal evlat edinmeyi imkansız hale getirdi."

Duraksıyor, acısı gözlerinin kenarlarına batıyor. Jhon'un ona verdiği mektubu kaç kez düşündüğü, kelimeler arasında kaç kez cevap aradığı önemli değil, yine de göğsüne bir acı saplanmasına neden oluyor.

DI Swain, yüzü yumuşayarak, "Acele etmeyin," diyor.

"Sonra şöyle dedi: "İş için İngiltere'ye gitmem gerekiyordu. Anneni yalnız bırakmaktan nefret ediyor ve onun için sürekli endişeleniyordum. Eskisi gibi devam edemeyeceğimizi biliyordum. Seni boş bir sahilde tek başına yürürken gördüğümde doğu kıyısındaydım. Bir süre seni izledim. Ailen kaybolduğunu fark etmeden önce denize düşmediğinden emin olmak istedim ama bir süre sonra kimse gelmeyince kaybolmadığını, bulunduğunu anladım. Tanrı bize gülümsemişti.

"Yaptığım şey içimizi çürüttü. Annen kendi bedelini ödedi, ben de kendi bedelimi ödüyorum. Gerçek adın Abigail Wick ve İngiltere'de bir ailen var. Ailene verdiğim ve bundan sonra da acılar için üzgünüm ama sen bizim tarafımızdan bir ebeveynin çocuğunu sevebileceği kadar çok sevildin. Seni seven baban, Jhon."

Abi titrek bir nefes alır. *Bizim tarafımızdan sevildi.* Bunun doğru olmasını diliyor. "Sonunda gerçeği anladım ve internette araştırma yaptım. Hatta bir de

Görüntü. Teknedeki yabancı Jhon'du.

DC Swain, Abi' tekrar odaklanmadan önce bakışlarını tekrar defterine indiriyor ve sadece bir saniyeliğine sempati ve nezaketin arkasında bir şeylerin titreşimi var. Sert bir bakış, Abi'nin damarlarında buzdan bir şimşek çaktıran bir şüphe.

"Londra'ya nasıl geldin? DC Swain soruyor.

Abi ellerini bırakıp kalçalarının arasına sıkıştırmadan önce saçlarının uçlarıyla oynuyor. Ona hep bu kadar kıpırdanmamasını söylüyordu. "Jhon'un arabasını sattım ve parasını uçak bileti almak için kullandım. Birkaç hafta sürdü.

"Uçuş numarasını hatırlıyor musun?

Omuz silkiyor. "Hayır. Abi, *"Kim biliyor?"* diye sormak istiyor ama içinde tutuyor. "Pazar sabahı Londra Havaalanı'na indi.

"?" "Pardon?

'Hangi Londra Havaalanı? Birkaç tane var,' diye açıkladı dedektif. "Oh, anlıyorum. Adı He-bir şeydi.'

"Heathrow. DC Swain not defterine bir satır daha yazar. 'Bugün Cuma. Buraya gelmeden önce neden beş gün beklediniz? Ve neden burası?

"Ben... Ben korkmuştum," diyor Abi. 'Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Onları kendim mi bulmaya çalışsam yoksa buraya mı gelsem bilemedim. Kimsenin bana inanacağından emin değildim. Kendimi bildim bileli Abi Pérez'im. Tüm hayatınızın bir yalan olduğunu öğrenmek kolay değil," diye fısıldıyor. Siyah, kırmızı, siyah, kırmızı, gerçek, yalan, gerçek.

Kapı tekrar açılır ve PC Robertson daha önce olduğu gibi yerine oturur, yanakları hafifçe kızarmış, gözleri parlak ve tetiktedir. Abi nerede olduğunu ve bu bakışın ne anlama geldiğini merak ediyor.

DC Swain defterini kapatır, kalemi kulağının arkasına sıkıştırır. "Teşekkür Abi. Tüm bana anlatmanın kolay olmadığına eminim. PC Robertson şimdi seninle kalacak ve ben de Essex Polisini arayıp Bay ve Bayan Wick'in evine bir araba gönderilmesini sağlayacağım.

"Bana inanıyor musun? Kelimeler, Abi onları durduramadan ağzından dökülüyor.

DC Swain ayağa kalkıyor, gömleğinin alt kısmını yukarı doğru çekiştiriyor. Gözleri Abi'yi değerlendiriyor gibi görünüyor, not defterini alıp bir sayfaya çeviriyor.

Boş sayfa. 'Bir sonraki adımın Bay ve Bayan Wick'i bilgilendirmek olduğuna inanıyorum. Daha sonraki bir tarihte, tüm bu bilgileri bize resmi bir sıfatla tekrar anlatmanız ve Kolombiya'da geçirdiğiniz zaman hakkında hatırladığınız kadar ayrıntıya girmeniz gerekecek. Kaçırılma olayına sadece sizinle ilgilenen çiftten başka kişiler de karışmış olabilir. Verdiğiniz ayrıntıları doğrulamak için Kolombiyalı yetkililere ulaşmamız gerekecek.

Abi başını sallar. İçini bir rahatlama kaplar. Başardı. DC Swain artık istediği kadar plan yapabilir ama Abi onunla bir daha konuşmayacak. Ona söz vermişti.

DC Swain masanın etrafında Abi'ye doğru adım atıyor ve bir an için dedektifin bir el sıkışma ya da güven verici bir omuz okşama teklif edeceğini düşünüyor, ama ikisi de gelmiyor.

"Bir şey daha var," diyor DC Swain, defteri ve kalemi Abi'nin önüne koyarak. "Bizim için adresinizi yazabilir misiniz lütfen?"

Rahatlama bir korku düğümüne dönüşür. Yüzündeki ani duygu değişimine engel olamayarak dedektife bakar. "Kaldığım oteli mi kastediyorsunuz?"

'Evet ve Kolombiya'daki evinizin adresini de. Soruşturmalarımızda bize yardımcı olacaktır; endişelenecek bir şey yok.

Abi başını eğerek saçlarının tekrar yüzünü örtmesine izin verdi. Caroline'ın onu her öğleden sonra izlemeye zorladığı *Columbo* bölümlerini düşünürken, biranın plastiği avuçlarında oluşan tere karşı kayganlık hissediyor. Abi tek bir hikâye bile hatırlayamıyordu ama kahverengi yağmurluğu, haşlanmış yumurtaları ve Kolumbo'nun şüpheliye son sorusunu önce tam gitmek üzereyken nasıl beklediğini hatırlıyordu; tüm davayı açıklığa kavuşturacak olan soruyu.

DC Swain'in yaptığı bu mu? Neyden şüpheleniyor?

Abi, kalem kâğıda değdiğinde elinin titremesinin durmasını istiyor.

Yolun karşısından izliyorum, otobüs durağı ve iki sıra düzenli trafik tarafından yarı gizlenmiş halde. Bir yabancı. Hiç kimse.

Abigail basamaklara ulaşıyor ve kalbim, görüş alanımı kapatan otobüsün rölantide çalışan motoru gibi göğsümde tıkırdıyor.

Uzaklaşıyor ve karakolun kapısının kapandığını, Abigail'in içeride bir siluet olduğunu görmeyi bekliyorum.

Ama o hala merdivenlerde. Soğuktan kamburlaşmış, kararsızlıktan donmuş.

Onun yerine öfke geliyor. Nasıl emin olamaz? Bunca ay ikna ve rehberlikten sonra.

Ona defalarca bunu hak ettiğini söyledim. Hakkı olanı alması gerektiğini. Bu sözlerde ne kadar ciddi olduğumu bilmiyor.

Ama hala tereddüt ediyor. Aptal küçük kız.

Ona acele etmemek, o kapıdan geçip yeni hayatına doğru son adımlarını atması için onu itmek bir çabadır.

Kaybedecek bir şey yok ve kazanacak her şey var. Neden bunu göremiyor?

Yola bir adım daha yaklaşıyorum, dönüp kaçarsa önünü kesmeye hazırım. Saate bakıyorum, planın bir sonraki kısmına hazır olmak için yola çıkmam gerektiğinin farkındayım.

Sonra Abigail kapılara bakar ve hareket etmeye başlar, bir an sonra da gözden kaybolur.

*Evet,
Abigail!
Aferin
kızıma.*

Bu hayatı hak ediyorsun.

Ancak elbette, dünyası değişmek üzere olan sadece Abigail değildir.

Ailesi de var. Onlar neyi hak ediyor?

Cevap - her şey. Başlarına gelecek her şeyi hak ediyorlar

OceanofPDF.com

ALTI

OceanofPDF.com

SARAH

Cuma, 1600.

Koyu renkli ahşap kapıların yavaşça titreyerek canlanmasını izlerken parmaklarım direksiyona vuruyor. Anlamsız olduğunu biliyorum ama her zaman yaptığım gibi koltuğumun yanındaki siyah tıklayıcıya bir, iki, üç kez daha basıyorum. Kapılar her zaman olduğu gibi beni görmezden geliyor ve belirlenen hızlarında devam ediyorlar.

Araba yolumun bir ayağı görünüyor ve tanıdık bir dürtü içimi çekiştiriyor, boşluktan geçmemi, siyah Audi'min boyasını , sadece çakıl yolda tekerleklerin çıtırtısını duymamı istiyor. Bu ses, binlerce çakıl taşının yuvarlanan ezgisi, içimde bir şeyi tetikliyor. Pavlovvari bir tepki, kadar sıkı cıvatalanmış görünmez zırhın çözülmesini işaret ediyor ki bazen gecenin küçük saatlerinde beni koruyor mu yoksa öldürüyor mu diye merak ediyorum.

Evde olduğumu gösteren ses. Bir daha asla ayrılmayacağıma yemin ettiğimde duyduğum ses. Bu sözü kendime fısıldarken bile, stüdyodaki günümünden kalan makyajımı silerken bile ne kadar aptalca konuştuğumu biliyorum. Bir ya da iki gün içinde arabama geri döneceğim, kaçabilmek için kapıların acele edip açılmasını dileyeceğim.

Nefes alıyorum, keskin parfüm ve saç spreyi kokusunu yakalıyorum, beni bugün *Loose Women*'da Prens Harry'nin İngiltere ziyaretlerinde kraliyet güvenliği hakkı üzerine yaptığımız tartışmaya geri götürüyor. Bazen çok anlamsız geliyor - çoğu zaman. Hayal edilebilecek en kötü şeyi yaşadığınızda, her gün bunu yaşamaya devam ettiğinizde, başka bir şey için heyecanlanmak imkansızdır.

Haftalık aşçılık bölümümü yapıyorum ve sunuculuğunun diğer artıklarını benim yoluma atıyor. Abigail'in 'undan sonra 'dan vazgeçmeliydim.

Kaçırılma. Artık İngiltere'nin en popüler gündüz kuşağı TV programını sunan, yıldızı parlayan bir TV sunucusu değildim.

Zehirliydim. Menajerim Don'un bunu bana söylemesine ihtiyacım yoktu, gerçi defalarca söyledi. Kimse çocuğu kaçırılan trajik kadını izlemek istemiyordu. Yine de kaldım, savaştım, eleştirileri ve yapımdaki bir şeyin önerilerini görmezden gelerek bana verilen her şeyi aldım. Janie BBC'de yapımcıydı ve onun nasıl bir iş yaptığını biliyordum ve bunun bana göre olmadığını biliyordum.

Ayrıca, bırakamazdım. Tanıdık olana, rutine ihtiyacım vardı. Sunuculuk, nasıl yapılacağını bildiğim tek şeydi. Haber spikeri olma hayallerim seçmelerin başlarında suya düştükten sonra yapmak istediğim tek şey buydu.

"Haberleri okumak için fazla güzelsin," dedi Don bana. 'Erkekler seninle yatmayı düşünecek; kadınlar senden nefret edecek. Arkalarını dönecekler. Televizyona çıkmak istiyorsan daha hafif bir şeyler yapmalısın.

Ben de öyle yaptım. Gündüz kuşağında bir bilgi yarışmasıyla başladım, sonra *Blind Date*'in yeniden yapımı, sonra da *Big Brother*. Yirmili yaşlarımda Daniel doğduktan ve Don'un nazıkçe ifade ettiği gibi 'seksilikten anneliğe' geçtikten sonra *This Morning*'de yardımcı sunuculuk yapmaya başladım.

Abigail'in kaçırılmasından sonra, anne olma ve çocuklarımı koruma konusunda o kadar başarısız olmuştum ki, iyi olduğum tek şey sunum yapmaktı. Michael da kendini Abigail'i bulmaya ve daha sonra da onun hayır kurumunu yönetmeye adanmak için işini satmıştı, yani paraya ihtiyacımız vardı. Televizyonda kalmamın bir başka nedeninin fısıltısı düşüncelerime giriyor ama gözlerimi açıp saymaya devam ediyorum.

Çalkalama motorunun kapıları açması altmış saniye sürüyor. Binlerce kez saydım, belki daha fazla. Bugün otoparktan stüdyoya kadar kaç adım attığımı saydım: 250. Makyöz Laura'nın beni hazır hale getirmesinin kaç saniye sürdüğünü saydım: 2,566. Soyunma odamdan *Loose Women* masasının arkasındaki tabureme kadar attığım adımları saydım: elli. Ve şovun başlayabilmesi için seyircilerin alkışlamayı bırakması için geçen süre: yirmi saniye. Saymaya devam ediyorum ve geniş araba yolumuza girmenin, Michael'ın geçen yaz bir öğleden sonra istediği gri dikdörtgen kaldırım plakalarıyla aynı derecede iyi hissettirip hissettirmeyeceğini merak ediyorum.

Mutfağın ortasındaki siyah granit adaya yaslanıp ne olduğunu sormamı beklerken, 'Aklıma parlak bir fikir geldi,' dedi.

Bir tane daha mı? Bunun yerine yeni mutfağımız olan modern canavarlığa bakarken bunu söylemek istemiştım. Parlak siyah tezgahlar ve çok parlak

Michael'ın fikri olan kulpsuz beyaz dolaplar ve mutfakın yan tarafındaki bahçeye bakan alçak cam kış bahçesi. Başka bir oda, başka bir yemek odası masası ve gerçekten ihtiyacımız olmayan sandalyeler. Ama bunu söylememiştim. Hiçbir şey söylemedim. Sadece döndüm ve kaşlarımı kaldırdım.

'Daniel artık araba kullanıyor ve Rebecca da birkaç yıl içinde kullanacak. Garaj yolunu asfaltlatmalıyız. Çiçek tarhlarından ve o saçma sapan çimenlerden kurtulabiliriz. Kesmesi çok zor, biliyor musun?'

Değerli çakıllarımı düşündüm ve buna izin veremeyeceğimi anladım. 'O zaman neden çimleri kazıp bir torba daha çakıl almıyorsun? Sanki bunu yapacak zamanın yokmuş gibi.

Ağzımı kapatmışım ama artık çok geçti. Aptalca bir sözdü. Çok sertti. Bu onu incitmişti; bunu gözlerinin bir ton kararmasından anlayabiliyordum. Michael'la tanışana kadar gözlerin bunu yapabileceğini hiç bilmiyordum. İkimiz de gençken, tutku ve aşkla doluyken, ikimiz de gerçek acının nasıl bir şey olduğunu bilmeden çok önce, onun gözleri aşık olduğum şeylerden . Gözleri şaşırtıcı bir gök mavisiydi, ama gençken sahip olduğum ruh hali yüzüğü gibi, duygularına göre değişiyordu - tutku, öfke, heyecan, acı ve koyu mavi deniz rengine dönüşüyordu.

Michael oflayıp puflayarak çömeldi ve adanın altındaki şarap dolabını çekiştirerek açtı, bir şişe Chablis ararken incindiğini gizledi. Saatin öğleden sonra olup olmadığını kontrol etmek için fırının üzerindeki dijital saatin kırmızı çizgilerine bakma zahmetine bile girmemişim. Her seferinde bir tartışma. Gerçek şu ki, içki içmesini umursamayı bir süre önce - ilişkiler halka açık hale geldikten ve evliliğimizin leşiyle yüzleşmek zorunda kaldıktan sonra.

Kafası hâlâ buzdolabına gömülüken, "Sorun sadece boşluk değil, o lanet çakıllar," demişti. Şişeler şingirdadı ve birbirlerine çarptı. Birini çıkarıp inceledikten sonra diğeriyle değiştirdi, sanki yıl ve şarap fark ediyormuş gibi - tek istediği alkolün sağlayabileceği uyuşukluktu. "Sen ve Daniel bir hapishane firarisi gibi arabayı sürüp gidiyorsunuz, ön camıma fırlayan ve kırılan taşlardan haberiniz yok. Geçen ay iki kez ön cam tamir servisini aramak zorunda kaldım.

"Çakıl kalıyor. Bakmadığı halde başımı salladım. 'Hoşuma gitti, hem zaten iki katlı garajımız ıvır zıvırla dolu, çoğu da annenin eşyaları. Orayı temizle ve arabayı orada bırak.

Yani vardı.

Nefret ettiğim o sıradan ve tamamen anlamsız tartışmalardan biriydi. Hayatta kalma sanatı, sıradan hayatın hangi kısımlarını kabul edip hangilerinden kaçınacağınızı bilmekle ilgilidir. Her sabah yataktan kalkmak, yemek yemek, işe gitmek: bunlar hayatta kalmam için çok önemli. Michael'la tartışmak, destek gruplarına gitmek, arkadaş edinmek ise değil. Hayatta kalma sanatı hakkında bir kitap yazabilirim. Başa çıkmayı öğrendiğim yollar. Önemli olan ve olmayan şeyler. Ama hayatta kalmakla ilgili bir başka şey de bu - önümdeki güne odaklanmam gerekiyor. Neden ya da nasıl diye düşünmek işe yaramıyor.

Elli sekiz.

Elli dokuz.

Altmış.

Gözlerimi açtım. Kapılar açılmış, Gül Evi'nin çıplak sarı duvarları ortaya çıkmış, artık aşık olduğum pembe sarmaşık gülleriyle kaplı değil. Artık dayanamadığım güller. Sabrım tükendi, bu yüzden ayağımı gaza dokundurduğumda araba çok hızlı ilerliyor. Tekerleklerimin altında çtırdayarak kayan minik taşların sesi kulaklarımı dolduruyor ve stüdyodan çıktığımdan beri kafamın içinde zonklayan gerilimin dış kenarlarını gevşetiyor.

Hiç düşünmeden arabayı sağa, giriş verandasının taş basamaklarını ve beyaz sütunlarını, oturma odamıza bakan beyaz ahşap pervazlı uzun düz pencereyi ve altındaki Michael'ın biçmekten nefret ettiği çim yığınına geçecek şekilde döndürüyorum.

Ancak o zaman park ettiğim garajın solundaki boşluğun dolu olduğunu fark ediyorum. Ayağımı frene basıyorum ve kırmızı bir Ford Focus'un yarım metre gerisinde sarsılarak duruyorum. Yanında tanımadığım başka bir araba oturuyor: koyu mavi bir sedan.

Lanet olsun!

Kafamdaki gerilim, kafatasımın altındaki parmakların beynime baskı yapması gibi geri dönüyor. Michael'ın destek grubu olmalı. Aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlatan, gözleri sulu ve sesleri titreyen kadın ve erkekler. Süveterlerinin kollarından tuvalet kâğıtlarının yırtık pırtık uçlarını çıkarıp gözlerini silen ve bir dilim pasta daha yiyenler.

"Bu neye yarayacak? Birkaç ay önce, başka bir toplantı uzayıp çaydanlıkların yerini şişeler aldıktan sonra Michael'a tıslamıştım

Dört kadın ve üç erkek akşam için mutfağını ele geçirmiş, seslerini duyurmak için birbirleriyle konuşuyorlardı.

"Hepimiz senin gibi olamayız, Sarah," diye yanıtladı Michael. 'Bazılarımızın bu konuda konuşmaya ihtiyacı var. Bu insanların-' O zaman kendini durdurmuştu, ama ne söylemek üzere olduğunu biliyordum: *benim*. Onların ona ihtiyacı vardı, benim yoktu. Michael kendisine ihtiyaç duyulmasını isteyen bir adamdı. Bu onun DNA'sında vardı ve benim artık ona ihtiyacım yoktu.

Kalayım mı, gideyim mi? Bu soru kafamda bir çekişme yaratıyor.

Koltuğumda dönüp eve bakıyorum. Sonra da arkamdaki kapılara. Hala açıklar. Yola geri dönüp biraz dolaşabilirim. Waitrose'un reyonlarında dolaşıp zaman öldürebilirim. Ama Rebecca'ya okul oyunu için repliklerinde yardım edeceğime söz verdim.

Onu yatağına uzanmış, *Fame* için yazdığı senaryonun sözlerini söylerken düşünüyorum ve kaçma isteğim buharlaşıyor. Vites kolunu geri vites takıyorum ve arabamı kırmızı Focus'un diğer tarafına doğru manevra yaptırıyorum.

Araba yolunda, kırmızı tuğlalı bacamızdan süzülen yanık kiraz odunu kokusunu da taşıyan sert bir rüzgâr bluzumdan içeri giriyor. Kapılar çoktan kapanıyor, beni içeri kapatıyor.

İki arabaya bakmak için dönüyorum ve tam o sırada arka camdaki etiketi fark ediyorum. İçimi ani bir panik kaplıyor. Zırhım, dış kabuğum, sanki hayal ettiğim çelikten değil de ucuz bir oyuncağın dayanıksız plastiğinden yapılmış gibi parçalanıyor.

Çıkartma siyahtır ve üzerinde kalın beyaz yazıyla yazılmış iki kelime vardır: Essex Polisi. Eve doğru dönüyorum ve kalbim duracakmış gibi hissetmeme rağmen koşuyorum. Lütfen yine olmasın. Lütfen Daniel ya da Rebecca'ya bir şey olmasına izin verme.

OceanofPDF.com

YEDİ

OceanofPDF.com

SARAH

Anahtarı ön kapının kilidine sokarken ellerim titriyor. Çarparak açılıyor, duvara bir çentik bırakacak kadar sert çarpıyor ama umurumda değil.

Lütfen Daniel ya da Rebecca olmasın. Lütfen yine olmasın.

"Michael? Sesim yüksek çıkıyor. Tiz. "Michael?

"Ben buradayım. Mutfak kapısında belirdi. Gri-sarı saçlarından bir tutam, ellerini gezdirdiği ve düzleştirmeyi unuttuğu garip bir açıyla dışarı çıkmış. "Cep telefonunu arıyordum," diyor ve bana doğru ilerliyor.

Barley bana doğru geliyor. Onu okşamamı bekliyor, kuyruğunu sallıyor, patileri ahşap zeminde dans ediyor, ama kısa bir okşamadan fazlasını yapamayacak kadar dikkatim dağınık. "Ben... araba kullanıyordum. Neler oluyor? Bu-'

'Polis bizimle konuşmak için burada,' diye araya giriyor.

Bakışlarım Michael'ın yanından mutfğa doğru kayıyor ve bir sandalyenin arkasına asılmış, tanımadığım siyah bir takım elbise ceketi görüyorum.

"Daniel mı? Aptalca bir şey mi yaptı?"

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Daniel aptalca şeyler yapmaz. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum ama belki de düşüncelerimde kopan fırtınada aklıma gelen tek senaryo bu. Ödenmemiş bir hız cezası ya da başka bir kabahat.

"Herkes iyi," diyor Michael.

Gözlerimiz birleşiyor ve o tek bakış aramızda söylenmemiş binlerce gerçeği aktarıyor.

"Yirmi dakika önce geldiler ve ikimizle de konuşmak istiyorlar. Mavi gözlerinde yabancı bir şey parlıyor. Umut, fark ediyorum.

Michael, bunca zamandan sonra senin bile bu kadar kandırılmadığını söylemek istiyorum.

"Burada başka biri var," diye ekliyor.

"Kim?"

Mutfak kapısındaki bir hareket gözüme çarpıyor. Barley dönüyor ve onu okşamak için çömelmiş olan adama doğru koşuyor.

"Merhaba, Sarah. Ryan Barley'nin tüylerini okşarken gülümsüyor.

Unutmak için kendimi zorladığım anılar yüzeye çıkıyor ve göğsüme çarpıp ciğerlerimdeki nefesi kesen bir acı selini de beraberinde getiriyor. Nefes almaya çalışıyorum ama faydası olmuyor.

Birdenbire kayıyorum, sanki kışın nehrin çamurlu gibi, ayaklarım altımdan kayıyor. Denizin tuzlu kokusu ve martıların çığlıkları duyularımı dolduruyor.

Başka bir mutfak, neredeyse on dört yıl önce. İnkârın bittiği ve gerçek acının başladığı zaman. Artık mesele, bir tatil evinin bahçesinden her an bulunabilecek kadar uzaklaşan dört yaşındaki bir çocuk olmadığında.

Daha fazla haber beklemekle geçen günler, hiç gelmeyen daha fazla görüntü. Altı yaşındaki Daniel'in somurtkan ve dilsiz bir şekilde ayaklarımın dibinde yerde boyama yaptığını ve Rebecca'nın kucağında kıpırdanıp durduğunu, gevezelik ettiğini ve plastik bir çingırağı masaya vurduğunu hatırlıyorum. Yan odada telefon üstüne telefon görüşmesi yapan Michael'ın sesinin yankısını hatırlıyorum.

Ve ilk görevinde ucuz bir takım elbise ve buruşuk bir gömlek giymiş, kimsenin dokunmadığı çay bardakları ve peynirli sandviçler hazırlayan genç aile irtibat görevlisi, iri cüssesiyle tıpkı şimdi benim mutfak kapımı cüceleştirdiği gibi kulübenin mutfağını da cüceleştiriyordu.

Ona bakıyorum, sesimi bulana kadar anıların ve geçmişin acısının içinden geçiyorum. "Ryan, burada ne yapıyorsun? Becca nerede? Aklımdan yeni korkular geçerken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

"Buradayım anne. Rebecca'nın beyaz-sarı saçları ve sırttan yüzü Ryan'ın yanında beliriyor; hala çömelmiş durumda, bu yüzden ikisi neredeyse aynı boyda görünüyor.

Bacaklarımın dengesizliğini görmezden gelerek ona doğru koşuyorum.

Bir, iki, üç, dört adım sonra kızımın yanındayım, onu sıkıca kucaklıyorum ve deodorantının kokusunu içime çekiyorum - tatlı, şeker gibi. "Bugün okul nasıldı? Sen iyi misin?"

"İyiymi anne," diyor Rebecca kollarımdan ayrılırken ve ardında soğuk bir boşluk bırakırken. "Ben iyiyim.

"Neler oluyor?" Şimdi Michael'a bakıyorum. Gerçekten bakıyorum, yıllar sonra ilk kez, , birlikte çok mutlu olduğum, güldüğüm, dünyayı ele geçireceğimize dair şakalar yaptığım adama küçük bir bakış yakaladığımı hissediyorum - ben TV'de, o pazarlamada. Her şeye sahip olabileceğimizi nasıl da düşünmüştük. Kariyer, para, aile, aşk, mutluluk, dünya.

"Bilmiyorum," diyor Michael ve o pırıltı kayboluyor; o artık sadece bir evi ve çocuklarımızın bakımını paylaştığım bir adam. Bazen sona erdirmeye cesaret edip edemeyeceğimi merak ettiğim bir tür ortaklık. İşte o zaman sesindeki heyecanı yakalıyorum. Midemi bulandırıyor. Gerçekten düşünemiyor-

"Bay ve Bayan Wick," diye sesleniyor bir başka ses mutfağın yan dahili hattan. "Belki oturmak istersiniz?

Ryan ayağa kalkıyor, siyah saçlarının uçları kapı çerçevesinin üstünü sıyrıyor. Onu içeri alıyorum. Erkeklerin yaptığı gibi iyi yaşlanmış, otuzlu yaşlarının sonunda yirmili yaşlarında olduğundan daha iyi görünüyor. Fazla kiloları, ucuz takım elbiseleri gitmiş ve yüzünü şekillendiren kısa, koyu renk bir sakalı var.

"Çay yapıyorum," diyor Ryan, sanki başka birinin evine girip çaydanlığı kaynamaya bırakmak ve dolapları karıştırıp poşet çay aramak dünyanın en normal şeyiymiş gibi.

Ryan'ı mutfağa kadar takip ettiğimde hava otlar ve Michael'ın yavaş pişirilmiş tencerede hafifçe fokurdayan et yahnisi kokuyor. Vücudum zayıf ve aynı zamanda kurşunla dolu hissediyor. Michael'ın eli sırtıma dokunuyor ve beni mutfağa, hiç oturmadığımız dört yüksek tabureli adaya ve sadece Michael'ın kullandığı şarap dolabına doğru yönlendiriyor.

Geniş kemerden geçip bahçeye bakan dikdörtgen camlı ek binaya giriyorum. Uzun yemek masasının yanında bir adam duruyor, yanında bir not defteri ve telefon var. Tokalaşmam için elini uzatıyor.

"Bayan Wick, ben Essex Polisi'nden Dedektif Çavuş Howard. aile irtibat şefimiz Ryan Goodchild ile zaten tanışmıştınız.

Elimi tutan polis memuruna başımla selam veriyorum. Benimle benzer yaşlarda, kırklı yaşların ortalarında, belki daha yaşlı, kel kafalı, yetkin ve sakin bir tavır takınıyor. Kaçırılan bir dur işaretini ya da köydeki son hırsızlık olaylarını takip eden genç bir polis memuru değil. Ve sadece bu bile aklımdan geçenleri haykırmak istememe neden oluyor.

Neden buradasın?

DS Howard oturuyor ve bize de aynısını yapmamızı işaret ediyor. Zaman yavaşlıyor, sanki Michael ve ben Rebecca'nın izlemeyi sevdiği reality şarkı programlarından birinde yarışmacıyız ve sunucunun kaybedenleri açıklamasını bekliyoruz.

Michael'ın yanındaki sandalyeye kayıyorum ve bir an sonra Barley'nin sıcak bedeninin ayaklarımın üzerine düştüğünü hissediyorum. Başımın üstünde, gökyüzünde kara bulutlar yuvarlanıyor.

"Sizi bu şekilde rahatsız ettiğim için özür dilerim" - DS Howard konuşurken arambakıyor - "ama size Abigail hakkında bir soru sormam gerekiyor.

Buz kanımı dolduruyor, damarlarımda dolaşüyor ve tüm vücudumun titremesine neden oluyor. On üç yıl, on ay ve dokuz gün. Zaman akıcı, parmaklarımın arasından akan su gibi.

Yağmur damlaları başımın üstündeki cama vurmaya başlıyor, verandaya açılan Fransız kapılarından aşağıya, kare şeklindeki çimenliğe ve onun ötesindeki düzgün çalı sınırlarına doğru çizgiler halinde akıyor.

Masanın altında Michael'ın eli benimkini örtüyor. Birbirimize herhangi bir niyetle dokunmayalı beş yıl oldu ve onun eli benimkinin üzerinde hem yabancı hem de tanıdık geliyor.

"Bazı kalıntılar mı buldunuz? Sesim tanımadığım titrek bir fısıltıya dönüşerek soruyorum.

Michael'ın eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor. Ona bunu yaptıran rahatlık değil, nefret ve incinme arasında, hakkında konuşmadığımız orta bir yer.

Konuşurken DS Howard'ın gözlerinin beni değerlendirdiğini hissediyorum. 'Abigail'in ayırt edici bir özelliği olup olmadığını hatırlıyor musunuz? Özellikle de suçüçeğı izi?'

Kalbim yeni bir öfkeyle çarpıyor ve göğsümdeki ağrı şiddetleniyor. Bu DS Howard'a evimizdeki varlığının bize ne yaptığına dair bir fikri olup olmadığını sormak istiyorum - unutmak için çok çalıştığım şeyi hatırlamamı isteyerek neden olduğu zararın farkında olup olmadığını.

"Bayan Wick?

Boğazımda bir kaya şişiyor, acı bir hıçkırığın kaçmasına neden olmaya yetiyor. Pırıl pırıl gözlerin ve ciyak ciyak kahkahaların anıları kafamı doldururken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Yabancı bir şeyin damlacığı vücuduma doğru yol alıyor. Bunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, yerini bulmam bir anımı alıyor: umut. Ve şimdi nefret eden benim. Bana bunu hissettirdiği için karşımdaki adamdan nefret ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, Michael'ın ve cevap vermemi bekleyen DS'in yüzlerini görmezden geliyorum. Hatırlamak istemiyorum ama artık çok geç.

Üst kattaki ana banyodayız. Taşınmamızın üzerinden çok zaman geçmediğini biliyorum çünkü banyo takımı hâlâ somon pembesi renginde ve şeftali rengi duvar karolarıyla dengelenmiş. Hatıralar çok net, çok canlı - sadece benim için oynayan bir ev filmi. Daniel banyoda, plastik dinozorlarını yıkıyor. Solgun yüzü kırmızı noktalarla dolu ve vücudunun hiçbir parçası zarar görmemiş. Birkaçı dışında hepsi çatlamış ve kabuk bağlamış. Onun için en kötüsü geride kaldı.

Kendimi banyo paspasının üzerinde diz çökmüş, saçlarımın hala uzun olduğu ve kumral dalgalar halinde sırtımdan aşağı döküldüğü zamanları görüyorum. Abigail'in yeni yürümeye başlayan tombul vücudunu kabarık beyaz bir havluyla sarıyorum ve pamuğa karşı kıpırdanıp kıvranırken ıslak saçlarını öpüyorum. Abigail'in Daniel'dan daha az lekesi var, sadece beş ya da altı tane, ama bütün gün onu rahatsız edip kaşıntıdırarak çılgınca hıçkırıklara boğdular.

"Hayır, hayır, tatlım - kaşınırsa yara olur" diye mırıldandığımı duyuyorum. "Kaşınıyor," diye feryat ediyor Abigail. Koyu kahverengi gözlerinden tombul yaşlar süzülüyor.

"Üzerlerine biraz kalamın losyonu süreceğiz; daha iyi hissetmelerine yardımcı olacak, söz veriyorum.

Soğuk, kremsi sıvıyı her bir noktaya sürüyorum ve onu kıkırdatan aptalca bir şarkı söylüyorum. İşte o zaman havlunun beyazına karşı parlak kırmızı kan lekesini görüyorum, lekelerden birinin üstünü ovalayıp devirmiş. Abigail'in göğsüne kırmızı bir leke bulaşıyor.

Gözlerimi açtım ve DS Howard'a baktım. "İki yaşındayken su çiçeği geçirdi. Geceleri ellerine o kaşıma eldivenlerinden takıyorduk ama bir tanesi hala yara izi taşıyordu. Göğsünde, kaburgalarının hemen üstünde.

Başını sallıyor ve telefonunun ekranında bir şeyi kontrol ediyor. "Hangi taraf olduğunu hatırlıyor musun?

"Affedersiniz?

"Yara izi hangi taraftaydı, sol mu sağ mı?

"Bütün bunlar da ne demek oluyor? Michael mırıldanıyor, sesi sabırsızlık ve çaresizlik karışımı.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve kendimi bir kez banyoya gitmeye zorluyorum. "Sağ taraf. Onun sağ tarafı."

Daha fazla anı saklandıkları yerden kaçıyor. Hayaletler gibi kafamın etrafında dönüyorlar. Abigail'in o gün sahilde attığı kahrkabayı neredeyse duyabiliyorum, rüzgarda sürükleniyor, anılarımda ulaşamayacağım bir yerde.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken gözlerimi kırıştırıyorum.

"Herhangi bir temyiz başvurusu sırasında yara izi kamuoyuna açıklanmış mıydı, hatırlıyor musunuz? DS Howard bakışlarını aramızda gezdirerek soruyor.

Michael'a döndüm. Kampanyalar onun alanıydı, benim değil, ama o başını sallıyor.

"Hayır. Yara izini bildiğimi bile sanmıyorum. Kaşlarını çatıyor, kendi anılarını karıştırıyor.

"Emin misiniz? DS Howard sorar.

Michael bana baktı ve omuz silkti. "Eğer bir noktada bilseydim, unutmuş olurum.

Tekrar DS Howard'a dönüyor, yüzünde üzgün bir ifade oluşuyor. "Abigail küçükken kendi işimi kurdum - ticari bir pazarlama şirketi. Tüm saatler boyunca çalışıyordum, bu yüzden banyo zamanları ve bu tür şeyler için evde değildim. Erken çocukluk dönemine ait pek çok şey gözümünden kaçtı. Şimdi çok pişman olduğum bir şey tabii ki. Bu yüzden Rebecca için evde olmayı seviyorum.

DS Howard Michael'ın mazeretlerini kabul ederek başını sallar.

Michael haklı. Çocuklar çok küçükken pek ortalıkta değildi ve Abigail'in suçıçeği yarasını hatırlamamasına şaşırmadım, ama pişmanlığı - Rebecca için evde olma ihtiyacını - eklemek çok ileri bir adım. Zalimce bir iğneyi geri ısıırıyorum.

Michael şu anda evde çünkü Abigail'in Melekleri'ni - kızımızın adına kurduğu hayır kurumunu - küçük düşürdü. Evde çünkü normal bir işe yerleşemeyecek kadar çok içiyor.

"Abigail'in kaçırılmasıyla ilgili bir kitap yazıyorum," diye devam ediyor Michael. "Bilseydim yara izinden bahsedirdim ama bahsetmedim.

Michael'ın kitabından bahsedilmesi kaslarımın gerilmesine neden oluyor. Yaşadığımız trajedinin, ünlülerin dedikoduları gibi dünyaya yayılması fikrinden nefret ediyorum. Tüm o saf ebeveynler bunun kendi başlarına gelemeyeceğini, bizim yaptığımızı asla yapamayacaklarını söyleyecekler. Ama ben bunu kendime saklıyorum. Şimdi zamanı değil ve gerçekten de Michael'ın bir kitap yazdığını söylemesi ile bunu gerçekten yapması, bitirmesi iki farklı şey.

Teşekkür , Bayan Wick, Bay Wick.

DS Howard sırayla her birimize başını sallıyor ve koltuğunda kayıyor. Kalbim ağzıma geliyor ve bir an için ayağa kalkıp açıklama yapmadan bizi terk edeceğini düşünüyorum ama bunun yerine öne doğru eğiliyor.

"Size suçıçeği yarasını sormamın nedeni, bu öğleden sonra kızınız olduğunu iddia eden bir kızın polis karakoluna girip

Doğu Londra'daki istasyon.'

"Ne? Tanrım,' Michael'ın sesi kulağıma geliyor. Ses uzakta, oturduğum yerden okyanuslar kadar uzakta.

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum ve başımı sallama, çığlık atma dürtümle savaşıyorum.

Bu mümkün değil.

OceanofPDF.com

SEKİZ

OceanofPDF.com

SARAH

On üç yıl, on ay ve dokuz gün boyunca ne kızımından ne de onu kaçıran siyah saçlı adamdan -gazetelerin deyimiyle gemideki yabancından- tek bir iz bile yoktu. Dedektifin telefonunu arayışını ve bizi oturtup bir kadının bebek arabasında kırmızı ayakkabılı küçük bir kız gördüğünü, Felixstowe'da bir saat uzaklıktaki bir feribota doğru koşturulduğunu söylediğini ve Ryan'ın eğilerek ön kapıdan geçip kendini tanıttığını hatırlıyorum, tam da dünyamızın dibe vurduğu anda.

Dedektif, 'Olayı bir kaçırma vakası olarak değerlendiriyorlar,' dedi. 'Şu anda yerel memurları yönlendiriyoruz.

Kaçırılma.

Biri küçük kızımı kaçırmıştı.

Ondan sonra bekledik. Tatil evinin derme çatma mutfağında oturduk. Saatlerce. Günler geçti. Haftalar geçti, ama biz kaldık. Bekledik. Sessizlik bizi yarı deli ediyordu.

Birkaç olası görüntü vardı - Michael'ın sürekli çağrıları ve medyaya yaptığı çağrılar bunu kesinleştirdi. Abigail'in yüzü ve teknedeki yabancının görüntüsü haftalarca İngiltere'deki tüm gazetelerin ve Batı dünyasındaki diğer pek çok gazetenin baş sayfasında yer aldı.

İlk ihbar İspanya'da tatil yapan İngiliz bir adamdan geldi. Adam, sahilde İspanyol bir kadın tarafından çekilen bir kız gördükten sonra yardım hattı numarasını aradı. Ardından Sydney'de bir grup yolcu yerel bir otobüste Abigail'e benzeyen bir kız gördüklerini bildirdi. Ve böylece devam etti. Görülen her şey polis ve Michael'ın özel dedektifi tarafından araştırıldı, ayrıca magazin gazetelerinde yayınlandı ve *Sky News*'de ayrıntılı olarak tartışıldı.

Abigail değildi.

Her yeni görüşte, kendi etrafımda, Daniel ve Rebecca'nın etrafında inşa ettiğim hassas yeni varoluş parçalanıyordu. On üç yıl, on ay ve dokuz gün boyunca Michael Abigail'e inanmaktan, umut etmekten ve onu aramaktan asla vazgeçmedi. Ama ben aradım.

"O..." diye devam ediyor Michael, boğazını temizliyor ve düşüncelerimi şimdiki zamana geri çekiyor. Omuzları titremeye başladı. Nefes alışları kısa, tıslayan soluklara dönüyor ve ona bakmak için döndüğümde yüzünde iki ıslak çizginin aktığını görüyorum.

Bir anlık kızgınlık yanaklarımı yakıyor, sonra hızla suçluluğa dönüyor. Michael'ın bunca yıldır beklediği an bu. Tabii ki duygusal. Benim de öyle olmam gerektiğini biliyorum ama daha önce eve girerken hissettiğim panik yatıtı. Birleşti. Kalın, uyuşturan bir amur.

"Michael" - koluna dokunuyorum - "o olduğunu bilmiyoruz. Ona bunun yanlış alarm olduğunu söylemek istiyorum. Vahşi ve acı dolu bir kaz kovalamacası, tıpkı ilk grldğı zamanlardaki gibi acı ve hayal kırıklığıyla son bulacak, ama bu sefer daha kötü. O kadar uzun zaman geçti ki, DS Howard'ın sözlerinin yırttığı bandajın altındaki yara hala çok taze.

"Biliyorum. Başını salladı, ellerini yüzüne sildi. 'Yine de büyük bir çok. O iyi mi?" diye sorar. "Yaralandı mı?

DS Howard, "Korkarım tüm ayrıntılara sahip değilim, ancak zarar görmüş gibi görünmüyor," diye yanıtlıyor.

İki bardak çayın ortaya çıktığını fark ediyorum. Başımı kaldırdığımda Ryan'ın bize katıldığını ve DS Howard'ın yanında oturduğunu görüyorum. Gözlerimiz buluştu. Endişesini görüyorum, "İyi misin?" sorusunu. "Ne yapabilirim?" ifadesi. Omuzlarımı küçük bir omuz silkmeyele kaldırıyorum.

Kafamı çevirip çay bardağından yükselen hayalet buhar dallarını izliyorum ve sonra gücümü toplayıp Daniel'in oturma odasının zeminine saçtığı yüzlerce küçük Lego parçası gibi parçalanmış parçaları topluyorum.

Nefes aldığımda, sanki dakikalardır ilk kez nefes alıyormuım gibi hissediyorum. Çok fazla sorum var. Kim bu kız? Bunu neden yapıyor? Bizden ne istiyor? Ama DS Howard bunlara cevap veremez, ben de onun cevap verebileceğini düşündüğüm bir şeyle yetiniyorum. "Bu kız ve geçmişi hakkında ne biliyorsun?

"Kolombiya'nın batısındaki bir şehirde Kolombiyalı bir adam ve ailesi olduğunu düşündüğü Amerikalı bir kadınla birlikte yaıyordu. Bethnal Green'deki DC, kızın ailesinden olduğunu düşündüğü adamdan yazılı bir itiraf bulduğunu söyledi.

Öldükten sonra babası olduğunu düşünmüş, ona Abigail Wick olduğunu ve onu kaçırdığını söylemiş. Bu hafta başında Londra'ya uçtu.

"Onun bir resmi var mı? Michael sorar.

DS Howard telefonunun ekranına dokunur. "Bu Bethnal Green Polis Karakolu'nun dışındaki CCTV kamerasından bir kare. Telefonunu masanın üzerine koyuyor ve Michael ile benim aramdaki boşluğa kaydırıyor.

Görüntü bir fotoğraf kadar net ve Abigail'in Felixstowe'daki rıhtımda gördüğüm son CCTV görüntüsünü düşünmeden edemiyorum, hepsi bulanıktı - kare pikseller görüntünün bir mozaigini oluşturuyordu. Ama bunda genç bir kız görüyorum. Uzun kahverengi saçları bir rüzgârla havalanmış ve uçuşun ortasında donmuş. Dar bir kot pantolon ve bol bir kazak giymiş ve doğrudan kameraya bakıyor gibi görünüyor.

Michael'ın nefesi kesilir, eli ağzına gider.

"Ne? Ben soruyorum.

"O... Sence de sana benzemiyor mu? Tıpkı sana benziyor, Sarah."

"Öyle mi? Kaşlarımı çatıyorum ve görüntüyü büyütüyorum, böylece kızın yüzü ekranı dolduruyor.

"Güven bana," diye devam ediyor Michael, sesi biraz fazla yüksek. "Diplomanı aldıktan sonra çektiirdiğin vesikalık fotoğraflarda.

Sesindeki heyecan göğsüme saplanıyor, çünkü Michael'ın bahsettiği fotoğrafları biliyorum ve o yanılıyor. Bazı ebeveynler kendileriyle çocukları arasındaki benzerlikleri hiç görmediklerini iddia etseler de ben onlardan biri değilim. Daniel'de, yirmi yaşındayken tanıştığım Michael'ı görüyorum - uzun uzuvlar ve sarkık saçlar. Daniel'da benim koyu renk gözlerim ve saçlarım, Michael'ın ise ince fiziği var. Michael'ın açık teni ve düz sarı saçları Rebecca'ya miras kalmış. Hâlâ büyüyor, ama on beş yaşında bile onda kendi hafif kıvrımlarımın oluştuğunu görebiliyorum. Genetiğimiz yarı yarıya olduğu hem Rebecca'da hem de Daniel'da şaşırtıcı derecede açık, ama aynı şeyi bu kızda göremiyorum.

Yine de şüphelerimi bir kenara itip kendimi ikna etmeye çalışarak bakmaya devam ediyorum. Belki de rengi bana benziyordur: güneşte dakikalar geçirdikten sonra altın sarısı bir kahverengiye dönüşen teni ve kumral-kahverengi saçları, benimkiler kırılmadan ve gri çizgileri gizlemek için sarıya boyanmadan önce. Ama vücudu... bol kazağının içinde bile, kilo vermeden önce bile sahip olduğumdan daha fazla kıvrım görebiliyorum.

İçimdeki bir ses, yetiştirilme nedenim olabilir. Farklı bir kültürde, farklı bir diyetle yetişmek. Buna gerçekten inanıyor muyum?

Bakışlarım fotoğraftaki kızın badem şeklindeki gözlerine kayıyor. Gecenin bir yarısı kolumu çekiştiren ve kötü rüyalarını ağlamaklı hıçkırıklarla fısıldayan küçük kızın iki mükemmel Os'unu gizleyen siyah göz kalemi lekeleri olabilir *mi*?

Umut fısıltıları geri döner. Gözler değişir, yüzler değişir, özellikle de küçük çocukla yetişkin arasındaki o on dört yılda. Olabilir.

"Onun gerçekten Abigail olup olmadığını ne zaman anlayacağız? Kafamdaki sesleri bastırarak soruyorum.

Michael yanımda geriliyor ama hiçbir şey söylemiyor. Michael umudun, yıllar boyunca geçip gitmek için inşa ettiği engelleri aşmasına izin vermiş olabilir, ama o bile bunun bir hata olabileceğini biliyor, de en acımasızından.

DS Howard, 'Bir DNA testi ayarlayabiliriz,' diyor. 'Ama laboratuvarlar oldukça yoğun. Biraz zaman alabilir. Acele etsek bile birkaç hafta sürebilir.

Birkaç hafta mı? Bu bir ömür demek. Yaşamak istemediğim bir ömür.

Ryan, "Bunu yapması için özel bir şirkete ödeme yapabilirsiniz" diyor. 'Essex Polisi daha önce bir şirketle çalıştı. Çok etkililer. Bir arama yapabilirim. Maliyetleri bilmiyorum ama ne kadar çabuk isterseniz fiyat o kadar yüksek olur diye tahmin ediyorum.

"Sonuçları en erken ne zaman alabiliriz? Ben sorarım.

"Yetmiş iki saat, basit bir DNA karşılaştırma testinin yapıldığını duyduğum en hızlı süre.

Teşekkür ederim, Ryan. Lütfen aramayı yap. Maliyeti umurumda değil. Sonuçları mümkün olduğunca çabuk istiyorum.

"Peki ya yara izi? Michael parmaklarını tek bir hareketle saçlarında gezdiriyor. "Onda suçiçeği izi var," diyor, sesi alçak, sanki kendi kendine konuşuyormuş, kendini ikna ediyormuş gibi. 'Eğer o değilse bunu nasıl bilebilir? Benim bile haberim yoktu.

Boğazıma bir yumru oturdu. İnanmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Kaybettiğim ve şimdi bulmuş gibi görüldüğüm her şey için hıçkırıklara boğulmak istiyorum. Ama yapamıyorum.

"Şimdi ne yapacağız? Londra'ya onu ziyarete mi gideceğiz? Nerede kalıyor, biliyor musun?' Michael soruyor.

Düşüncelerim yarına ve Londra'ya yapılacak bir yolculuğa sığıyor. İşleyebileceğimden çok daha fazla düzeyde garip ve duygusal. Şunu söylemek üzereyim.

onunla buluşmadan önce DNA testi sonuçlarını beklememiz gerektiğini söyledi, ama DS Howard oraya önce gitti.

"Bethnal Green'deki dedektif Abi'ye bu gece için bir pansiyon bulmaya çalışıyor. Güney Amerika'dan gelmiş ve görünüşe göre sınırlı parası var. Bir yer bulacaklarından eminim ama bu geceden sonra ne olacağından emin değilim.

"Burada kalabilir," diyor Michael. "Bu bir seçenek mi?

Başımı salladım. "Ya da Londra'da bir otel için ödeme yapabiliriz.

"Sarah," diyor Ryan, ses tonu kararsız, "belki de onu burada ağırlamak bir otelde ağırlamaktan daha iyi olur. Ben sadece DNA testini daha kolay ve hızlı bir Çekilde yaptırmayı düşünüyorum ve tabii ki gazetelerin bunu duyma ihtimali de daha az.

Michael yanımda başını sallamaya başladı bile. 'İyi bir noktaya değindin Ryan. Öyle ya da böyle bir şey öğrenene kadar bunun ortaya çıkmasını istemeyiz.

"Eminim Bethnal Green'den biri onu buraya getirebilir," diyor DS Howard, bakışları bana kayarak. 'Eğer bunu yapmaya hazırsanız, bu geceden sonra nerede kalacağı sorusunu da ortadan kaldırmış olursunuz. Ve Ryan'ın da dediği gibi, DNA testinin tamamlanması için de işleri kolaylaştıracaktır.

"Bunun en iyi karar olduğundan emin değilim. Daniel ve Rebecca'yı ve ailemizin kırılganlığını düşünüyorum.

Michael sadece benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle 'Her zaman çok pratik,' diye mırıldanıyor. "Bir içkiye ihtiyacım var.

Tabii ki biliyorsun.

"Peki, onu buraya getirin," diye iç geçirdim, bir elimi alnıma sürterek DNA testine odaklanmaya çalıştım. Sonuçları ne kadar çabuk alırsak o kadar iyi. Önemli olan tek şey bu. "Boş odayı ayarlamam gerekecek.

Ryan onun burada olmasının nedeni konusunda haklı ama yine de bunun bir hata olduğunu biliyorum. Bunun içime işlediğini hissedebiliyorum. Ama hiçbir şey söylemiyorum çünkü ne kadar küçük olursa olsun, bir parçam bu kızla tanışmak istiyor, sadece zaten bildiğim şeyi doğrulamak için - onun Abigail olmadığını. Bana biraz benzese ve Abigail'in geçirdiği su çiçeği yarasının aynısına sahip olsa bile, bu kız, her kimse, benim kızım değil.

Abigail öldü.

DOKUZ

OceanofPDF.com

SARAH

Dondurucunun kapısı açılıyor ve buzun bardağa çarpma sesi odanın içinde yankılanıyor. Masanın üzerinde soğumaya başlayan çay bardağına bakıyorum. Tamamen yetersiz. "Ben de bir tane alacağım," diye sesleniyorum Michael'a.

"Ne istiyorsun?" diye sorar.

"Ne içiyorsan. "Cin tonik içiyorum. "İyi olur.

"Cinle birlikte mi?" diye soruyor.

"Evet, Michael, cinle birlikte," diye iç geçirdim.

"Tamam. Michael buzdolabını, kapaktaki şişe ve kavanozların şingirdamasına neden olacak kadar büyük bir güçle açıyor. "Sadece sen normalde içki içmezsin.

O haklı. Michael'ın içmeyi gereğinden fazla sevmesinin tüm nedenlerine rağmen - ona sunduğu kaçış, düşüncelerini uyuşturması - ben sevmiyorum. Kontrolü kaybetmeyi göze alamam ama şu anda umurumda değil. Şu anda ben de hiçliği arzuluyorum.

Dedektif Howard ayağa kalkar. "Bana bir dakika izin verirseniz, yan odaya geçip Bethnal Green'deki DC'yi arayacağım. Abigail'e ne yapmak istediğini sorabilirler.

"Teşekkür ederim,"
diyorum. "Anne.

Bu kelime beni sarstı. Arkamı döndüğümde Rebecca'yı mutfak ile ek bina arasındaki kemerde durmuş, kollarıyla vücudunu sarmış halde buluyorum.

Ayağa sıçıyorum, bu sırada Barley'i deviriyorum. Ryan'a doğru koşmadan önce ayaklarımın etrafında sekiyor. Rebecca'yı kollarımın arasına aldım ve elimi onun pürüzsüz saçlarında gezdirdim. O ana kadar kendimi düşünüyordum.

Bu anı. Düşüncelerim, acılarım, korkularım. Rebecca'nın tüm bu zaman boyunca arkamızda durduğunu unutmuştum.

"Bu konuda nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Ben iyiyim anne. Bu... garip ama iyi, değil mi? Başını arkaya yaslıyor ve kucaklaşmamıza geri dönmeden önce bana sırtıyor. "Harry Styles posterlerimden birini boş odaya asabilirsin," diyor.

Geri çekilme dürtüsü beni ele geçiriyor. Kızıma heyecanlanmamasını nasıl söylerim? Tüm hayatına karanlık bir gölge düşüren kız kardeşinin aslında geri dönmek üzere olmadığını? Ona burada mutlu bir son beklememesini söylemek istiyorum. Öyle bir şey yok.

'İşleri ağırdan almalıyız Becca. Bu kız hakkında henüz hiçbir şey bilmiyoruz ya da neyin doğru olduğunu.

"Biliyorum," diyor. 'Ama öyle değilse neden Abigail olduğunu söylesin ki? Bunu kim yapar ki?

Başımı salladım. 'Bilmiyorum, ama demek istediğim de bu. Hiçbir şey bilmiyoruz.

"Her şey girecek, anne.

Ona daha sıkı sarılıyorum ve keşke buna inanabilseydim diyorum.

Benim tatlı Rebecca'm. Porselen teni ve uzun beyaz-sarı saçlarına karşı kalın, örümcekli kirpikleri - çok fazla maskaranın sonucu - kızımın üzerinde bebek gibi bir etki yaratıyor. O çok güzel. On beş yaşında bile hem erkeklerin hem de kadınların ikinci kez baktığı türden bir insan. Aynı zamanda tatlı ve naziktir. Her yıl okul raporlarında aynı şeyler yazıyor: *Rebecca her zaman gülümsüyor ve arkadaşlarına yardım etmeye istekli. Hiç bitmeyen mutluluğu sınıfı aydınlatıyor.*

Rebecca'nın iyi arkadaşları var, yatıya kalıyor, okulda çok çalışıyor. Sokağa çıkma yasağı tüm arkadaşlarınınkinden iki saat önce olduğunda ya da bir arkadaşının ebeveynine güvenmek yerine onu Michael'ın ya da benim almam konusunda ısrar ettiğimde asla şikayet etmiyor.

Ama kimsenin bakmadığını sandığında soluk mavi gözlerinin ardında gizlenen gerginliği görüyorum. Uyuduğunda yüzünde düğümlenen fiziksel yorgunluğu görüyorum. Rebecca, Abigail'i ve tatil evini hatırlayamayacak kadar küçük olabilir ama yine de izlerini bıraktı. Normal bir aile hissi yaratmak için ne kadar çabalarsam da, Rebecca kalın bir keder bulutu içinde büyüdü ve eminim bu yüzden mutlu olmak, bizi ayağa kaldırmak için bu kadar çok çabalıyor, sanki bunun onun görevi olduğunu hissediyor.

Bazen Rebecca'yı bir kez bile Dr. Hall'a göndermemekle hata mı ettik diye düşünüyorum. Terapist, Abigail'in kaçırılmasından sonra konuşmayı bırakan Daniel için harikalar yarattı. Altı yaşında, kız kardeşini çok özleyen, kafası o kadar karışık ve üzgün olan bir çocuk bir yıl boyunca konuşma yetisini kaybetti. Ama terapist ne derdim? Kızım çok mutlu.

Rebecca'nın elleri sırtımdan kalkıyor ve bakışlarını elindeki neon mavisi cep telefonuna doğru takip ediyorum. İçimde yeni bir endişe dalgası kabarıyor.

Becca?

Sözlerim Rebecca'nın odağına girmeyi başaramıyorum. "Rebecca?" Elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Evet." Yukarı bakıyor.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?"

Daniel. Az önce ona eve gelmesini söyledim.'

"Oh. Elimi çekiyorum, ilk kez titrediğini fark ediyorum, tıpkı Michael'ın sabahları fark etmediğimizi sandığında yaptığı gibi. "Cevap verdi mi?

Bana yeşil ve beyaz konuşma balonlarından oluşan bir ekran gösteriyor. Ekranın sağında, son birkaç dakikanın ötesine uzanan bir konuşmayı gösteren bir kaydırma çizgisi var. Son yirmi dakikada olan her şeye rağmen, içimde bir yerlerde bir rahatlama fısıltısı dolaşıyor. Daniel'ı Rebecca'nın kapısında pusuya yatmış, onunla okuldaki öğretmenler hakkında konuşurken yakaladığımda hissettiğim duyguyla aynı.

Yakın olmalarını seviyorum. Bu ailenin yaşadıklarına rağmen birbirlerine sahip olmalarını. Yokmuş gibi davrandığımız karanlığın ve kederin ortasında normal bir şey. Yakında bir gün Daniel'ın taşınacağını ve onu daha az göreceğimi umuyorum. Umarım Becca ile ilişkisi devam eder. Onunla çok daha fazlasını paylaşıyor, benim bilmediğim bir yönünü.

Ben ekrana bakarken yeni bir mesaj beliriyor. Daniel'ın cevabı üç harfli. *FML*.

"Bu eve döneceği anlamına mı geliyor?

Rebecca güler ve gözlerini devirir. "Evet.

"Teşekkür ederim, tatlım. Ama Becca' - parmaklarımla çenesine dokunuyorum ve yüzünü kaldırıp bana bakması için yönlendiriyorum - 'bunu kimseye söyleyemeyeceğini biliyorsun değil mi?

Rebecca'nın bakışları telefonuna kayıyor, sonra tekrar benimkine dönüyor. 'Ellie'ye bile mi? O benim en iyi arkadaşım - kimseye söylemez.

"Hayır. Başımı iki yana sallayıp dudağımı ısırıyorum, sesimdeki aciliyet ve paniği bastırmak için mücadele ediyorum. "Daha fazlasını öğrenene kadar bekleyelim.

Rebecca başını sallar. "Tamam, anladım," diyor. 'Gazetelerin çok erken öğrenmesini istemiyoruz. Hikayeyi kontrol etmek istiyoruz, bu da bilgiyi istediğimiz zaman, hazır olduğumuzda paylaşacağımız anlamına geliyor.

Başımı sallıyorum ve kızımın ne zaman medya konusunda bu kadar bilgili olduğunu merak ediyorum. On beş yaşındaki kendi hayatımı düşünüyorum. Marian Keyes romanları okurdum, sınıftaki bir çocuğa gizli bir aşk beslerdim ve yazları babamla yengeç avlamaya giderdim. Politika ya da medya hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Okulda öğrendiklerimiz ya da annemle babamın konuşmalarından öğrendiklerim dışında çok az şey biliyordum.

Onun hayatını yaşasaydım, ailesinin kalp acısını görseydim ve babasının skandalını yaşasaydım Rebecca kadar bilgili olabilir miydim? Sadece yaşamakla kalmayıp sınıf arkadaşlarının alaylarına ve tüm gazetelerin manşetlerine rağmen hayatta kalabilirdim. Aradan beş yıl geçti ve ben hepsini hatırlıyorum.

EMBEZZLEME ŞARJLAR İÇİN ABIGAIL WICK
CHARITY

KAYIP KIZ YARDIM KURULUŞU BİR

DÜZMECE MICHAEL PRICK

KAYIP ABIGAIL'İN BABASI OTELDE BOĞUŞUYOR

ABIGAIL WICK HAYIR KURUMU BABASININ İLİŞKİSİNİ

ÖDÜYOR

Hayatlarımızın üzerinde konuşmadığımız bir gölge daha. Olaylar yeterince kötüydü, ancak bunların yayınlanması, Rebecca ve o sırada GCSE'lerini almasına üç ay kalan Daniel için olduğu kadar, her hafta televizyonda yüzümü göstermek zorunda olan benim için de başka bir aşağılanma seviyesiydi.

Daniel'in sınavları bu kadar yakinken evimizi terk edemez ve parçalayamazdım. Bu yüzden kaldım ve ailemizi parçalamak için doğru zamanın gelmesini bekledim. Hâlâ bekliyorum.

Michael Rebecca'nın omzunu sıvazlıyor ve ağır bir kristal bardağı ellerime tutuşturuyor; içindeki sıvı köpürüyor ve tenimin üzerine minik noktacıklar saçıyor.

Uzun bir yudum alıyorum. Tonik ve misket limonunun acı köpüğü tat tomurcuklarımda dans ederken, cinin güçlü tang'ı daha yutkunmadan düşüncelerimi örtüyor.

"Bay Wick, Bayan Wick. DS Howard mutfağa geri döndü. "Bethnal Green'deki dedektifle konuştum. Abi'yi buraya bir arabanın getirmesinden memnunar. Görünüşe göre burada kalmaktan memnun.

"Teşekkür ederim. Michael kadehini kaldırır. "Bir içki için kalacak mısınız, Dedektif?

"Teşekkür ederim ama karakolda bana ihtiyaç var. Kendim çıkarım,' diye ekliyor Ryan mutfağa geri dönerken.

Ryan, "Daha önce birlikte çalıştığım özel DNA işleme laboratuvarını aradım," diyor. "Yarın ilk iş olarak buraya DNA test kitleriyle birlikte bir teknisyen gönderecekler.

"Teşekkürler Ryan. Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve gülümsüyor, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını kaşlarını kaldırarak tekrar soruyor.

Michael bardağı dudaklarına götürüyor ve büyük bir yudum alıyor. "Bir içki alırsın, değil mi Ryan?" diye soruyor, çoktan buzdolabına uzanmış.

Ryan, "Kendime bir fincan çay yaptım, ama teşekkür ederim," diye cevap veriyor. Lavaboya ve temizlemeyi yarıda bıraktığı fincanlara dönüyor. BulaGık makinesini iGaret etmeyi düşünüyorum ama kendimi durduruyorum. Bana ilk tanıştığımızda - tatil evinin alçak kirişlerinin altında başını eğip elimi ilk sıkışığında - aile irtibat görevlisi olarak rolünün müdahale etmeden destek olmak olduğunu söylemişti. Şimdi daha iyi yapıyor.

"Sarah?" diyor Ryan.

"Um? Başımı kaldırdım ve gözleriyle karşılaştım. Bir anlık bir anı: telefon her çaldığında zıplamayı bıraktıktan çok sonra, kulübenin mutfağının karanlığında duruyorum. Kendimi Ryan'ın kollarına bırakıyorum, vücudunun sıcaklığını hissediyorum, bir anlığına da olsa bir kâbusun içinde yaşadığımı unutuyorum.

Gözlerimi indiriyorum ve anıyı uzaklaştırıyorum. *Geriye değil ileriye bakıyorum.*

"Boş odayı hazırlamana yardım edeyim mi? Ryan sordu. "Eğer benimki gibiyse, kutular ve ıvır zıvırla dolu olacak.

"Ben de yardım ederim," diye araya giriyor Rebecca. "Evet, teşekkürler.

Sözlerim ağızımdan çıktığı anda pişman oluyorum. Boş oda kutularla ya da eşyalarla dolu değil. Benim eşyalarımınla dolu. Eşyalarımı ana yatak odasına geri taşımam gerekecek. Michael'ın yanına taşınmalıyım.

Merdivenleri çıkarken önden gidiyorum, aç karnına içtiğim için bacaklarım güçsüz.

Gerçek gibi gelmiyor.

Temiz yatak takımlarını çıkarıp kucak dolusu kıyafetimi çekmecelerden çıkarırken Rebecca'nın sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Öyle değilse neden Abigail olduğunu söylesin ki? Neden biri bunu yapsın ki?

Cevabı bilmiyorum ama .

OceanofPDF.com

ON

OceanofPDF.com

ABI

Cuma, 1700.

Polis merkezinin derinliklerine giden gri bir koridor boyunca DC Swain'i takip ederken Abi'nin damarlarında adrenalın pompalanıyor. Sonunda hareket ediyorlar. Sonunda buradan çıkıyor.

Cam kapıdan içeri girip bombayı patlatmalı saatler oldu. Çok fazla saat. Bu onu gerginleştirdi. Ürkek.

Neden söylediğinden bu kadar uzun sürdü?

Mülakatta hissettiği şüphe tohumları büyüyerek her düşüncesini saran kalın sarmaşıklara dönüştü. Hazırlanmaya o kadar odaklanmışlardı ki, o kelimeleri söylediği ana kadar inşa ettiler: "Ben Abigail Rose Wick'im ve on dört yıldır kayıptım. Sonra Sarah ve Michael'ı gördü - Abi durdu, tıpkı onun pek çok kez yaptığı gibi kendini düzeltti - ailesini gördü. Polisin yıllar önce olanları hâlâ araştırmak isteyebileceğini bir an bile düşünmemişlerdi. Ve ona Buenaventura'daki adresini isteyeceklerini de söylememişti. Ve şimdi Abi, düşünmediği daha fazla şey, daha fazla soru, tek başına yüzleşmek zorunda kalacağı daha fazla sorun olmasından endişeleniyor.

'Herkesin umursayacağı tek şey senin evde olman,' dedi ona birden fazla kez. 'Ait olduğun yere döndün. Bu yüzyılın en iyi hissettiren hikayesi. Başka hiçbir şeyin önemi olmayacak.

Yine de o görüşme odasındaki Abi'ydi, ince bir ter tabakası tenini kaplamıştı. Önce sıcak, sonra soğuk, buharlaşarak giysilerinde nemli bir his bırakan ter, şimdiden üçüncü gününü doldurmuş, umutsuzca deterjana ve çamaşır makinesine -ya da daha iyisi bir çöp kutusuna- ihtiyaç duyuyordu.

Ona daha fazla soru sormalıydı. Sorduğu sorulara da hiç cevap vermedi. Her zaman 'O köprüyü ne zaman geçeceğiz?

"Eğer ona gelirsek... eğer ona gelirsek. Ama *biz* değiliz, değil mi? Sadece o. Ne kadar yalnız olacağını neden fark etmedi? O odadan, o tozlu sıcaktan farkı yoktu. Saatlerce gündüz dizisi izledikten sonra, parmaklıklı pencerelerin dışındaki yoldan geçen bir şoförün bağırışlarıyla bölünmüştü.

"Salid del camino!"

"Mira por dónde vas!"

Koridorun sonunda kalın gri bir kapıya ulaşırlar. DC Swain kare bir pede bir pas atıyor ve omzunu kapıya doğru itiyor. Bir an sonra, alacakaranlık gün ışığının son kırıntıları Abi'nin görüş alanını dolduruyor.

İçeride bulunduğu süre içinde sıcaklık birkaç derece daha düşmüş, güneş binanın altına inerek önlerindeki araba sıralarının üzerine büyük bir gölge düşürmüştü. Soğuk onu kırbaçlıyor, ama şimdi bunun için minnettar. Dört gri duvardan uzakta olmak için her şeyi yapardı.

DC Swain küçük bir basamağı işaret ediyor ve Abi öne doğru adım attığında dedektifin elini dirseğinde hissediyor. Abi kendi kendine, dedektifin kelepçeli suçlulara hapisane nakillerine kadar kaç kez eşlik ettiğini düşününce bunun bir alışkanlık olduğunu söylüyor. Yine de o anda, aklından bir düşünce geçerken DC Swain'in dokunuşunu demir bir kavrama gibi hissediyor. Polise yalan söylemek suçtur. O artık bir suçlu.

Abi'nin ayakları titriyor. Tam önlerinde motoru çalışan bir araba var. Arka yolcu kapısı çoktan açılmış ve Abi ön koltuklarda oturan iki polis memurunu görebiliyor. Araba, park yerindeki diğer yarım düzine araç gibi gümüş renginde, üzerinde mavi-sarı kareli bir şerit ve dikdörtgen bir siren var.

Suçluların polis arabalarının arkasında oturduğunu düşünüyor.

"Her şey yolunda mı? DC Swain elini Abi'nin dirseğinden çekip açık araba kapısının üstüne koyarak soruyor ve gözleriyle Abi'yi bir kez daha değerlendiriyor.

Abi başını sallıyor, kendini toparlamaya çalışıyor. Vücudunu deri koltukların üzerinde kaydırmadan önce sırt çantasını ayak boşluğuna bırakıyor.

"Memur Robertson'ı tanıyorsunuz," diye devam ediyor DC Swain, eğilip başını Abi'nin arkasından içeri sokarak. "Ve bu," diye ekliyor, bakışlarını şoföre çevirerek, "PC Matthews. Sizi Essex'e götürecekt.

"Teşekkür ederim. Abi ağzını gülümsemeye zorluyor.

Bir duraklama var. Bir sessizlik. Şüphe sarmaşıkları Abi'nin düşüncelerini bir kez daha sarıyor. Neyi bekliyorlar?

DC Swain biraz kımıldadı ve Abi bir an için onun yanındaki koltuğa kayacağını, onlarla birlikte Wick'lerin evine gideceğini ve

sorularını. Düşündükçe ağzı kuruyor.

Sadece birkaç saat geçti ve şimdiden incelemelerden yoruldu. Dönen rulet çarkı. Gerçekler ve yalanlar. Ona gerçeğe yakın durmasını söylemiş. Bu şekilde hatırlaması daha kolay. Yalan söylemek de daha kolay. Ve böylece kafasında paralel bir hayat yarattı, temiz zeminleri ve taze beyaz duvarları olan bir hayat. Dışarıda bisiklet sürebileceği bir yeri olan düzgün bir ev. Öğleden sonraları onunla masa oyunları oynayan ve yatmadan önce ona masallar okuyan bir anne. Sadece Jhon değişmemişti.

DC Swain tekrar konuşmadan önce bir süre daha geçer. "Daha önce söylediklerimi unutmayın - bu öğleden sonra konuştuklarımız hakkında resmi bir ifade verebilmeniz için sizi bir vasi veya uygun bir yetişkinle tekrar görmemiz gerekecek.

"Teşekkür ederim. Yakında görüşürüz," diyor Abi, DC Swain geri çekilip yolcu kapısını kapatırken. Ve sonra hareket ediyorlar, yolda yavaşça ilerleyen trafik kuyruğuna katılıyorlar. DC Swain'in yorumu ancak o zaman kafasına dank ediyor. Vasisi ya da uygun bir yetişkin. Dedektif ailesini de söyleyebilirdi ama söylemedi. Ve Abi tam olarak ne söylediğini ya da söylemediğini, Abi'nin hangi yüz ifadesinin ya da el hareketinin DC Swain'in de zihnine şüphe tohumları ekmesine neden olduğunu merak ediyor.

PC Matthews dikiz aynasından Abi'ye gülümseyerek, "Günün bu saatinde Essex sınırlarına varmamız genellikle bir buçuk saatimizi alır," diyor. "Ama bugün Cuma olduğu için iki saate yakın sürebilir.

"Gerçekten sıkışırsak her zaman sireni açabiliriz," diyor PC Robertson sırtarak.

"Teşekkürler," diye yanıtlıyor Abi, koltuğuna yerleşip pencereden dışarı bakmaktan memnun. Anlayabildiği kadarıyla trafiğin yoğun olduğu saatler diğer saatlerle aynı. Londra'da trafik hiç durmuyor gibiydi. Gecenin köründe bile otobüsler otel odasının ikinci kat penceresinin önünden hızla geçiyor, tek camı çürümeye yüz tutmuş ahşap çerçeveye çarparak onu uykusunun sığığından uyandırmaya yetecek bir güçle sarsıyordu.

Abi'nin midesi gurulduyor, içi boş bir gümbürtü motorun mırıltısı arasında kayboluyor. PC Robertson'ın bir saat önce verdiği bir çikolata ve bir kutu Sprite dışında, o sabah marketten aldığı bayat börekten beri hiçbir şey yememişti. Açlığın tanıdıklığı içinde nefret uyandırıyor.

"Artık yerler kirlenmeyecek, açlık olmayacak." diye söz verdi. Ona para da vaat etti ama yine de İngiltere'ye beri kendini daha fakir hissetti.

daha önce hiç hissetmemiştim.

En azından eski hayatında garsonluk işinden elde ettiği geliri vardı, ki bu şu anki durumu için söyleyebileceğinden çok daha fazla. Ama o eski hayatını istemiyor. Kendisine borçlu olduğu hayatı istiyor. Gerçek bir ailenin parçası olmak istiyor. Onun ailesinin. Sevmek istiyor. Ancak şimdi kendi yoluna gidiyor, şüphe sarmaşıkları gittikçe daha sıkı sarılıyor ve sanki söylediği yalanlar yüzüne yazılmış, herkesin görmesi için orada duruyor gibi hissediyor.

OceanofPDF.com

ON BİR

OceanofPDF.com

ABI

Cuma, 1900.

Ona paraları olduğunu söylemişti ama Abi, büyük siyah kapılar geniş bir araba yoluna açılana kadar ne kadar çok paraları olduğunu anlamadı. Karanlıkta bile evin ne kadar büyük olduğunu anlayabiliyor. Büyüdüğü kare bloğa kıyasla lanet olası bir malikane. Midesine bir şey saplanıyor - onu buraya getiren aynı sessiz acı, diye düşünüyor.

Bacakları kaskatı kesilmiş bir halde arabadan iner. Hava şenlik ateşi gibi ama tanımadığı bir tatlılıkla kokuyor. Uzun yolculuktan dolayı ağrıdığı için geriniyor ve PC Robertson'ın da inmesini bekliyor. Abi ne kadar kalacaklarını ya da hemen yola çıkıp onu yalnız mı bırakacaklarını bilmiyor ve DC Swain'den uzaklaşmak için sabırsızlansa da, PC Robertson'ın yanında durmasını istiyor.

PC Robertson elinin arkasına bir esneme saklayarak, "Her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağız ve sonra yola çıkacağız," diyor.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," diyor Abi, sesindeki yalpalamayı fark ederek. Belirsizliği. olacağını hiç düşünmemiştir. Korkutucu. Yalnızlık.

"İyi misiniz?" diye soruyor memur, kolunu sıvazlayarak.

Abi başını sallıyor. Derin bir nefes çekiyor ve evin yan tarafındaki bacadan çıkan duman gibi karanlığa doğru süzülüşünü izliyor.

Pencerelerden süzülen ışık, soluk sarı renkli iki katlı evi aydınlatıyor. Kendi eğimli kiremit çatılarına sahip tek katlı odalar, sanki sonradan eklenmiş gibi evin her iki tarafı boyunca uzanıyor.

"Hazır mısın, Abigail? PC Robertson soruyor.

Bu isim havada asılı kalıyor, yapmak üzere şeyin büyüklüğünü artırıyor ve omurgasından aşağıya doğru bir ürperti yayılmasına neden oluyor. O uzun zamandır kayıp olan

kızı eve dönüyor. Çalınan sadece onun hayatı değil, onlarınki de çalındı. Bunu unutmamalı.

Abi sırt çantasını omuzlarına atıp ön kapıya doğru bir adım attığında kapı açılır ve saçları ve teni karanlıkta bembeyaz parlayan bir kız ona doğru uçar.

"Aman Tanrım, burada olduğuna inanamıyorum. Öne doğru sıçırıyor ve ince kollarını Abi'ye dolayarak onu sıkıca sarıyor.

"Sen Rebecca olmalısın. Abi gülümsüyor, genç kızın enerjisine kapılıyor.

"Eşyaların nerede? Rebecca polise doğru bakarak sorar
Araba.

"İşte bu Abi doldurduğu sırt çantasını göstermek için bir omzunu kaldırıyor
Buenaventura.

'Gerçekten mi, tüm sahip olduğun bu mu? Sanırım biraz alışveriş yapacağız. Gülüyor ve Abi'yi eve doğru sürüklemeyi önce kolundan tutuyor. 'Herkes içeride. Hepsi dışarı çıkarsa seni korkutacaklarını düşündüler ama ben umursamadım. Bizden korkmayacağını biliyordum; biz senin aileniz.

Abi, ayakları çakıllı garaj yolunda gıcırdarken içinde biriken duyguları yutuyor. Onun ailesi. Onun ailesi. Burası evi.

"Sizi yalnız bırakayım o zaman," diye sesleniyor Polis Memuru Robertson arkasından, arabaya doğru ilerlemeye başlamış bile. "İhtiyacınız olan bir şey olursa, içeride size yardımcı olabilecek bir aile irtibat görevlisi var.

Abi dönüyor, şimdi ne söyleyeceğinden emin değil. "Teşekkür ederim," diyebildi sadece ve sonra Rebecca'nın eli Abi'nin elindeydi ve onu merdivenlerden yukarı, ahşap bir ön kapıdan geçirip tavanı sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen geniş bir salona götürdü.

Bir tarafta, geniş bir merdivenin alt basamağında genç bir adam oturuyor. Koyu renk saçları yüzüne dökülüyor ve siyah dövüş kıyafetleri iskeletin üzerindeki giysiler gibi vücudundan sarkıyor. Elindeki telefona dokunuyor ama başını kaldırıp ona gülümsüyor ve selam verir gibi el sallıyor. "Ben Daniel," diyor.

Selamlaması o kadar kolay, o kadar basit ki Abi'nin içinden ona doğru bir adım atmak, o alt basamağa oturmak geliyor ama yapamıyor. Önünde iki kişi duruyor. Bakıyorlar.

Michael ve Sarah, yan yana. Michael, gri-sarı saçlarıyla Daniel'in daha yaşlı bir versiyonu. Gözleri soluk mavi ve sulu. Michael'in görünüşü

Şokta bir adam. Hayalet görmüş bir adam.

Abi bakışlarını Sarah'ya çeviriyor. Daha tanışmadan fotoğraflarını gördüğünüz insanlar gibi tanıdık geliyor ve Abi o kadar çok fotoğraf görmüş ki. YouTube'da yemek pişirme bölümlerinden ve Caroline'ın seveceği kadınlarla ilgili bir talk show'dan saatlerce klip izlemiş. Yine de Sarah, Abi'nin beklediği gibi biri değildi. Daha küçük, Abi'den yarım ayak daha kısa ve yüzü zayıf. Ama Abi'yi en çok tedirgin eden şey gözlerindeki ifadedir - DC Swain'in sorularından daha dehşet verici, soğuk bir yoğunluk.

"Bu bizim için çok garip," diyor Michael. "Eminim sizin için de öyledir. Sonunda sesi biraz kırılıyor. "Ama burada olduğunuz için mutluyuz.

Bu tam olarak umduğu gibi sıkı bir kucaklaşma, 'Abigail'imiz, sonunda evde' duygusu ya da Rebecca'nın zıplayarak kabul etmesi değil ama bu bir başlangıç.

Abi cevap vermek için ağzını açıyor ama Sarah'nın yüz ifadesindeki bir şey değişiyor. Kadının gözleri daralıyor, çenesi sıkılıyor. Abi istemsizce bir adım geri atıyor ve hareket ederken Rebecca'ya çarpıyor.

"Kim olduğunu bilmiyorum," diyor Sarah, parmağını kaldırıp Abi'yi işaret ederek ve sesi kadar titreyerek, "ya da neden buraya gelmeye karar verdiğini, ama sen benim kızım değilsin. Abigail değilsin.

ON İKİ

OceanofPDF.com

SARAH

Umut korkunç bir şeydir. Korkunç bir hastalık.

Pençelerini bana ne zaman geçirmişti? DS Howard Abigail'in adını ilk söylediğinde mi? Hayır. Ondan da önceydi, Michael'ın gözlerinde parladığını gördüğümde. Çoğu insanın umut hakkında fark etmediği şey bu - bulaşıcı. Son derece bulaşıcı. Bir insandan diğerine sıcıyor, onları etkiliyor, onları kandırıyor, beni kandırıyor.

Fısıltılarını uzak tutmaya çalıştım. Michael'ın çok emin olduğu fotoğrafın benzerliğini sorguladım. DNA testi için bastırdım ama geceliğimi, giysilerimi ve kremlerimi yedek odadan almakla Ryan'a Michael'ın horlamasıyla ilgili bir şeyler mırıldanmak arasında bir yerde, umut pençelerini içime geçirmiş, beni kandırılmış sıcaklığıyla sarmıştı. Ben de buna izin verdim. Sonra salona adımını attı ve ben de kendime, onca insan arasında bu deliliğin düşüncelerime girmesine nasıl izin verebildiğimi sordum.

Bir hayal. Rebecca'nın çocukken *Supergirl*'ü izleyip uçabilmeyi dilemesinden bir farkı yok. İmkansız bir dilek.

Hiçbir dilek geçmişini geri getiremez ve Mayıs ayında her şeyin darmadağın olduğu o Cuma günü yaşananları değiştiremez. Ama bu kız, her kimse, burada her ne yapıyorsa, o benim kızım değil ve vücudumu bir titreme sararken kelimelerin ağzımdan çıkmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

'Kim olduğunu ya da neden buraya gelmeye karar verdiğini bilmiyorum ama sen benim kızım değilsin. Abigail değilsin.'

Sözlerim yüzüne bir tokat gibi indi. Gözleri - badem şeklinde; artık bundan şüphe edilemez - genişliyor ve yanakları kızarıyor.

Ve ailemin yüzlerine baktığımda -Rebecca, bir kolunu kıza dolamış ayakta duruyor; Daniel merdivenlerde, zaten yarı yolda ayakta duruyor;

ve Michael - görüyorum ki onlar üzerinde de aynı etkiyi yaratmış.

Ağzımı kapatıyorum, dişlerimi birbirine bastırarak durduruyorum. Nefes almaya çalışıyorum ama göğsümdeki soğuk, sert çukurluk her nefesi sığ bir soluk haline getiriyor.

Koridorda gergin bir sessizlik dalgalanıyor. Kız omzunun üzerinden kapalı ön kapıya bakıyor ve sonra bakışlarını yere indiriyor.

"Ne oluyor anne? Daniel'ın sesi duvarlarda yankılanıyor, gürültülü ve küskün.

Göz ucuyla Michael'ın ağzının açık kaldığını ve sözlerimin şokuyla alnının kırıştığını görüyorum, sonra o da toparlanıyor.

"Sarah. Sesi fısıltılı bir tıslamaydı. 'Neyin var senin? Henüz bir şey bilmiyoruz.'

Benden uzaklaşıp ona yaklaşıyor. "Çok özür dilerim.

Neyim var benim? Çılgılık atmak istiyorum. Ona baksana. Neyin var senin? Çaresizce bağırmak istiyorum. Kızımız öldü.

"Sorun değil," diyor sessiz bir sesle, salonda dolaşan yabancı bir aksanla. İspanyolcaya benziyor ama tam değil.

"Hayır, değil," diyorum başımı sallayarak. Bununla ilgili hiçbir şey iyi değil. Michael'a bakıyorum, sonra onun yanında durmak için hareket eden Daniel'a. Ve son olarak Rebecca'ya. Benim kıymetli Becca'ma. Gözyaşları kızımın gözlerinde bir su duvarı gibi parlıyor.

Rebecca'nın yüzündeki acı - neden olduğum acı - beni kırıyor ve hatamı fark ediyorum.

Bu her zaman garip olacaktı - o ve biz. Ama bir anlık acıyla, dinamiği değiştirdim. O ve biz değil. Michael, Rebecca ve Daniel artık bu kız için üzülüyorlar. Onlar ve ben. Ailem ve onun bir parçası olmayan kız.

"Ben... Ben...

Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Üzerimize bir sessizlik çöküyor. Bir şey söylememi bekliyorlar ama sesim artık benim kontrolümde değil.

Kimse konuşmuyor. Kimse hareket etmiyor.

Ne kadar zaman geçtiğini söyleyemem, saniyeler ya da dakikalar, ama hepimiz donmuş durumdayız. Zamanın içinde durakladık.

Yavaş pişiricinin alarmının sert *bip-bip-bip* sesi hepimizi hayata döndürüyor. Rebecca parmaklarını göz kapaklarına götürüyor ve bir anda gücüm yerine geliyor. Bir duygu diğerlerini tüketiyor. acı, üzüntü,

Kafa karışıklığı yok oldu, her şeyi kapsayan tek bir duygu tarafından boğuldu: öfke. Düşüncelerimi ve bedenimi yakıp kavuruyor.

Hayatım boyunca benim için gerçekten önemli olan tek bir şey vardı: çocuklarımı korumak, onları zarar görmekten korumak. Bu görevde ne kadar başarısız olduğum hem olağanüstü hem de destansı. Abigail'in başına gelenlerin ve Rebecca ile Daniel'e verdiği zararın sorumluluğunu üstlendim. Hangi anne yapmaz ki? Michael'ı da en az kendimi suçladığım kadar suçluyorum, bazen daha fazla. Ama şu anda aileme zarar vermeye çalışan bu kız ve bu da kanımda öfke ateşi yakıyor.

Bip sesi kesiliyor ve Ryan yanıma geliyor, sert bir el omzuma dokunuyor.

"Neden hepimiz bir şeyler yemiyoruz?" diyor. 'Bu herkes için büyük bir şok. Michael, sanırım güvecin hazır.'

Michael başını sallıyor, önce yavaşça, sonra daha hızlı. 'Evet, iyi fikir, teşekkürler Ryan. Aç mısın, şey...'

"Abelia," diyor. "Herkes bana Abi der.

Michael ona Abigail demediği için minnettarım ama Abi - Abelia - çok yakın. Çok yakın.

"Sen vejetaryen değilsin, değil mi Abi?

Dudaklarına hafif bir gülümseme dokunuyor. "Hayır.

Onlara bakıyorum. Dört çift göz bana bakıyor ama ben sadece birine odaklanmış durumdayım. *Ne dediğimi duymadın mı?* Ona bağırarak istiyorum. *Çık dışarı. Çık dışarı. Çık dışarı.*

Ama çılgılık atmıyorum. Kızgınlığım, hiç olmadığım kadar kızgınlığım ama aynı zamanda Rebecca ve Daniel'in annesiyim ve Rebecca'nın yüzündeki acıyı görmeye ve buna benim sebep olduğumu bilmeye dayanamıyorum. Ve Daniel artık bir yetişkin olabilir ama o hala benim çocuğum ve bu onu bana söyleyebileceğinden çok daha fazla etkileyecek.

Topuklarımın üzerinde dönüp mutfaktan çamurluğa doğru yürümeye başlamadan önce söyleyebildiğim tek şey 'Biraz temiz havaya ihtiyacım var' oldu.

Barley masanın altından fırlıyor ve ayaklarımın etrafında sekiyor. Az önce koridordaki her neyse ondan saklanacak kadar sağduyuluydu ama dışarıda hava karanlık olsa bile yürümeye asla karşı koyamaz.

Çamurluğun kapısını arkamızdan kapattım ve kendimi saymaya zorladım. Bir. Topuklularımı tekmeliyorum, eteğimin fermuarını açıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. İki. Yürüyüş pantolonumu çekiyorum.

Üç. Ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum.

Dört. Barley'nin ipini tutuyorum.

Beş. Arka kapıyı açıp bahçenin karanlığına adım attığımda yüzüme acı bir hava çarpıyor. Yağmur yağmıyor ama damlalar rüzgârda uçuşuyor, sanki başlamak üzereymiş ya da yeni durmuş gibi. Damlacıklar buzlu gözyaşları gibi yüzümü öpüyor, yanaklarımda yanan sıcaklığı yatıştırıyor.

Altı. Nefes alıyorum.

Sayım işe yarıyor. Zihnim odaklanmaya başlıyor. Öfke değişmeye başlıyor. Yok olmuyor. Hayır, hâlâ öfkeliyim ama ailemi bu kızıdan koruyacak ve onu bir an önce hayatımızdan çıkaracaksam bunun kararlarımı etkilemesine izin veremem.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

OceanofPDF.com

SARAH

Çimenliğin kenarı boyunca uzanan beton levhaları buluyorum. Bu gece ay varsa bile bulutların arkasına gizlenmiş. Evden gelen ışığın ötesi karanlık, zifiri karanlık ama umurumda değil. Havaya ve mesafeye ihtiyacım var, ama ışığı kabul edebilirim ya da bırakabilirim.

Arka kapının arkamdan çarptığını duyuyorum ve kaçmak için acele ederken düzgünce kapatmayı unutup unutmadığımı merak ediyorum. Bir saniye sonra Ryan'ın adımı söylediğini duyuyorum.

"Sarah, . Sesi yaklaşıyor. "Bir fenere ihtiyacın olacak.

Duruyorum ve dönüyorum, ama gözlerimin çekildiği yer Ryan'ın silüeti değil; evim. Uzatmada hepsini burnumu cama dayamışım gibi net görebiliyorum. Rebecca kızın söylediği bir şeye gülüyor. Görünüşe göre ağırdan alması konusundaki uyarılarımı dikkate almamış ve bu kızı hayatımıza her şeyi yaptığı gibi kabul etmiş - sınırsız bir enerji ve zarafetle.

Kızım için tekrar endişeleniyorum ve insanları memnun etmenin, garip anları yumuşatmanın ve herkesi mutlu etmenin onun için ne kadar önemli olduğunu düşünüyorum. Bu görevin ne kadar imkansız olduğunu henüz öğrenemedi. Bu benim hatam, eminim. Normal bir aileymişiz gibi davranarak geçirdiğimiz onca yılın bedeli ağır oldu.

Bakışlarım Daniel'a kayıyor. Masayı hazırlıyor, sırtı bana dönük, bu yüzden onun da gülümseyip gülümsemediğini göremiyorum, Rebecca gibi bunu kabulleniyor. Michael'ın kafası mutfaktan göründü. Kıza bir şeyler söylüyor ve kız başını sallıyor. Onu izliyorum; yüz ifadesi temkinli sanırım. O da benim gibi bu kızın gerçekte kim olduğunu ve buraya neden geldiğini mi merak ediyor?

Saçlarını sırtından uzaklaştırıyor ve bir omzunun üzerine düşürüyor. Kıpır kıpır, gergin. Yüzünü inceliyorum ve en ufak bir

Aşinalığın en zayıf fısıltısı. Gelmiyor. Tek gördüğüm bir yabancı. Bir yabancidan daha fazlası: bir sahtekâr.

Ayaklarımın dibinde yerde turuncu bir parıltı beliriyor ve bahçemin küçük bir dairesini aydınlatıyor. Ryan bir el feneri uzatıyor - elektrik kesintisi ihtimaline karşı arka kapının yanında tuttuğum tombul turuncu fener - ama ben almıyorum. Önümüzde, Barley sabırsızlığını iki hızlı havlamayla dile getiriyor ve beni ileriye doğru teşvik ediyor. Meşalenin zıplayan parıltısı da onu takip ediyor.

"Sarah, biraz bekler misin lütfen?"

Kapıya ulaşıyorum ve karanlıkta sürgüleri arıyorum. Gümbürdeyerek açılıyor ve Barley bir kez daha inliyor. Parmaklarımı tahta üzerinde gezdiriyorum, ta ki demir kolu ellerimde hissedene ve çevirene kadar.

Barley'nin vücudu gecenin karanlığına karışmadan önce bacaklarımın etrafında dönüyor. Ryan yanımdan dirseğime dokunuyor. 'Çok karanlık. Kayıp düşeceksin.

"Dışarı çıkmam gerek. Önümdeki hiçliğe bakıyorum. "İstersen feneri bana ver ve içeri geri dön.

"Hayır." Meşaleyi ulaşamayacağım bir yere götürüyor ve önümüzde parlatıyor. "Ben de seninle geliyorum.

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Daha önceki öfkem hala sesimde.

"İhtiyacın olduğunu söylemedim. Sesi benimkinin yanında sakindi.

"Neden buradasın Ryan?"

"Yardım edebileceğimi düşündüm.

"Hayır, burada, Essex'te demek istedim. Daha önce Suffolk Polisi için çalışmıştınız...' Sesim kesiliyor. O zamanı düşünmek istemiyorum. Kulübeyi. Çaresizliği. Kalp kırıklığı.

"Terfi için taşındım çünkü o sırada Essex'teki aile irtibat müdürünü tanıyordum ve kendisi iyi bir insandı. Gerçekten zeki ve harika bir akıl hocasıydı. Emekli olduğunda onun rolünü üstlendim. Şu anda yaptığım işte iyiyim Sarah.

Omuz silkiyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Normalde biri bana yardım etmeyi teklif ettiğinde yaptığım gibi tartışacak, onu uzaklaştıracak gücüm yok. Acı gerçek şu ki tek başıma daha iyiyim. Artık hayatımda arkadaşlarıma yer yok. Sorunlarımı paylaşmaya ihtiyacım yok ve kesinlikle birinin başarısız diyetleri veya evlilik sorunları hakkındaki önemsiz saçmalıklarını dinleyecek kapasitem yok.

Abigail'den önce sahip olduğum tüm arkadaşlarımı - eğitimim sırasında edindiklerimi ve Daniel doğduktan sonra tanıştığım yerel anneleri - . Çoğu mutluydu

Bunu yüzlerinde görebiliyordum. Bu sadece acıma değil, korkuydu. *Senin başına geldi, benim de başıma gelebilir.*

En iyi arkadaşım, üç çocuğumun da vaftiz annesi olan Janie bile Abigail'in başına gelenlerle başa çıkamadı. Janie o gün tatil kulübesindeydi. Yaşanan yıkımı gördü ve polis sorgulamayı bitirir bitirmez oradan ayrıldı. Kaçtı. Nasıl olduğumu sormak için hiç aramadı ve o günden bu yana geçen yıllar boyunca bunu ne anladım ne de affettim.

Birkaç metre sonra, tarlaların etrafından dolaşıp köye geri dönen ya da Flatford'daki eski değirmene doğru devam eden iyi yürünmüş patikayı buluyoruz. Yol son sağanak yağmurdan dolayı çamurla kayganlaşmış. Bakışlarım yere ve Ryan'ın ayaklarına düşüyor. El fenerinin ışığında, çoktan çamura bulanmış ve çorapları sıırıslam olmuş ofis ayakkabılarının şeklini seçebiliyorum.

Kulaklarımda bir rüzgâr uğulduyor ve sadece birkaç adım ötemde, uzun bir kış boyunca yağın yağmurun etkisiyle yükselen Stour Nehri gürül gürül akıyor.

Gün ışığında çok güzeldir. Constable Country. Yemyeşil çimler ve nehre doğru tembelce eğilen söğütler, ama gün ışığında da yürüyüşçüler, sandallar, aileler, köpekler ve koşucularla dolu. Bu yol sadece geceleri boş oluyor ve bunun için minnettarım.

Rüzgâr dindiğinde Ryan koluma giriyor ve beni durduruyor. "Sarah, bir dakika konuş benimle. Sadece sen ve ben. Söyle bana, ne düşünüyorsun? Abigail olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Michael, Abi'nin fotoğrafının tıpkı senin gençliğine benzediğini söyledi. Onun görmeyip de senin gördüğün şey ne?"

Kalbimi bir düzine eşek arısı soktu. 'Eğer o kızın Abigail olmasını istemediğimi ima etmeye çalışıyorsan, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok demektir. Elbette o olmasını istedim. Kızımın geri dönmesini bu dünyadaki her şeyden çok istiyorum, ama oradaki kız' - elimi evin bulunduğu yöne doğru karanlığa atıyorum - 'o değil.

Tekrar yürümeye başlıyorum, öfke beni kaygan zeminde ilerlemeye zorluyor.

Ryan yanımda yürürken, "Michael için her zaman farklı oldu," diyorum. "Daniel ve Rebecca'yı düşünmek zorundaydım ama Michael... onu ilk hafta gördün. Ele geçirilmiş bir adam gibiydi. Başbakanla konuşmayı bile başardı.

"Zamanımın çoğunu Rebecca'yı sallayarak uyutmak ve Daniel'i geldiğinde rahatlatmaya çalışmakla geçirdim. Polis her fısıltının peşine düşüyordu.

ve sen oradaydın ve bize yeni bir şey olmadığını söylüyordun. Ama Michael yatak odamızda telefon üstüne telefon yapıyordu. Basını, . Aramayı düşünebildiği herkesi. Haftalarca böyle devam etti.

Sonra da gittiniz. Yeni ipucu yok, devam edecek bir şey yok. Diğer ailelerin size bizden daha çok ihtiyacı vardı. Günlük güncellemeler haftalık hale geldi ve sonunda eve dönmek zorunda kaldık. Daniel'in okulu vardı ve Rebecca'nın bir rutine ihtiyacı vardı. Yenilgiyi kabul etmek gibi geldi.

"Değildi-

"Biliyorum. Abigail o sırada sahilde oynamaktan kalkıp nerede olduğumuzu sormayacaktı ama yine de zordu.

"Eve döndüğümüzde Michael işine geri dönmeyi düşünmedi bile. Onu sattı. Bütün emeğini çöpe attı. O tatil iki yıldır yaptığımız ilk tatildi. İzin alması için onu zorlamak zorunda kalmıştım. Abigail'i bulmaktan başka hiçbir şey onun için önemli değildi, sanki polisin yapamadığını tek başına yapabiliirdi.

Acı beni boğmadan önce konuşmayı bırakıyorum. *İleriye bak, geriye değil.*

"Sarah?" Ryan'ın sesi anıları yarıp geçiyor. "Su çiçeği yarasını başka kaç kişi biliyordu?

"Michael'ın bildiğini sanıyordum ama bilmediğini söylüyor. Akşamları banyo zamanı ortalıkta olmazdı ve bu sadece küçük bir yaraydı. Muhtemelen fark etmezdi. Rüzgârdan mı, yoksa geçmişin anılarının hâlâ kafamın içinde dolaşmasından mı bilmiyorum ama sesim uzak geliyor.

"Diyelim ki bir an için Abigail değil-" "Değil," diye araya girdim. "Numara yapmayacağım.

"Abelia Pérez'in yara izine nasıl sahip olduğunu düşünüyorsunuz?" "Bilmiyorum.

"Babasının adı Jhon Pérez, annesinin adı da Caroline Pérez'di. Şimdi ikisi de öldü. Buraya gelmek için Kolombiya'daki evini ve bildiği her şeyi terk etti. Kim olduğuna bakılmaksızın, evinizde dünyada başka bir ailesi olmayan, desteğe muhtaç bir genç kız var.

Üzerime baskı uyguluyor ve boğazımdan bir ses kaçıyor. Sonra bir tane daha. Bacaklarım gevşiyor ve aniden düşüyorum. Ryan'ın vücudu sağlam ve güçlü. Kendimi onun kucağına bırakıyorum ve hiçbir şeyim kalmayana kadar ağlıyorum, tıpkı yıllar önce tatil evinin mutfağında yaptığım gibi. O anı ve sonrasında olanları düşünmek geri çekilmeme, bir adım uzaklaşmama neden oluyor.

"O Abigail değil," diyorum tekrar konuşabildiğimde, ağlamaktan sesim kısılmıştı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

Gerçeği söylememek için dudağımın iç ısıyorum. Ryan'a Abigail'in öldüğünü bildiğimi söylersem, nasıl bu kadar emin olduğumu öğrenmek isteyecek ve ben bunu ona söyleyemeyeceğim. O kadar uzun bu sırla yaşıyorum ki, onu asla bozamam. 'Çünkü...' diyorum, 'çünkü ben Abigail'in annesiyim. Abigail'in annesi olsaydım benim kızımdı.' Titriyorum ve evden ayrıldığımdan beri ilk kez soğuk yüzümü yakıyor, tenimi ısıtıyor ve böyle karanlıkta nehir kenarında olmanın nasıl bir delilik olduğunu fark ediyorum.

Gözlerim siyah hiçliği tarayarak Barley "i arıyor. Ryan "dan feneri alıp önümüzde uzanan mesafeye tutuyorum ve bahçeye açılan kapının yanında bekleyen iki gözün parlak yansımalarını görene kadar tam bir daire çiziyorum.

"Ve niyeti ne olursa olsun, neye inanırsa inansın, o kız ailemi vurmak ve yok etmek üzere olan bir fırtına. Gözlerim yaşardı. "Buraya gelmesine asla izin vermemeliydim.

Geri dönüp kapıya ulaşıyoruz, sonra bahçeye adım atıyoruz. Gözlerim hemen ailemin yemek için oturduğu uzantıya takılıyor.

"Belki de," diyor Ryan, "Abigail olabileceğine inanmaktan korkuyorsun. Bir an için bunu düşünüyorum. Korkuyor muyum?

Cevabım *evet*. Pek çok şeyden korkuyorum, ama en çok da bunun ailemizin geçici varlığına ne yapacağından korkuyorum - her an yerle bir olabilecek narin porselenlerden çok dikkatli bir şekilde inşa edilmiş ve hazırlanmış. Bu kızı hayatımıza kabul edersem, sonunda bizi mahvedeceğinden korkuyorum. Ama aynı zamanda biliyorum ki şu anda evime geri döner ve DNA testi yapılmadan, sonuçlardan kaçınılmaz olarak öğreneceğimiz gerçeği öğrenmeden önce gitmesini talep edersem, Michael, Daniel ve Rebecca'yı sonsuza dek kaybedebilirim. Bu da almaya hazır olmadığım bir risk.

Parmaklarımı gözlerimin altına siliyorum ve Ryan "a bakıyorum. Beni takip ettiğine sevindim. Burada olduğu için mutluyum. "Şimdi ne yapacağım? Oraya geri dönüp özür dileyemem ve onlarla yemeğe oturamam.

"Yaptığın şey tam olarak bu, Sarah.

İçimde yine bir baskı hissediyorum, bu kez aşağı değil yukarı doğru bir baskı. Siyah geceye tekrar bakıyorum ve çılgılık atıp öfkelenmek istiyorum. Abigail'in, hepimizin başına gelenlerin adaletsizliği, sanki kulübeye geri dönmüşüm de haber almak için çaresizce bekliyormuşum gibi içimi yakıyor. Ama çılgılık atmıyorum. Bunun yerine, kapatıyorum

gözlerim ve başım. Çılgılık atmanın bana ne faydası olacaktı ki? Bu adaletsizliğin beni ele geçirmesine izin verdiğim günler geride kaldı. Şimdi her zamankinden daha fazla kontrolü elimde tutmalıyım.

Rüzgâr tepemdeki elma ağacını hışırdatıyor ve arka kapıya doğru ilerlerken yağmur damlalarının saçlarımı okşamasına neden oluyor. "Bana bir dakika ver, tamam mı?"

Ryan başını sallayıp evin içinde kaybolmadan önce uzun bir süre bana bakıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ona kadar sayıyorum, her bir sayıya odaklanıyorum, kafamın içinde o sayıdan başka bir şey kalmayana kadar döndürüyorum. Sonra gözlerimi açıyorum ve daha önce hiç hissetmediğim kadar yalnız hissederek bahçenin karanlığından ailemi izliyorum.

Yine Janie'yi düşünüyorum ve konuşmamızın üzerinden on üç yıl, on ay ve dokuz gün geçmiş olmasına rağmen cebimden telefonumu çıkarıp numarasını buluyorum. Henüz ne söyleyeceğimi ya da neden aradığımı bilmiyorum ama Janie Abigail'i de tanıyordu. Abigail'i severdi. Üzerine titrerdi. Michael kızımızın evde olduğuna ikna olma yolunda ilerliyor olabilir ama ben değilim.

Birimiz yanılıyor ve şu anda Abigail'i tanıyan başka biriyle konuşmak istiyorum. Janie'ye fotoğrafı göstermek ve düşüncelerimi paylaşmak istiyorum. Korkularımı.

Bir adam boğuk bir "Alo?" sesiyle cevap vermeden önce üç kez çalıyor. "Merhaba," diyorum. "Şey... bu Janie'nin telefonu mu?"

"Kim soruyor?"

Ben Sarah. Phil mi? Sen misin?"

Hatta bir hışırtı var ve sonra hiçbir şey yok. Telefonu kapattı.

Telefonu kulağımdan çekip ana ekrana bakıyorum, yarı yarıya bir arama gelmesini, bir özür dilenmesini bekliyorum. Telefon düştü. Şişman parmaklar yanlış tuşa basıyor ama hiçbir şey yok.

Muhtemelen artık Janie'nin numarası bile değildir. Sesi tanımadım. Muhtemelen bir yabancıydı. Janie ve Phil'in hâlâ evli olduklarından bile emin değilim. Suffolk Sahili'ndeki tatilden birkaç ay önce, üçüncü tur tüp bebek başarısız olduktan sonra çok zor bir dönemden geçiyorlardı.

Telefonu cebime geri koydum ve arka kapıdan çıktım. Janie'yi aramak zaten aptalcaydı. Bana zaten bilmediğim ne söyleyebilirdi ki?

Belki de bu kız Abigail olduğuna inanıyordur. Ya da belki burada olmak için başka bir sebebi vardır. Her iki durumda da, bu durumla başa çıkmanın tek yolu kontrollü olmak. Ailemi korumak için her şeyi yaparım. Bunu daha önce kanıtladım ve şimdi tekrar yapacağım.

sonunda, içeride.

Dışarıda kalıyorum, gölgelerde, karanlıkta saklanıyorum, onun eve girişini izliyorum, Rebecca heyecanlı bir köpek yavrusu gibi etrafında zıplıyor.

Abigail'in gülümsemesi kararsız ama rahatlıyor. Bunu omuzlarının geri çekilmesinden, vücudunun biraz daha dik duracak şekilde kaymasından anlayabiliyorum.

İçimde baş döndürücü bir heyecan var. Bunu , tüm domino taşlarını sıraya dizmek kolay değildi. Günler, haftalar ve aylar süren planlar ve birilerini isteğime boyun eğdirmek. Ama başardım. Şimdi gerisini Abigail halledecek. Planı ve ona öğrettiğim her şeyi hatırlayacağına güvenmek zorundayım.

Ama bu nedir?

Sarah şimdiden gidiyor. Öfke nöbeti geçiriyor. Tut tut.

Denemedi bile.

Oh, Sarah. Anlamıyor musun? Bundan kaçış yok. Daha yeni başladım.

Sırada ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok!

Öyle ya da böyle, gerçekle birlikte yüzleşeceğiz. Öyle ya da böyle, hepimiz ödeyeceğiz.

Elimdeki telefon çalışıyor. Ekrana bakıyorum ve gülümsüyorum. Planımın bir sonraki bölümü için her şey hazır.

ON DÖRT

OceanofPDF.com

ABI

Sen benim kızım değilsin. Sarah'nın sözleri Abi'nin kafasında dönerken, bir parça yumuşak sığır eti ağzında eriyip boğazından aşağı kayıyor ve daha fazlası için midesini ağrıtıyor. Şarabın ve otların zengin tatlarını ve sulu etin yumuşak dokusunu mideye indirmemek için çaba sarf ediyor ama sanki bu haftanın her günü yediği bir yemekmiş gibi yavaş yavaş, her seferinde bir lokma yiyor.

Sarah'nın tepkisinden sonra burada oturup bu şekilde yemek yediklerine, kimsenin bu konuda tek kelime etmediğine inanamıyor. Michael bile Abi'ye güven verici bir "Merak etme" demedi. Abi'nin rol yapma sanatında öğrenmesi gereken çok şey olduğu açıktı.

Mutfağın yan tarafına yapıştırılmış cam odanın etrafına bakıyor. Ortadaki dikdörtgen masa ahşap. Kalın ve koyu renkli, soluk budakları var ve her bir tahtada girdaplar çiziyor. *Meşe*, diye düşünüyor Abi, nedenini bilmesine de. *Pahalı*.

Michael masanın bir ucundaki yerinden, koyu kırmızı şarabından bir yudum almak için duraklayarak, "Bize Kolombiya'nın nasıl bir yer olduğunu anlat, Abi," diye soruyor. "Eğer . Eğer çok üzücü değilse," diye ekliyor, sesi hızlı ve belirsiz.

Abi, Michael'ın ona bakışlarından onu Rebecca gibi kabullenmediğini anlayabiliyor. Daniel'da da bir çekingenlik seziyor ama en azından Michael'ın davranışları Sarah'nın ona gösterdiği açık düşmanlık gibi değil.

'Seni kollarını açarak karşılayacaklar' dedi. Evet, doğru. Yanıldığı bir şey daha.

Gözlerini dikmiş cevap beklediklerini fark eder. Gülümsemeye çalışır. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

"Şu anda orası çok mu sıcak? Rebecca onun yanından araya giriyor. "Bu soğuk havadan çok sıkıldım.

Aklına zemin kattaki dairenin bir görüntüsü gelir: boş odaları buğulandıran yapışkan sıcak; pencerelerin üzerindeki metal ızgaraların kirli zeminlere kare şeklinde gölgeler düşürmesi; onu yarı deli etmekle tehdit eden ve neredeyse bunu başaran yalıtılmışlık ve yalnızlık. Bu görüntüyü bir kenara itti ve ona ne söylediğini hatırladı. 'Gerçeğin onlara bir faydası olmaz. Neden işleri daha da zorlaştıralım ki?

Başını sallıyor. 'Şu anda hava çok sıcak. Buenaventura adında bir şehirde yaşadım. Ülkenin en büyük nakliye limanı olduğu için oldukça vahşi bir şehirdi ama limanın ve gerçekten kötü bölgelerin dışında bir evde yaşıyorduk. Çok büyük değildi, bunun gibi bir şey değildi' - çevresini işaret ediyor - 'ama bisiklete binebileceğim kendi avlusu vardı. Etrafta başka çocuk yoktu ama iyiydi sanırım, oradaki çoğu çocukluktan daha iyiydi. Caroline - annem olduğunu düşündüğüm kişi - beni meşgul ediyordu.

Hikayesinin yarı yalanlarını, yarı gerçeklerini özümsemelerini izlerken Abi'nin göğsünde bir sızı hissediyor. Bunca yıldır yaşaması gereken bu hayata duyduğu aynı içten özlemle hepsinin doğru olmasını diliyor. Tüm apartmanından daha büyük bir mutfak olan bir ev; düzgün bir aile; gülen ve dalga geçen kardeşler; para ve yemek. Sonunda, her şey onun olacak, öyle değil mi?

Rebecca başını eğip Abi'ye sırtarak, "Yani, biliyorsun," diyor, "iki dilli falan mısın?

"Evet. Abi gülümsüyor, Rebecca'dan yayılan bulaşıcı enerjinin içinde tuttuğunu hissediyor. Rebecca'yı şimdiden seviyor. Bir müttefik. Bir arkadaş. Bir kız kardeş. "Caroline Amerikalıydı. İngilizce konuşmayı severdi."

"Kafanızda bir şeyler düşündüğünüzde İngilizce mi yoksa Kolombiyaca mı düşünüyorsunuz?

Daniel masanın öbür ucundan bir ses çıkarıyor, gülüyor ve bir lokma yemekle boğuluyor. "Abla. Başını sallayarak sırtıyor. "Ne biçim bir soru bu? Her neyse, bu İspanyolca. Kolombiyaca bir dil değil.

Rebecca omuz silkiyor, belli ki ağabeyinin sert sözlerinden etkilenmemiş. "O ne demek istediğimi biliyor, değil mi Abi?

Evin içinde bir yerden bir kapı çarparak kapanır ve bir hayaletin musallat olacağı birini araması gibi, başlarının üzerinden soğuk bir rüzgar eser. Akşam yemeğinin geçici neşesi ellerinden kayıp gider.

"Şey..." diye devam etmeye çalışıyor Abi, "Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. İkisi de sanırım. Bazı kelimeler bir dilde diğerinden daha kolaydır.

Abi'nin nabzı hızlanıyor. Hâlâ aç, yemeğinin sadece yarısını yemiş ve daha fazlasını yutabileceğinden emin değil. Sarah onu hemen gitmeye zorlarsa ne yapacak? Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok. Yine de burası bir kasaba değil, o kadarını biliyor. Polis arabasının penceresinin dışındaki manzara siyahtı. Bir kasaba değil, uçsuz bucaksız bir kır karanlığı. £89.61. Bunu bir şekilde halletmesi gerekiyor.

Odayı bir sessizlik kaplıyor. Tek gürültü çatal bıçakların tabaklarda şingırdaması ve Michael'ın kadehini doldururken şarabın yudumlanmasıdır.

Sarah'nın mutfaktan gelen kemerli geçitte belirmesi uzun sürmez. Yanaklarından birinde çamur lekesi var ve kısa sarı saçları nemli çizgiler halinde kafasına yapışmış. Gözleri şiş ve kırmızı çerçeveli. *Wikipedia'nın* bildirdiği kırk dört yaşından çok elli dörde yakın görünüyor.

Abi sertçe yutkunuyor, sempati ve acıma duyguları onu kesip geçiyor. Sarah'nın az önceki patlamasının ve sözlerinin keskinliğinin ötesinde, mücadele eden bir kadın var. Yine de Sarah'nın yüzündeki ifade şu anda bir özür ya da üzüntü ifadesi değil - kararlılık, diye düşünüyor Abi. Hazır görünüyor.

Ne için peki? Abi emin değil.

Korku parmaklarını Abi'nin etrafında kıvırıyor. Birden, vahşi bir hayvanın savaşmak ya da kaçmak arasında seçim yapmak için donup kaldığı o salisede üzerindeki baskıyı anlıyor. Keşke şu anda ona ne yapması gerektiğini sorabilseydi. Ama onun ona savaşmasını söyleyeceğini biliyor. Yerinde durmasını. Ne gerekiyorsa yapmasını.

O Abigail Rose Wick ve burası onun evi. Bunu görmelerini sağlamak zorunda.

Bıçağını ve çatalını dikkatlice tabağına yerleştirir ve yavaşça ayağa kalkar, sandalyesi fayans döşeli zemine sürtünür. Sarah'nın yüzüne döner ve başı öne eğik, saçları bir zamanlar bembeyaz olan spor ayakkabılarının üzerine dökülmüş bir halde konuşmak için kendini zorlar. "Ben... Ben gidebilirim.

Bu bir kumar. Bir blöf. Acınası. Ciddi değildir. Michael'ın ya da Daniel'ın, hatta Rebecca'nın ayağa fırlayıp yanında durmasını bekler - umar - ama kimse kıpırdamaz. Tek başına durur ve bekler - hakimın kararını bekleyen bir suçlu gibi.

ON BEŞ

OceanofPDF.com

ABI

Abi sessizliğe bir saniye daha dayanamayınca masadan kalkıyor ve başını öne eğerek yemek odasından Wicks'lerin pırıl pırıl mutfağının geniş alanına açılan kemerli geçide doğru yürüyor. Gözlerinde aniden yaşlar birikir. Blöf yapmak aptalcaydı ve şimdi başarısız . Acı ve aşağılanma vücudunda yer kapmak için savaşıyor ve bunun yanında aylardır görmezden gelmeye çalıştığı kaygan bir korku var.

Bunu berbat ederse ne yapacak? Kızacak. Öfkelenir. Planı sadece bu evde onlarla birlikte yaşarsa işe yarar. Ve daha başlamadan başarısız oldu.

Aklına başka bir düşünce gelir ve bunu fark etmesinin bu ana kadar sürdüğüne inanamaz: Eğer bunu düzeltemezse, o zaman onun için işe yaramaz demektir. İhtiyaç fazlası, serbest bırakacağı ölü bir ağırlık. Ama onun gitmesine asla izin vermeyecek. O çok şey biliyor. Bu düşünce yediği yemekle birlikte midesi bulanana kadar devam eder.

Başta ona karşı çok nazikti, çok anlayışlıydı. Her şey bu hayatı ne kadar hak ettiğiyle, çocukken kendisine ait olması gereken şeyin elinden alınmasıyla ne kadar haksızlığa uğradığıyla ilgiliydi. Ama sonra hala anlamadığı başka bir şeyle ilgili olmaya başladı. Hatırlaması gereken o kadar çok yalan vardı ki, birlikte saatlerce bunların üzerinden geçtik. O otel odasında, cevabı yanlış bildiğinde, gerçek ve yalanlardan oluşan rulet çarkının üzerinde tökezlerken yaşadığı öfke patlamalarını hatırlıyor.

Abi bunun eve dönmekten daha fazlası olduğunu anladığında, çok derindeydi - göremediği bir oyunda bir piyon. Ama Abi bir şeyi biliyordu. Eğer şu anda bu evden çıkıp giderse, başarısız olursa, adam onu öldürecektir.

Abi göz ucuyla Ryan'ın lavabonun yanında durmuş onu izlediğini görüyor. Ayakları çıplak ve takım elbise pantolonunun paçaları kıvrılmış.

Sarah ile yaptığı yürüyüşten sonra. Ne hakkında konuştular? Merak ediyor. Onu geri getirmek için ne söyledi? Ona yardım etmesi için bağlamak için ani bir dürtü duydu. Yardım etmeyecekse neden buradaydı?

Abi kemerin önüne kadar gelmişti ki Sarah onu sert bir sesle durdurdu: "Hayır, kal. Söylediklerim için özür dilerim. Şoktaydım. I...'

Sarah'nın sözleri kesiliyor ve Abi başını kaldırdığında onun tekrar ağladığını görüyor.

Sempatı geri döner. Abi o anda, gözleri buluştuğunda, Jhon'un mektubundaki gerçeği anlamasının, hayatı hakkında düşündüğü her şeyin yanlış olduğunu kabul etmesinin haftalarını aldığını fark eder. Zarfın ağzını açıp hayatının sonsuza dek değiştiğini anlamasının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmiştir ama Jhon'un sözleri hâlâ rüyalarına girmektedir.

Ben senin baban değilim.

Abi, tanıştıktan bir saat sonra onu kollarını açarak karşılamadığı için Sarah'yı gerçekten suçlayabilir mi?

"Burada olmana sevindim. Sarah kendini ya da belki ailenin geri kalanını ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Ve şimdilik kalman hoşuma gider.

Bir anda odadaki hava değişir. Gerilim balonu patlıyor. Abi uzun bir nefes alıp yavaşça veriyor ve korkunun üzerindeki pençelerini gevşetmesine izin veriyor. Ait olduğu yerde kalıyor. Güvende.

Rebecca önce davranır, ayağa fırlar ve kollarını annesine dolayarak onu Abi'nin karşısındaki koltuğa yönlendirir. Michael bardağını doldurup Sarah için bir tane daha doldururken Daniel biraz güveç tabaklayıp annesine uzatıyor.

Herkes tekrar yerine otururken Rebecca, "Bugünkü provalar iyi geçti," diyor.

Sarah'dan Michael'a bakıyor ve Abi, Rebecca'nın yüzünü aydınlatan parlak gülümsemenin arkasında gizlenen ve sohbet tonuna ihanet eden bir gerginlik gördüğünü düşünüyor.

Abi'ye "Okul müsameresinde oynuyorum," diyor ve Abi'nin televizyon dizileri dışında varlığından haberdar olmadığı okul ve prova dünyasına dalıyor.

Abi, Rebecca'yı gösterdiği çabadan, abuk sabuk detaylardan ve güler yüzünden dolayı seviyor. Ortamı yumuşatmak için elinden geleni yapıyor ama Abi sadece yarı yarıya dinliyor. Sarah'nın son iki özür kelimesi, aynı yerde takılı kalmış çizik bir CD gibi Abi'nin zihninde tekrarlanıyor. *Şimdilik kalırsan sevinirim.*

Şimdilik.

Şimdilik güvende.

Birdenbire Sarah'nın özrü bir uyarıyla örtölmüş gibi göröndü. Ne kadar içten konuşmuş olursa olsun, Abi hakkındaki fikrini hiç değıştirmede.

"Hangi okula gittin? Sarah son yemeği de yedikten sonra sorar.

Gri duvarlı polis görüşme odasının görüntöleri Abi'nin kafasını dolduruyor ama gülümsemeye zorluyor. "Başlangıç olarak, hiçbir yerde. Annem olduğunu sandığım kadın Caroline tarafından evde eğitildim. Ben on iki yaşındayken öldü. Ben de o zaman okula gittim.

Gerçek iyi hissettirir. Kolay. Sadece bir kıymık olsa bile. Abi, her seferinde gitmeden önce ona ders verenin Jhon olduğundan bahsetmiyor. Onlara Caroline'ın kanepede hareketsiz yattığı, birbiri ardına aptal aksiyon filmleri izlediğı, usulca ağladığı ve kendi kendine mırıldandığı bitmek bilmeyen haftalardan bahsetmiyor.

"Kolombiya'da evde eğitim norm mu? Sarah'nın bir sonraki sorusu Abi'nin düşüncelerini bölüyor; bir sonraki ve bir sonraki de öyle.

Abi zihninde hikâyeyi, ona kurmasını söylediğı paralel hayatı canlandırır. Sarah'nın sorularının her birine tereddüt etmeden, aşağıya ya da sola bakmadan, tıpkı ona öğrettiğı gibi cevap veriyor. 'On iki yaşındayken gittiğın okulun adı neydi? Üniversite hakkında düşündün mü? Geride çok arkadaş bıraktın mı?

Abi'yi kurtaran Daniel oluyor. "Anne," diyor, konuşurken Abi'ye göz devirmekle sırtıtmak arasında bir bakış atıyor, "bu kadar sorgulama yeter.

"Sorguluyor muydum? Sarah kaşlarını kaldırır ve önce Daniel'a sonra Michael'a bakar. Gözlerinde acı parlıyor. Özür dilerim, niyetim bu değildi. Bilmediğimiz çok şey var, ben-'

"Sorun değil," diye araya giriyor Abi, Sarah'yı bir başka özür dilemeden kurtarıyor. "Önemli değil. Benim de bir sürü sorum var ama çok yorgunum. Sandalyesini geriye itti ve ayağı kalktı. "Eğer burada kalmam gerçekten sorun olmayacaksa, belki yarın daha fazla konuşabiliriz?

Sarah başını sallar. "Tabii ki.

Abi onun kafasında hâlâ soru işaretleri olduğunu görebiliyor ama en azından bunları dile getirmekten vazgeçiyor.

Rebecca Abi'nin yanından fırlar. 'Sana her şeyin yerini göstereceğim. öyle.'

"Teşekkür ederim, Rebecca," diye yanıtlıyor Sarah, gözleri yumuşayarak gülümsüyor en küçük kızı. Bakışlarını Abi'ye ve onun sıcaklığına çeviriyor.

kayboluyor ve Abi'nin omurgasından aşağı bir ürperti yayılıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver," diye ekliyor, sanki Abi beklenmedik bir misafirmiş gibi - nazik olunması gereken biri, başka bir şey değil.

Bir duygu gücü Abi'ye çarpar. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırır. Böyle olmaması gerekiyordu.

Ben senin çocuğum, Abi çığlık atmak istiyor ama atamıyor. "Yemek için teşekkürler. Çok lezzetliydi. Michael'a gülümsüyor. "Eğer pişirdiğin yemekler böyleyse, Michael, bir ara senin yemeklerini de tatmak için sabırsızlanıyorum, Sarah.

Michael kahkaha atıyor, herhangi bir mizah belirtisi içermeyen yüksek sesli bir böğürtü. "Komik bir şey mi söyledim? Abi Rebecca'ya bakıyor.

"Sarah yemek yapmaz," diye yanıtlıyor Michael, kadehindeki son şarap damlalarını da yudumlarken.

"Ah. Abi kaşlarını çatıyor. "Sadece, yemek programını düşündüm de...

Rebecca kolunu Abi'nin koluna doluyor ve onu çekiyor. 'Yarın her şeyi açıklayacağım. Hadi, odan benimkinin yanında.

Rebecca salona geri dönerken Abi de sırt çantasını alıp onu takip ederek merdivenlerden yukarı çıkıyor. Spor ayakkabıları merdivenlerin ortasına kadar uzanan yumuşak kırmızı halıya batıyor. Rebecca'nın siyah Nike işaretli beyaz çoraplarına bakıyor ve Ryan'ın mutfaktaki çıplak ayaklarını düşünüyor. Spor ayakkabılarını çıkarması gerekip gerekmediğini merak ediyor.

Kimse ondan bunu istemedi. Ama bunu ne zaman yapmışlardı ki? Ön kapıdan girer girmez Sarah ona suçlamalarda bulundu, sonra masayı kurup yemek yediler ve şimdi de bu. Her şey olup biterken bunun bir önemi olmamalı ama var.

Merdivenlerin köşesini dönüp birinci kata ulaştıklarında sıcaklığın alevleri Abi'nin yüzünü yakıyor. İnsanların evlerinde nasıl davranılacağına dair bir kılavuz yok, diye düşünüyor. Çocuklukta, ebeveynlerden öğrenildiği varsayılıyor ama Abi her zaman Caroline ile o korkunç odada sıkışıp kalmıştı. Oyun buluşmaları, arkadaşlar, park ziyaretleri yok. Kendisi dışında herkesin bildiği kibar toplumla ilgili küçük şeyleri öğrenecek zamanı yoktu.

Evin üst katı da en az alt katı kadar görkemli. İki yanında iki kapı bulunan geniş bir hol ve sonunda sağa açılan başka bir koridor var.

Rebecca önce solu, sonra sağa işaret eder. "Benim odam, senin odan, banyo, Daniel'in odası. Annem ve babam köşeyi dönünce..." Rebecca'nın sesi kesiliyor.

Duraklıyor, sonra hiçbir şey olmamış gibi yeniden başlıyor. 'Kendi banyoları var, bu hiç adil değil. Daniel ile paylaşmaktan nefret ediyorum. Çok kıllı.'

Abi'nin ağzından beklenmedik bir kahkaha patlaması çıkar ve Rebecca da güler.

'Üzgünüm,' diyor sırtarak. 'Çok fazla bilgi var, değil mi? İşte, bu sensin.

Rebecca soldaki ikinci kapıyı açarak, yan taraftaki lambanın sıcak sarı ışığıyla aydınlanan geniş bir yatak odasına girer. Odanın ortasında, Abi'nin daha önce hissettiği şüpheyi düşünmesine neden olan narin kır çiçekleri ve yeşil sarmaşıkların etrafına dolandığı duvar kağıdıyla aynı tonda soluk mavi bir yatak örtüsü olan çift kişilik bir yatak var.

'Eğer saç kurutma makinesi gibi bir şeye ihtiyacınız olursa, ben hemen yan tarafta olacağım. Oraya biraz havlu ve banyo malzemeleri bıraktık. Yarın sana daha bir sürü şey getireceğiz. Umarım alışveriş yapmayı seviyorsundur.

Rebecca aptalca bir el sallıyor, son bir kez sırtıyor ve ortadan kayboluyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve Abi'yi yumuşak şiltenin üzerine çöküp hala giymekten nefret ettiği spor ayakkabılarını tekmelemeye bırakıyor.

Karakola girdiğinden beri olan biten her şey kafasında dönüp duruyor. Sanki kendisi de onun gibi dışarıdan izleyen bir seyirciymiş gibi, bir şekilde olaylardan kopmuş hissediyor.

Her şey plana uygun gitti. Polis ona inandı değil mi? Yeni evinde, değil mi? Ailesiyle birlikte. Ve yine de her şey çok yanlış geliyor. Abi sırt çantasının fermuarını açtı ve telefonunu çıkardı.

Temas yok dedi. "Onları sadece sen olduğuna inandırmalıyız. Bunu yapmanın en kolay yolu da sadece sen olman. Ama güvence istiyor. Abi ekranın kilidini açıyor, parmakları mesaj simgesinin üzerinde geziniyor. Ona mesaj atmalı mıydı?

Abi karar veremeden yatak odasının kapısı açılır. Ayağa fırlıyor, avucunun içinde tuttuğu telefonu gizlemeye çalışırken kalbi göğsünde sıkışıyor.

"Tık, tık," diyor Michael kapı aralığından, kapının kolunu tutarken vücudu bir parça sallanıyor. "Sadece ihtiyacın olan her şeyin olup olmadığını kontrol etmek istedim.

Anlıyorum. Teşekkür ederim, Michael.'

Bir an için ona bakıyor, gözlerini bir sır perdesi kaplıyor. Duygu mu? Alkol mü? İkisi de, Abi tahmin ediyor.

'Bana baba diyebilirsin, biliyorsun. Eğer istersen.'

"Biliyorum. Bu benim için yeni bir şey.

Abi kapı aralığındaki adama bakar. Bu geceyi hayal ederek uzun zaman geçirmiştir. Bazen zihninin gözünde duygusal oluyor - o ağlıyor ve onlar ağlıyor. Diğer zamanlarda ise daha neşeli, kahkahalar ve kutlamalarla geçiyor. Ve bu gece gözyaşları ve kahkahalar olsa da, gerginlik ve yüzleşme de vardı. Jhon'un mektubunu açtıktan sonra Buenaventura'daki o yalnız gecelerde bunların hiçbirini hayal etmemiştir.

Michael'ın gözlerinden taze yaşlar dökülür ve altlarındaki şişkin deride dinlenir. Bakışlarını kaçırır. Nereye bakacağını ya da onun duygularına nasıl tepki vereceğini bilemiyor.

"Deneyeceğim... Baba," diye ekliyor, her şeyden çok sessizliği doldurmak için.

Michael gülümsüyor ve öne doğru bir adım atıyor, kollarını ona doluyor ve başını onunkinin üzerine koyuyor. Burnuna şarap ve soğan kokuları geliyor ve tüm bunların altında ne olduğunu anlayamadığı tanıdık bir parfüm var.

Burnunu çekiyor. "Çok özür dilerim. Ne kadar dağınık olduğumu düşünüyor olmalısın. Bu çok bunaltıcı. Bunca zaman sonra seni evde görmek, Abigail.'

Abi ismi duyunca geriliyor. Bu eve geldiğinden beri ilk kez biri bu ismi kullanmıştı. Rebecca bile tüm samimiyetiyle Abi'ye yapışmıştı. Söylediklerinin ne kadarının şarap olduğunu merak ediyor. Çok fazla, diye tahmin ediyor.

"Sorun değil," diyor, sesi adamın göğsünde boğuklaşıyor. "Anlıyorum.

"Sarah için endişelenme, o da gelecektir. Adamın sesi alçaktı.

Kelimeleri hızlıca söylüyor ve sonra geri çekilip kızın yüzüne bakıyor. "Eve dönmüş olman çok güzel," diye ekliyor, sesi yine normal.

"Michael. Sarah'nın sesi koridordan geliyor. "Bırak dinlensin ve yatağına gelsin.

'Evet, doğru, elbette. İyi geceler, Abigail.'

"İyi geceler," diyor, onu kapıya kadar takip ediyor ve Sarah yeni bir soru turuna başlamaya karar vermeden -ya da daha kötüsü, elindeki telefonu görüp kiminle mesajlaştığını öğrenmek istemeden- kapıyı kapatıyor.

Abi bir dakika kapının önünde durup hareket olup olmadığını dinliyor. Kapısının altında parlayan ışık kayboluyor ve koridorun ilerisinden bir kapının kapandığını duyuyor. Dakikalar geçiyor, uzaktan akan suyun ve sifonun sesi geliyor ve sonra ev sessizliğe gömülüyor.

Yedek bir tişört giyiyor ve ipek yatak örtülerini kaldırarak havaya çiçekli çamaşır tozu kokusu salıyor. Yorgan ağırdır, sanki bir

dev kuş tüyü yastığı vücuduna koyuyor. Abi başucu lambasını kapatarak odayı karanlığa gömüyor.

Telefonu elinde tutuyor ve ekran kilidini bir kez daha açıyor.
Onu şimdi arasa ne derdi? Cevap verir miydi?

Karar veremedi telefon elinde uğuldamaya başlar. Arayan o tabii ki. Onun numarasına sahip tek kişi odur. Arka arkaya üç mesaj görünür.

Plana sadık kalın.

Başka bir şey için endişelenme. Sil

şunları! Cevap verme!!!!

Abi'nin göğsüne bir ağırlık çöküyor. güvence bu değildi ama söyleneni yaptı ve telefonunu kapatıp elinin ulaşabildiği kadar yatağın altına kaydırmadan önce mesajları sildi.

Yastığa uzanıyor ve gözlerini kapatıyor, bitkin ama uyanık. Dinlenmeye ihtiyacı var. Bugün enerjisinin her zerresini tüketmiş olabilir, ama yarının getireceğine söz verdiği şeyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey.

OceanofPDF.com

ON ALTI

OceanofPDF.com

ABI

Sonra

"Lütfen, lütfen, lütfen, Jhon, bir daha gitme.

"Abelia, gitmem gerek. Koyu renk gözlerinin etrafındaki deriyi kırıstırarak gülümsedi.

'Neden gelmek zorundasın? Ayda sadece iki kez geliyorsun. Burada olmadığın zamanlarda nereye gidiyorsun?

"Seni çok seviyorum," dedi onun sorusunu duymazdan gelerek. "Ama bana güvenen başka insanlar da var.

Gözyaşları yüzünden aşağı damlıyordu. Bir adım daha yaklaştı ve kollarını Jhon'un bacağına doladı. Yumruklarıyla pantolonunun kaba kumaşını sıktı. "Annem beni sevmiyor," diye hıçkırarak burnunu Jhon'un bacağına sürttü.

Jhon yatak odasında yere çömeldi ve onu kollarının arasına aldı. Kızın yüzünü kendi yüzüne yasladı, böylece sakalının kalın tüyleri kızın yanağını tırmaladı. 'O hasta, Abelia. Kendini kontrol edemiyor.

"Yapabilir, baba. Sen gittiğinde her şey daha kötü oluyor. Gerçekten, gerçekten daha kötü. Beni umursamıyor.'

Onunla konuşacağım. Ona daha çok çalışmasını söyleyeceğim. Ama şuradaki saate bak. Söyle bana, saat kaç?

Abelia gözlerindeki suyu sildi ve komodinin üzerinde duran küçük yuvarlak saate baktı. 'Büyük ibre altıda, küçük ibre dokuzda. Saat dokuz buçuk.

"Peki yatma saatin kaç?" "Yedi buçuk.

"Peki o zaman. Jhon ayağa kalktı, onu kolaylıkla taşıdı ve annesiyle paylaştığı yatak odasının köşesindeki yatağa yavaşça bıraktı.

'Şimdi uyu. Sana bir sürü okul ödevi bıraktım. İki haftalık'

Abelia yerdeki kâğıt yığınının bir göz attı. Bitirmesi üç günden az sürecekti.

"İspanyolca hikâye kitaplarını da unutma," dedi, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

"Yapacağım.

"Escúchalos todas las noches.

Tekrar başını salladı, uyku ne kadar karşı koysa da zihninin sınırlarını zorluyordu.

"Ne dedim ben?" diye sordu göz

kırparak. "Her gece onları dinlemeliyim.

"Aferin kızım. Şimdi uyu.'

Eğildi ve onun alnından öptü. "Annen için iyi ol.

Gözlerinden yeni yaşlar aktı ama duvara dönmeden önce tekrar başını salladı.

"Abelia?" dedi kapı aralığından. 'Dünya küçük bir kız için tehlikeli bir yer. İşte bu yüzden bu dairede kalmalısın. Bu yüzden asla dışarı çıkamazsın.

Abelia bir parça saçını emdi ve gözlerini kapattı. Sabah uyandığında annesinin şarkı söylediğini ve kahvaltının kokusunu duyduğunu hayal etti. Bu bir hayaldi. Sabah olduğunda Jhon gitmiş olacak, annesi tekrar üzüntüsüne gömülecek ve Abelia yapayalnız kalacaktı. Ama bu fantezi uyumasına yardımcı oluyor ve kâbusları uzak tutuyordu.

YEDİ

OceanofPDF.com

SARAH

Cuma, 2200.

Öfke üzerime çöküyor, altında yattığım yabancı yorgan gibi kalın. Michael'ın yine yanımda olması hiç yardımcı olmuyor.

Beş yıldır ayrı uyuyoruz. Onunla bir daha aynı yatağı paylaşmayacağıma yemin ettiğimden beri beş yıl geçti.

Sesim göğsüme çarpıyor, kıza duyduğum öfke o zaman da hissettiğim öfkenin anısını . Aradan beş yıl geçti ama hala elimdeki yüz kremi kabını ve onu fırlatma isteğimi hatırlıyorum. Yine de atmadım. Michael'a olan kızgınlığım için harcayamayacağım kadar çok paraya mal oldu. 'Bu kadar çamurdan sonra nasıl hala hayır kurumuna bağlı ? hepimizi sürükledi?' Tısladım.

Skandalın üzerinden bir hafta geçmişti ve gazeteler manşetlerinde daha yaratıcı olmaya başlamışlardı. Bugünkü manşette 'MICHAEL DICK' yazıyordu ve Michael'ın ilişkisi ve yardım parasının otel odaları için nasıl kullanıldığı konusundaki skandalın alevlerini körüklüyordu. Gazetelere bakmayı günler önce bırakmışım ama bunu gördüm. Rebecca'nın sınıfındaki çocuklardan biri ona vermişti. On yaşında bir çocuk ve sanırım ebeveynleri tarafından yapılmış acımasız bir şaka.

"Bu önemli," diye tersledi Michael, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, bir, iki, üç kez, tutamlar dikilene kadar. 'Ailelere yardım ediyor ve benim de onlara yardım etmeme yardımcı oluyor. Aptalca bir hata yüzünden bu işin peşini bırakmayacağım.

"Aptalca bir hata mı? Alay etmekle gülmek arasında bir ses çıkardım boğazımdan. Komik değildi. Hiçbiri değildi. 'Şimdi de buna zimmete para geçirme mi diyeceğiz? Abigail'in-' Sesim boğuklaştı. 'Onun adını da çamura . Şunu görüyor ? Sen

Hayır kurumunun gitmesine izin vermelisin, Michael. Rebecca ve Daniel'ın iyiliği için. Basın ve Hayır Kurumları Komisyonu, siz kontrolünüzü bırakana kadar sizi hedef almaktan vazgeçmeyecektir. Bırak büyük hayır kurumlarından biri üstlensin. Eğer Abigail'in hayır kurumunu ve temsil ettiği şeyi gerçekten önemsiyorsan, o zaman bunu yaparsın.

"Zimmetime para geçirmekten aklandım, Sarah. Bunu biliyorsun. Bir muhasebe hatasıydı, hepsi bu. Bir hata.'

'Tüm o çaresiz kadınlarla yediğiniz öğle yemeklerini hayır kurumuna bağışlıyordunuz. İnsanlar sizin The Ivy'de öğle yemeği yediğinizi düşünerek yürümüyor, koşmuyor, yüzmüyor ya da başka bir bağış toplama faaliyetinde bulunmuyorlardı.

'Daha büyük hayırsever yatırımcılar için bağlantılar geliştiriordum. Bütün hayır kurumları bunu yapıyor. Hiçbir hayır kurumu sadece kermeslerle ayakta kalamaz.

Yatağın kenarına çöktü ve alnını ovuşturdu. "Bunu anlamak senin için zor olabilir ama herkes olaylarla senin gibi başa çıkamaz Sarah. Hepimiz bir sabah uyanıp hayatımıza devam etmeye karar vermeyiz. Bahsettiğin kadınların desteğe ihtiyacı vardı ve ben de onlara bu desteği verdim. Kayıp ailelerine yardım etmek hayır kurumunun görevlerinden . Onlara yardım ediyordum.'

Dişlerini sıktım ve bu işneyi ve yaptıklarını benimle ilgili gösterme çabasını görmezden geldim. Abigail hakkında. Onun bencil, aptal bir piç olmamasıyla ilgili her şeyi. "Onlar bizim gibi değil.

"Evet, öyle.

"Gazetelerde her şeyi okudum, Michael. Bunlar başka ülkelerden erkeklerle evlenen ve evlilikleri bitip kocaları çocuklarını kendi ülkelerine geri götürdüğünde şaşırın İngiliz kadınlar. Evet, bu trajik bir durum ve onlar için çok ama çok zor olmalı ama bizim yaşadıklarımızla aynı şey değil.

"Hala çocuklarını kaybetmiş durumdalar.

"Peki ya otel odasının faturası?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Bu kadar önemsemekten, bu kadar incitmekten nefret ediyordum.

'Argh,' diye bağırdı, kollarını vahşi bir şekilde havaya kaldırarak. 'Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor? Otele kişisel hesabımdan tahsil etmelerini söyledim ama etmediler ve aptalca, kontrol etmedim.

"Bir fatura hatası. Kariyerimi neredeyse batırmanın ve çocuklarını bir medya fırtınasının ortasına sürüklemenin nedeni, bir kadınla yatmayı bitirdikten sonra otel faturasını kontrol etmemiş olman.

'Onları okula gitmeye zorlayan sensin. Bırak bir süre evde kalsınlar,' diye tısladı.

'Peki bu neyi çözecek? Evde saklanmak da onları bundan korumaz, hele ki bugün kapımızı çalan adamdan sonra.

Michael, "Bu talihsiz bir durum," dedi.

'Talihsizlik mi? İkimizi de öldüreceğini sanmıştım.' Karısının onu terk ettiğini ve elinde hiçbir şey kalmamasının bizim suçumuz olduğunu söyleyip duruyordu. 'Tanrı bilir karısıyla olan ilişkini nasıl benim suçum olarak gördü. Tanrıya şükür çocuklar evde değildi.

Hadi ama Sarah. Olaylar için suçu üstlenebilirim ama o adam benim hatam değildi. Polis onunla konuştu ve geri geleceğini düşünmüyorlar. Ve lütfen bu konuda büyük ve kudretli davranmayın. Unutmayalım ki Abigail kaçırıldıktan sonraki haftalarda sen-'

"*Sakin* Ryan'la öpüşme konusunu açma," diye araya girdim, sesimin olmasını istediğim çığlığa dönüşmesini engellemeye çalışarak. "O aptalca, anlık bir andı, sana hemen anlattım ve bir daha asla tekrarlamadım. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Yaptığının aynı şey olmadığını biliyorum. Ben sadece

adil değil.'

Hayal kırıklığım azaldı. Bu tartışmanın amacı neydi? Ne elde etmeyi umuyordum? Cevap hiçbir şeydi. Michael'ın söyleyebileceği, benim zaten bilmediğim - İngiltere'deki tüm magazin gazetelerinde okumadığım - hiçbir şey yoktu. Tıpkı öfkeyle ona savurabileceğim ve sonuçta herhangi bir fark yaratacak hiçbir kelime olmadığı gibi.

Gece yarısına kadar bitmeyen akşam yemeklerini görmezden gelmişim. Erken bir toplantı yüzünden Londra'da gecelemler. İlişkisi - ya da ilişkileri, ortaya çıktığı gibi - bir süredir aklımın periferisindeydi, ama bununla mutluydum. Michael'ın istenmeye, takdir edilmeye, sevmeye ihtiyacı vardı. Uzun zamandır ona bunların hiçbirini vermemiştim. Bir süre Abigail'i bulmayı fiziksel ihtiyaçlarını önemsemeyecek kadar takıntı haline getirmişti ama o bile boşa kürek çekmeyi bırakmak zorunda kalmıştı.

"Şimdi ne yapacağız? Michael'ın sesi yüzünü kapatan elleri yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Seni terk ediyorum," dedim. "Aslında giden sensin. Gardıroba doğru ilerledim ve Michael'ın gömleklerini kapıp yere fırlatmadan önce kapaklarını çekerek açtım. "Eşyalarını topla ve git.

"Sarah. Michael'ın sesi duygu yüklüydü. "Lütfen. Çocuklar ne olacak? Zaten çok şey yaşadılar.'

"Peki bu kimin hatası?

"Biliyorum, tamam. Ne yaptığının farkındayım. Ama Daniel'ın GCSE sınavları yaklaşıyor. Onları zaten yeterince zor bulacak. Evliliğimizi şimdi bitiremeyiz. Tüm hayatının bu yüzden mahvolmasını istemezsin, değil mi?"

O anda bocaladım, bunu çocuklarla ilgili hale getirdiği için Michael'dan nefret ettim. Yatağın köşesine oturdum ve duygularımı geri iterek çenemi sıktım. "Tamam. Kalabilirsin. Ama sınavları biter bitmez bu iş de bitecek.

Michael başıyla onayladı. "Teşekkür ederim.

'Ve bir saniye bile bunun artık bir evlilik olduğunu düşünmeyin. Bu... bu hiçbir şey. Bu bir anlaşma. Bu evde yaşıyoruz ve çocuklar için en iyi olanı yapıyoruz. Bu kadar. Bir daha asla senin yanında uyumayacağım.'

'Boş odaya taşınacağım,' dedi. 'Hayır.

Ben taşınacağım. Çocuklara daha yakın.'

Daniel çok çalıştı ve sınavlarında başarılı oldu. Disleksi işleri zorlaştırıyordu ama o pes etmedi. Yıllar geçti ve Michael'a birçok kez gitmesini söylemeyi düşündüm, ama sonra Rebecca son sınıfa başladı ve Daniel üniversiteye başladı ve ben bile istikrarın ailemiz için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordum. Michael'a karşı dürüst olmak gerekirse, kendini evde oturan bir babanın hayatına verdi. Temizlik, yemek pişirme, araba kullanma. Nefret ettiğim tüm sıradan işler.

Yine de bir noktada ona gitmesini söylemeyi planlıyorum. Daniel'in kendi evi olduğu ve Rebecca'nın üniversiteye gittiği bir zamanı hayal ediyorum ve bir yerlerde küçük bir ev buluyorum. Ben ve Barley için iki yukarı, iki aşağı bir ev. Daniel ve Rebecca'nın sahte evliliğimizden ne kadar haberdar olduklarından emin değilim. Daniel'ın gerçeği görecektir yaşta olduğuna eminim. Eğer görüyorsa da hiçbir şey söylemiyor - hepimizin görmezden geldiği bir başka fil. Rebecca sonsuz iyimser ve olduğumuz şeyin gerçekliğini göremeyecek kadar tatlı, sanırım. Ya da belki de Rebecca'nın ne kadarını gördüğü konusunda iyimser olan benim.

Michael şimdi yanımda, bir şey söyleyecekmiş gibi bir nefes alıyor, sonra tek kelime etmeden veriyor. Bunu bir, iki, üç, dört, beş kez yapıyor - sonra konuşuyor. "İyi misin?"

Sormak için aptalca bir soru. "Pek

sayılmaz. "O olabilir-

"Yapma," diyorum.

"Ona bir şans vermeyi deneyebilir misin, Sarah? Tek istediğim bu.' Ona bir şans veriyorum. O hala burada, değil mi?"

'Demek istediğim... Çekinceleriniz olduğunu biliyorum, ama bir dakikalığına gardınızı indirebilerseniz-'

"Ne yani, o kızın bizim kızımız olduğundan bu kadar emin misin? Tekrar araya giriyorum. "DNA testini beklemeye ne oldu?"

Bir nefes daha. 'Olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Onda inkar edilemez bir aşinalık var. Gördüğüm bir şey değil ama hissettiğim bir şey.

'Sarhoşsun,' diye cevap verdim. "Bu haksızlık.

"Kötü olmaya çalışmıyorum," diyorum karanlığa doğru. "Hepinizin böyle düşündüğünü biliyorum. Bu kıza sizin gibi kucak açmadığım için kalpsiz olduğumu düşünüyorsunuz ama ben gerçekçi olmaya çalışıyorum. DNA sonuçları geldiğinde ve bize onun Abigail olmadığını söylediğinde siz nasıl hissedeceksiniz - Daniel ve Rebecca nasıl hissedecek? O zaman ne olacak? Parçaları bir daha asla bir araya getiremeyeceğiz.

Michael yanımda sessiz. Yüzünü göremiyorum ama kafasının içindeki çarkların döndüğünü hissedebiliyorum. "O zaman neden DNA testi yaptırıyoruz? Neden sadece Abigail *olduğunu* kabul etmiyoruz?"

"Michael," diye inliyorum, sesimdeki hayal kırıklığını engelleyemiyorum. 'Ciddi olamazsın. Tamamen yabancı biri evimizde yaşamak ve ailemizin bir parçası olmak istiyor ve sen sadece onun sözüne mi inanmak istiyorsun?"

"Peki, haklısın. Benim ses tonuma uyuyor. "Senin için o kadar önemliyse DNA testi yaptır, ama unutma Sarah'da yara izi var.

Yara izi. Sürekli su çiçeği yarası aklıma geliyor. Ryan da yürüyüşte aynı şeyi söyledi. Abigail iki yaşındayken su çiçeği geçirmiş ve göğsünde dairesel beyaz bir çentik bırakmış - bunun doğru olduğunu biliyorum. Londra'daki polis, boş odamda uyuyan kişinin göğsünde bir yara izi olduğunu doğruladı. Michael, Ryan, polis ve belki de kız için bu onu Abigail yapıyor. Mantıklarındaki yanlışlığı gören tek kişi neden ben oluyorum?

Yanılıyor olma ihtimalimi düşünürken göğsüm parçalanmaya başlıyor ve başım dev ritmik zonklamalarla çarpıyor.

Abigail öldü. Kafamdaki kelimeleri tekrar tekrar söylüyorum ve sonra tekrar saymaya başlıyorum. Bir... iki... üç... dört... Artık neyi saydığımdan emin değilim ama bırakın cevap vermeyi, sormak bile istemediğim soruları engellememe yardımcı oluyor. Zihnimin bir kısmı sayıyor, diğer kısmını düşünmek için serbest bırakıyor. Sadece düşünmek değil, analiz etmek.

"Michael," diyorum, "tuttuğun özel dedektiflerden herhangi biri sana Abigail'in Güney Amerika'da olabileceğini hiç söyledi mi?"

"Hayır." Bir an sessiz kaldı "Ama bu akla yatkın olmadığı anlamına gelmez. Özel dedektiflerden biri - bu olayın ilk zamanlarıydı, belki de olaydan bir yıl sonraydı - Abigail'i kaçıran adamın Felixstowe'daki rıhtımdan bir yük gemisine bindiğini düşündü. Polis de bir süre bu varsayım üzerinde çalıştı. O büyük gemiler Kolombiya dahil dünyanın her yerine gider. Neden birdenbire aramayla bu kadar ilgilenmeye başladınız?"

" çalışıyorum-" Anlamanızı sağlamaya çalışıyorum. "Abigail'in kaçırılmasının üzerinden neredeyse on dört yıl geçmişken bu kızın buraya gelmiş olması size de garip gelmiyor mu?"

"DS Howard'ın dediği gibi," diyor Michael, "onu yetiştiren insanlar öldü. Bir mektup buldu. Yıldönümüne yakın olması ya da olmaması neyi değiştirir ki?"

"Sadece garip olduğunu düşünüyorum, hepsi bu.

'Bunların bilmek istemediğini ,' diyor.

Başımı yastığa koyup sallıyorum. 'Ben yapmadım. Ama yine de tüm raporları sakladın, değil mi? Michael'ın çalışma odasındaki dosya dolabında kilitli duran kırmızı halkalı klasörleri hayal ederek soruyorum. Michael'ın tüm ipuçlarını, tuttuğu her özel dedektifin yaptığı aramaları. Her klasörün kenarına siyah keçeli kalemle Michael'ın kıvrımlı el yazısıyla yıl yazılmış; Abigail'in kaçırıldığı yıl olan 2009, diğer klasörlerden daha büyük ve gelişigüzel bir şekilde üstten dışarı çıkan kağıt ve haber raporlarıyla dolu. Diğerleri Rebecca'nın fen ödevlerini koyduğu türden ince dosyalar ve içlerinde ne ya da ne kadar olduğuna dair hiçbir iz yok. Bakmak için dosyaları hiç açmadım.

'Evet, elbette, ama yardım edebileceklerinden şüpheliyim. Hiçbir zaman güçlü bir ipucu olmadı.

"İçlerinde evimizdeki kız hakkında bize bilgi verebilecek bir şey olmadığından emin misiniz?"

"Tanrı aşkına, Sarah. Ona *kız* demeyi bırak. Adı Abelia ya da belki Abigail - her iki şekilde de kendini Abi olarak tanıttı. Ona şüpheyi yaklaşabilirsin, biliyorsun. "Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur.

Benden uzaklaşıyor ve başını yastığa çarpıyor. Hayal kırıklığı beni bir bez bebek gibi sarsıyor.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun - ben hatalıymışım gibi davranıyorsun," diyorum sesimi fısıltıya düşürerek. 'Olan bitenin bu olduğunu bilmiyoruz. Hiçbir şey bilmiyoruz. Yarın, Rebecca ve Daniel olmadan onunla oturacağım. Polise ne anlattığını bana da anlatmasını isteyeceğim. Bize sormak istediği sorular varsa, onları da cevaplayacağım. Bazı cevaplar istemenizde yanlış bir şey yok ve beni burada kötü adam gibi göstermeyi bırakırsanız memnun olurum.

"İyi," diyor. Örtülerin boğukluğu ses tonunun keskinliğini gizleyemiyor. "Ama ben de orada olmak istiyorum.

"İyi - birlikte yaparız.

"Peki. Michael yorganı başının yarısını örtecek şekilde yukarı çeker. Konuşma bitmiştir.

Hayal kırıklığı içimde bir fırtına gibi esmeye ve birikmeye devam ediyor. Söylenecek, konuşulacak çok şey var ama Michael ve ben artık eskisi gibi bir takım değiliz, ama belki o da haklıdır. Ona 'kız' demenin kimseye faydası yok. *Abelia*. Düşüncelerimde onun adını söylüyorum.

Michael'ın sesi kafamın içinde yankılanıyor. "Bunların hiçbirini bilmek istemediğini sanıyordum. Yanılıyor. Elbette bilmek istiyorum. Abigail'e ne olduğunu bilmek ve onu tekrar yanımıza almaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Beyaz kulübenin kapısına parmaklarımın kibarca *vuruşunu* hatırlıyorum. Herhangi bir habere karşı duyduğum çaresizliğin içimi kasıp kavurduğunu hatırlıyorum. Ellerimin dedektiflere uzanmasını ve pençelemesini engellemek için tırnaklarımı acıyana kadar avuçlarıma geçirdiğimi hatırlıyorum, böylece kibarca *nasılsınız ve bildiğiniz gibi...* demeyi bırakıp bana ne bulduklarını söyleyeceklerdi. Hep bir şey bulamadılar. Polis hiçbir şey bulamadı.

Michael yanılıyor. Bilmek istedim.

Başka bir anı kafamı dolduruyor. O kadar güçlü ki, neredeyse kimyasal halı dükkânının kokusunu alabiliyorum ve zamanda geriye, artık kimsenin girmediği, yeni, yakut kırmızısı halısıyla bu odanın yanındaki boş odaya gidiyorum.

SEKİZ

OceanofPDF.com

SARAH

O zaman

İnce kırmızı perdelerin arasından sızan ışık gözlerimi acıtıyor. Gözlerimi kırpttırıyorum ve mide bulandırıcı bir suçluluk duygusuyla uyuduğumu fark ediyorum. Bir unutma anı yok, uyandığım o ilk saniyelerde her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna dair bir his yok. Bilgi orada, bir canavar gibi üzerimde duruyor. Küçük kızım gitmişti. Saati kontrol ediyorum. Hesaplama anlıktı. Abigail'in kaçırılmasından bu yana yetmiş üç gün yirmi iki saat geçmiş.

Küçük kızım dışarıda annesi için ağlarken ben uyuyabiliyorsam ben nasıl bir anneyim?

Sorular hızla geliyor ve mide bulantımı artırıyor.

Neredesin, bebeğim?

Seni kim yakaladı?

Kabus mu görüyorsun? Aç mısın? Susadın mı?

Cevap yok.

Abigail hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu. Küçük kızımın nerede olduğuna dair tek bir işaret, ipucu ya da ipucu yok - 999'u arayan kadından beri yok çünkü içinden bir ses öyle yapmasını söylüyordu. Kafasındaki alarm ona siyah saçlı, beyzbol şapkası takmış ve güneşliği dışarı itilmiş bir bebek arabasındaki küçük bir kızı Felixstowe rıhtımının yakınındaki feribota doğru iten adamda bir terslik olduğunu söylüyordu.

Dalgaların üzerinde süzölen bir teknenin ve bebek arabasından görönen iki sıska bacağın balık ve cips restoranındaki grenli kamera görüntülerinden bu yana tek bir iz yok. Puset için fazla uzun sıska bacaklar. Onu nereye götürüyordu? Ona ne yapıyordu? Mide bulantısı boğazımı yakıyor.

Yüzümü gün ışığından çeviriyorum ve yanağımda oyuncak kürk kadar yumuşak halıyı hissediyorum. Yepyeni, tatile çıkmadan bir gün önce döşenmiş. Mobilya kutuları bir tarafa yığılmış. Bir yatak, bir gardırop, Abigail'in kendi yetişkin odasında tıpkı annesi gibi olabilmek için istediği küçük bir tuvalet masası, artık Daniel'in alt ranzasında uyumak istemiyor.

Altımda bir yerden Rebecca'nın mırıldanmalarını duyuyorum. Bu ses kalbimin paramparça olmuş parçalarını çekiştiriyor. Rebecca ve Daniel'i özlemenin acısı daha da artıyor ama onları görecektek durumda değilim. Gökyüzü kararana ve ev sakinleşene kadar bekleyeceğim ve hayatları boyunca her gece yaptığım gibi yatak odalarına girip alınlarından öpeceğim.

Kapı açılmadan önce bir tıkırtı duyulur.

"Sarah, uyanık mısın? Michael sorar.

Başımı salladım ve ona baktım. İnâtçı sakalının altında yüzü solgun. Dudakları çatlamış ve ağrıyor, saçları dağınık ve taranmamış. İkimizin de bu kâbusu yaşadığımızı hatırlatıyor. Ona elimi uzatmak istiyorum ama yapamıyorum.

Elindeki tepsiyi ilk kez fark ediyorum. Çömeliyor ve tepsiyi yaklaştırıyor. Tepside uzun bir bardak su ve bir de sandviç var. Jambonun etli kokusu burnuma çarpıyor ve midemi bulandırıyor. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum ama aç değilim. Küçük kızım açlıktan ölerken ben nasıl yemek yiyebilirim?

"Başka bir şey ister misin?" soruyor, her gün yaptığı gibi. Başımı sallıyorum.

"Bayan Dillinger yan daireden geldi. Çocukları parka götürmeyi teklif etti. Biraz çıldırdılar. Rebecca bile sinirli. Evden uzakta, normal bir şeyler yapmanın yardımcı olabileceğini düşündüm. Daniel'i da konuşturabilir diye düşündüm. Senin için sorun olur mu?"

Daniel ve Rebecca'nın evden çıkışını ve tüm tehlikeleri düşünmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Arabalar, yol, kapkaç yapan yabancılar. Gözlerim yaşıyor ve düşüncelerimi geri itiyorum. Bayan Dillinger emekli bir öğretmen ve bir büyükanne. Çocuklara karşı her zaman çok nazikti; onlarla ilgileneceğini biliyorum.

Sanki sen yapmadın. Kafamın içindeki ses, ciğerlerimdeki nefesi kesen tıslamalı bir suçlama.

"Papaz bu sabah uğradı," diye devam ediyor Michael. 'Rahatsız edilmek istemediğini söyledim ama konuşmak istersen diye kartını bıraktı.

Abigail dua listesine alındı.' Ayağa kalkar ve kapıya doğru geri adım atar. "Seni sonra görmeye geleceğim.

Kapı kapanmaya başlıyor, ışığın çoğunu da beraberinde götürüyor. Düşündüğümün farkında bile olmadan ağzımdan bir soru dökülüyor. "Daniel hâlâ konuşmuyor mu? Oturmak için kendimi yukarı çekerek soruyorum. Oda dönüyor ve kafatasımın tepesine bir çekiç iniyor.

Michael başını sallar. 'Hayır. Bana tek bir kelime bile etmedi. Onun yerine bir şeyler yazmasını sağlamaya çalıştım ama o da işe yaramadı. O iyi olacak. Sadece biraz daha zamana ihtiyacı var.

Kapı kapanıyor ve beni tekrar karanlığa gömüyor. Tepsiyi daha uzağa itiyorum ve başımı halıya yaslıyorum.

İlk başta fark etmedim - hiçbirimiz fark . O ilk günlerde çok fazla şey oluyordu ve Daniel her zaman sessiz bir çocuk olmuştur. Sonra şok geçirdiğini tahmin ettik. Mutfakta Michael ve Ryan'la fısıltıyla konuştuklarını hatırlıyorum, Michael sanki onu zorla tutuyormuşum ve Tanrı bilir başka kimi aramasına engel oluyormuşum gibi ileri geri volta atıyordu.

"Daniel konuşmuyor," dedim. "O zamandan beri tek kelime ettiğini sanmıyorum..." Cümleyi bitiremedim.

"Korkuyor," diye yanıtladı Michael. "Şokta. Neler olduğunu bilecek yaşta, değil mi? Biraz zaman ver. Bir şeyi yeterince çok istediğinde konuşacaktır,' diye ekledi.

Ama yetmiş üç gün oldu ve şimdi evdeyiz ve Daniel okula geri döndü ve hala tek bir kelime bile etmedi.

Ön kapının çarpma sesi evin içinde yankılanır. Sonra Michael'ın cep telefonu alt katta bir yerden çalıyor. Artık nefesimi tutup bana bir şey söylemek için acele edip etmeyeceğini beklemiyorum.

Tepsiye bakıyorum ve suya uzanıyorum. Ağzımda serinliyor ama sadece bir yudum alabiliyorum.

Gözümden tek bir damla yaş akıyor.

Daniel konuşmuyor. Kız kardeşi, en iyi arkadaşı öldü ve bu konuda konuşamıyor. Kollarımda ağlayamıyor, çünkü ben burada, Abigail'in olması gereken bu odadayım; benim hapishanem, benim arafım. Daniel konuşmuyor. Rebecca sinirli. Tıpkı Abigail gibi onların da annelerine ihtiyacı var. Onu hayal kırıklığına uğrattım, şimdi de Rebecca ve Daniel'ı hayal kırıklığına uğrattıyorum. Suçluluk duygusu; acı, boynuma dolanmış bir ilmik gibi, nefes alamaz hale gelene kadar beni sıktıkça sıkıyor.

Tepsiyi kendime doğru
çekiyorum. Abigail gitmiş.

Mide bulantımı bastırmaya çalışıyorum ve sandviçin her lokmasını çiğniyorum, ancak tatsız bir lapa haline geldiğinde ve öğürmemeye neden olmadan boğazımdan aşağı kayabildiğinde yutkunuyorum.

Bu odada yatmak, keşke orada olsaydım demek, eve dönmesi için dua etmek... Ona yardımcı olmuyor. Rebecca ve Daniel'a da faydası yok. Bu oda sadece bana hizmet ediyor.

Ama kızım dışarıda bir yerlerdeyken hayatıma nasıl devam edebilirim? Korkmuş, yalnız ve benim için ağlarken?

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Orada değil. Geri gelmeyecek. Kafamın içinde yüzen düşünce yeni değil. Başından beri oradaydı ama şimdiye kadar kabullenmeyi reddettim.

Sandviç bitene kadar bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi ısırık. Elim suya uzandı. Üç yudum ve bardak boş.

Abigail'i hayal kırıklığına uğrattım. Rebecca ve Daniel'ı da yüzüstü bırakmayacağım.

Birdenbire evdeki sessizlik beni tüketiyor. Mutlak bir sessizlik ve sırf onu bastırmak için radyoyu açasım geliyor. Ayağa kalkıp kendimi odadan çıkmaya zorlarken annemin sesi kulaklarımda çınlıyor. "Gürültülü bir ev mutlu bir evdir.

Çocukluğumun geçtiği evin üç yataklı terasında, arka planda mırıldanan ve evi annemin arzuladığı gürültüyle dolduran radyonun olmadığı tek bir anım bile yok.

Hayatımda ilk defa tek çocuk olduğum için mutluyum. Annem ve babam öldüğü için de mutluyum. Bir yıl arayla öldüler ve mezuniyetimi kaçırdılar. Babam kalbinden, annem ciğerlerinden. Büyükanne ve büyükbaba olmayı çok isterlerdi. Çocukların üzerine titrerlerdi. Paralel bir dünyada, babamın çocukları yengeç avına götürdüğünü ve kaleler inşa ettiğini, annemin de onlara yemek pişirmeyi ve dikiş dikmeyi öğrettiğini hayal ederdim hep. Ama şimdi öldükleri için mutluyum. Bundan kurtuldukları için mutluyum.

Kalkıp Abigail'in yatak odasından çıkıyorum ve kendimi duş alıp giyinmeye, dişlerimi ve saçlarımı fırçalamaya zorluyorum. İşim bittiğinde Michael'ı oturma odasında buluyorum. Kapı aralık ve ben itip açtığımda gıcırıyor. Sessizliğin içinde ses çok yüksek. Normalde şöminenin yanında olan ama televizyonun önüne çekilmiş olan koltukta dimdik oturuyor. O kadar yakın ki elini uzatsa ekrana dokunabilir.

Olaydan bu yana onu ilk kez hareketsiz görüyorum. Yüzünün derisi solgun ve yanaklarının etrafı çökmüş. Ağlıyordu. Ağlamıyordu.

Sadece ağlıyor ama hıçkırıyor. Omuzları öne doğru kamburlaşmış. Yüzü ıslak ve şişmiş.

Bir şey mi oldu? Kalbim donuyor. koluna doğru düşüyorum ve ekrana bakıyorum.

Sky News açık ama sesi kapalı. Bakışlarım ekranda geziniyor ve Avam Kamarası'ndan bir sahne izliyorum - milletvekilleri Avrupa para birimi üzerine tartışıyor. Abigail'in adını ekranın alt kısmında hareket eden sarı afişte yakalıyorum. *Polis Abigail Wick'in kaçırılması için insan gücünü azaltıyor*, yazıyor. Bu bir haber değil. En azından bizim için. Gelip bizzat söylediler. Dün müydü? Yoksa önceki gün mü?

Ellerinde ipucu kalmamış. Çok üzgünler ama başka soruşturma yolu kalmadı. Çabalarını başka vakalara, başka kayıp çocuklara yönlendirmek zorundalar.

"Vazgeçmeyeceğiz, Sarah," diye mırıldanır Michael. "Özel bir dedektif tuttum. Paranın satın alabileceği en iyisi. İş satacağım ve kayıp çocuklar için bir hayır kurumu kuracağım. Bizim çektiğimizi başka kimse çekmemeli. Aynı zamanda başkalarına da yardım edebiliriz. Vazgeçmeyeceğiz..."

"Yapamam. Kelimeler ağzımdan çıkarken titriyor. 'Başka seçeneğimiz var mı? Onu aramaya devam etmeliyiz.

"Yapamam," diyorum tekrar. 'Artık haber bekleyemem. Aylar oldu. O gitti. Bunu hissedebiliyorum. Midemi tutuyorum, açlıktan içbükey olmuş. 'Polis hiçbir şey bulamadı, çünkü bulunacak bir şey yok. O öldü.

Michael'ın ağzı açık kalır ve boğazına bir ses takılır. Boğuk bir çığlık. "Nereden biliyorsun?

Başımı sallıyorum. Bu kavram zihnimde hâlâ o kadar kırılgan ki her an parçalanabilir. Yine de buna inanmak zorundayım. Hayatta kalmak zorundayım. "Abigail'i yüzüstü bıraktığım gibi Rebecca ve Daniel'ı da yüzüstü bırakamam.

"Onu hayal kırıklığına uğratmadın. Michael ayağa kalkıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Tanıdık geliyor ama dokunuşu beni rahatlatmıyor ve uzaklaşıyorum.

'İzler ve olası görülmeler hakkında bir şey bilmek istemiyorum,' diyorum. 'Abigail'e benzeyen bir kızı ya da çıkmaz sokakları ve boşa kürek çekmeyi bilmek istemiyorum. Bana bunların hiçbirini anlatma.

"Ama, Sarah-

'Sorun değil. Yapman gereken buysa aramaya devam et, ama durmak yoksa öleceğim. Öleceğimi biliyorum. Ve ölemem, çünkü o zaman Daniel ve

Rebecca'nın bir annesi olmayacak ve ben bunu onlara yapamam. Kendine Abigail diyen bir kız çıkmadığı sürece beni bu işe karıştırmayın.

Şaşkınlık ve acı yüzündeki çizgilerden okunuyor ama başını sallıyor. Bu şekilde devam edeceğiz - Michael umudu seçiyor, ben de hayatta kalmayı.

Ön kapı açılıyor ve Bayan Dillinger'in tiz "Coo- eee" sesini duyuyorum.

Ben sesi takip etmeden önce bir saniye daha birbirimize bakıyoruz.

Ben giriş salonuna adım atarken Rebecca Bayan Dillinger'in kollarında ciyaklıyor.

Bir saniye içinde kaybettiklerim ve hala sahip olduklarım için kalbimin paramparça olduğunu hissediyorum. Ben onlara doğru koşarken Daniel geri adım atıyor ve Rebecca'yı yaşlı komşumun kollarından alıp kendi kollarına atıyor.

Çocuklarımın ihtiyacı olan anne olamam ve Abigail'in hayatta olduğunu ummaya devam edemem. Olanları düşünüp dururken onların ihtiyacı olan anne olamam. İleriye bakmalıyım ve bunu yapabilmemin tek yolu Abigail'in öldüğüne inanmak. Kendimi bir şekilde ikna etmek, yas tutmak ve hayatıma devam etmek. Bu imkânsız geliyor - hayal bile edilemez - ama başka ne seçeneğim var ki? Daniel ve Rebecca'yı korumak için her şeyi yaparım. Bunu bile.

*

CUMARTESİ

OceanofPDF.com

NINETEEN

OceanofPDF.com

SARAH

Cumartesi, sabah 6'da.

Michael'ın her nefes alışında boğazına takılan havanın sesiyle ve gözlerimin arkasına doğru inmeye başlayan baş ağrısının zonklamasıyla uyanıyorum.

Düşünceler zihnime girip çıkarken, birbirlerine çarparken bir an hareketsiz yatıyorum. Abigail'in tekrar kaçırıldığı günü hayal ediyordum. Bu sefer sahilde değil, daha sonra. Janie ve ben sahil kasabasının sokaklarında Abigail'in adını haykırarak koşuyorduk. Yutkunuyorum ve bir an için bağırmaktan boğazımda oluşan acıyı hissedebiliyorum.

Janie'yi ve dün gece yapmaya çalıştığım aramayı düşünüyorum. Yıllar sonra ilk kez, şimdi ne yaptığını, hayatının ne hale geldiğini merak ediyorum.

Abigail kaçırıldıktan sonra çok çabuk gitti. Polis gitmesine izin verir vermez. Phil'in bir araba kazası geçirdiğini söyledi. "Seni bu şekilde bırakmaktan nefret ediyorum. "İyi olup olmadığını kontrol edip geri geleceğim.

Başımı salladım, zar zor dinliyordum.

Hiç geri gelmedi. Hiç aramadı. Polis onunla tekrar konuştu elbette ama ben hiç aramadım. Şoktan ve yıkımdan sonra, eve döndükten sonra, kendimi toparlayıp Daniel ve Rebecca için devam etmeye zorladıktan sonra, onu aramaya çalıştım. Belki aramalarını kaçırmışımdır ya da belki bana biraz zaman tanıyıp ilk hamleyi benim yapmamı bekliyordur diye düşündüm. Belki Phil kötü bir yoldaydı ve onun da kendi sorunları vardı.

Benimle iletişime geçmeye çalışmaması canımı yakmıştı. Janie benim en iyi arkadaşımdı ve ona her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı. Aramalarıma cevap vermemesi ya da tek bir mesajıma bile yanıt vermemesi beni daha da çok üzdü. Bir süre sonra ona bir şey olduğu konusunda endişelenmeye başladım ama sonunda Phil'den bir mesaj aldım.

Janie seninle konuşmak istemiyor. Lütfen denemeyi bırak.

Bunu anlayamadım. O gün, Abigail bizden alınmadan önce tartışmıştık. Aptalca bir kavgaydı. Gerçekten didişme. Bu yüzden mi artık benimle konuşmak istemiyordu? Önemsiz görünüyordu ve Janie kin tutacak bir tip değildi. Yoksa Phil'in kaza geçirdiğini öğrendiğimde bunu çok mu uzun tutmuştum? Elbette anlayışla karşılardı. Hayal edilebilecek en kötü şeyi yaşıyordum.

Bir süre Janie'nin sessizliği yüzünden kendimi düğümledim ama sonunda pes ettim. *İleriye bak, geriye değil.*

Neredeyse on dört yıl geçti ama onunla konuşma isteğim geri geldi. Cep telefonu artık çalışmıyor olabilir, ama ev numarasının eski bir adres defterinde bir yerlerde olduğuna eminim. Daha sonra bulurum.

Düşüncelerim ilerliyor. Bugün bizi nelerin beklediğini düşünüyorum. DNA'larımız toplanacak - benim, Michael'ın ve Abi'nin - ve yetmiş iki saatlik bekleyiş başlayacak. Üç gün, sonra ne olacak? Salı günü sonuçlar Abigail olmadığını gösterdiğinde nasıl başa çıkacağız?

Bir ses düşüncelerimi delip geçiyor. Mutfaktaki çatal bıçak çekmecesinin önce açılıp sonra kapanma sesi.

Bu o mu? Evimizi mi karıştırıyor?

Dün gece Michael'a Abelia ile birlikte konuşacağımıza dair söz verdim ama bunu tek başıma yapma şansı çok cazip geldi ve hemen yataktan kalkıp pijamalarımın üzerine eski bir polar geçirdim.

Tam olarak kaç tane olduğunu bilmeme rağmen merdivenleri sayıyorum: on sekiz. Bu sayı diğerleriyle birlikte kafamda uçuşuyor ve keşke onları bir bardak suyun lavaboya boşaltılabildiği kadar kolay boşaltabilseydim diyorum.

Barley ve ben mutfığa girdiğimizde dün geceki yahninin kokusu bayat ve istenmeyen bir şekilde havada asılı kalıyor. Kokudan ve yemek düşüncesinden dolayı mide bulantısı tehdit ediyor. Bir ara kendime yemek yedireceğim ama şimdi değil.

Ek binada metalin porselene vurduğunu duyuyorum, sonra Rebecca'nın telefonunun kendine özgü zil sesini. Abelia değil o zaman.

Rebecca başını kaldırıyor ve ben ortaya çıkınca bana bakıyor. Barley kulağını kaşımak ve masaya düşen mısır gevreğine göz atmak için onun yanına koşuyor.

"Günaydın tatlım," diyorum, normal görünmeye çalışarak. Normal olmaya.

Bir kaşık sütü h  p  rdeterek, 'Anne, çok kötü görünüyorsun,' diyor.

Parmaklarımı sa  larım da gezdiriyorum ve omuz silkiyorum. Bu endişelerimin en k      . "Erken kalkmışsın," diyorum cevap olarak ve başının üstüne bir öpücük bırakıyorum. Saçları ona doğum gününde verdiğim yulaf ezmeli ve ballı şampuan kokuyor.

Becca a  zına bir mısır gevreği daha tıkıştırmadan önce "Uyuyamadım," diye yanıtlıyor.

Uzun bir süre kızıma bakıyorum. Geniş sırtışı bile gözlerinin altındaki koyu lekeleri yok edemiyor. Keşke bir şeyler s  yleyebilseydim. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylerken, aynı zamanda girmeyeceği konusunda da uyarmak isterdim. O sonsuza dek mutlu bir hayat bekliyor ama bizim için   yle bir hayat yok. Beni dinlemezse belki Daniel ona biraz güvence verebilir. Daha uzun süre uyanamayacak ama onunla sonra konuşup onun da iyi olup olmadığını kontrol edeceğim.

Dikkatli davranmalıyım. Rebecca her zaman çatışmadan nefret etmiştir. Bir keresinde, altı ya da yedi yaşındayken ona "Günün nasıl geçti?" diye sormuştum.

"Korkunç," diye cevap verdi. 'Büyük çocuklardan ikisi kimin gol atacağı konusunda kavga etmeye başladılar ve baş öğretmene gönderildiler. Kavganın kendisiyle hiçbir ilgisi olmaması Rebecca için önemli değildi; d  n gecek i gerginlik gibi bu da onu etkilemişti.

Barley Fransız kapılarına doğru koşuyor, burnunu cama dayarken kuyru  nı sallıyor. Kapıyı biraz açıyorum, sadece içeri girip bahçeye çıkmasına yetecek kadar, soğuk ve nemli bir havanın odanın içinde esmesine yetecek kadar. Buz tutmuş çimenlerin üzerindeki ayak izlerinin nemli izlerini hâlâ görebiliyorum - benim ve Ryan'ın. Yukarıda gökyüzü parlak ama gri.

"Benimle köpek gelir misin?" diyorum Rebecca'ya, tanıdık ka  ma dürtüsü bedenimi doldururken. Belki onu benimle gelmesi için ikna edebilirsem, onu hazırlayacak kelimeleri bulabilirim. Kısa bir süre Daniel'i uyandırıp onun da gelmesini istemeyi düşünüyorum. Çocuklarımı hâlâ bebeklermiş gibi kucağıma alıp buradan götürme dürtüsü beni ele geçiriyor. Bu düşünceden vazge  ıyorum. Daniel sadece homurdanacak ve tekrar uykuya dalacak. Yirmi yaşında olabilir ama ergenlik çağındaki uyuma dürtüsünden henüz kurtulamamış.

"Tabii," diyor omuz silkerek. "Peki ya Abi? O da gelmek ister mi bir bakayım mı?"

Kesinlikle olmaz. Başımı salladım. "Hadi-

"Nereye geleyim? Abelia mutfaktan sesleniyor. Aksanı hâlâ yabancı geliyor. İngilizceye hakimiyeti m  kemmek, tek bir kelime bile yersiz değil, ama mırıldanarak ve yumuşak bir şekilde konuşuyor - İspanyolcaya benzer bir ses tonu. Duyabiliyorum

Her cümlenin sonundaki yukarı doğru çekimler de Amerikanvari, Rebecca'nın çok fazla Amerikan dizisi izlediğinde yaptığı bir şey.

Sen benim kızım değilsin. Sen Abigail değilsin.

Dün gece giydiği kot pantolon ve koyu renk kazağıyla mutfağın kemerinde beliriyor. Lacivert pamuklu kazağın paçalarından ve kollarından yırtıklar sarkıyor. Kot pantolonu daha iyi durumda, ancak kotun rengi solmuş ve dizlerinin etrafından sarkıyor.

"Barley'i yürüyüşe çıkarmak için," diye cıvıldıyor Rebecca yanımdan. "Sana köyü de gösterebiliriz.

Kız başını sallar. "Bu güzel olurdu. Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra duruyor.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı? diye sordum. "İsterseniz burada kalabilirsiniz.

Kız nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi biraz kaşlarını çatar. "Eh... hayır, gelmek isterdim ama merak ettim... çamaşır makinenizi kullanabilir miyim lütfen, Sarah?

Kahverengi gözleri benimkilere bakarken yanakları renkleniyor ve dün evimize girdiğinden beri ilk kez içimde bir şeylerin gevşediğini hissediyorum. Dünkü öfke yüzeyin altında fokurduyor, ama şimdi orada başka bir şey var. Dün bizi kandırdığından emindim ama belki de başka bir nedeni vardır. Ryan'a göre Abi gerçek kimliğini babası öldükten sonra öğrenmiş. Başka ailesi yok. Kalan son ebeveyninin ölümü zihinsel bir çöküşü tetiklemiş olabilir mi? Kendini Abigail olduğuna ikna etmiş olabilir mi?

Düşüncelerimi atıyorum. Kızgın olmak daha kolay.

"Abelia Güney Amerika'da yaygın bir isim mi?" diye sorarken buluyorum kendimi.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Annemin, Caroline'ın ailesinden birinin adını almışım. Bu bir Amerikan ismi. Hiçbir zaman tutmadı. Çoğu insan bana Abi der.

"Sanırım İspanyolca konuşuyorsun?

"*Si*. Kız sırtıyor ve "r" leri yuvarlayarak ve "o" ları bir cümle kuruyor.

Rebecca yanımdan iç geçiriyor. "Şimdi keşke GCSE'lerim için Fransızca yerine İspanyolca alsaydım diyorum. Senin derslerinle kesinlikle A alırdım. Gülüyor. "Anne, aklıma gelmişken, dün gece sana sormayı unuttum.

Bugün alışverişe gidelim mi? Abi'nin biraz daha kıyafete ihtiyacı var, değil mi Abi? Yanında sadece küçük bir sırt çantası getirdi.'

"Sorun yok. Abi başını sallıyor, T'yi düşürüyor, böylece *iyi* çıkıyor. "Tek ihtiyacım olan bir çamaşır makinesi.

Kıza - Abi'ye - tekrar bakıyorum ve birden dün geceye göre çok daha genç görünüyor. Rebecca'dan çok da büyük değil aslında.

"Anne? Rebecca tekrar söylüyor.

"Elbette. Başımı sallıyorum, gözlerim hala Abi'de sabit. O da bana bakıyor ve sanırım gözlerinin ardında düşünceleriyle yaptığı sessiz savaşı görüyorum. "Öğleden sonra ikinizi Ipswich'e götürebilirim. Sesim çok uzaklardan geliyor, sanki yan odada kendimi dinliyormuşum gibi.

"Yessss. Rebecca sırtıyor ve ayağa fırlıyor. 'Hadi Abs, sana çamaşır sepetinin yerini göstereyim. Kirli kıyafetlerini oraya atabilirsin, bende de bugün ödünç alabileceğin bir tayt ve kapüşon var.

"Teşekkürler, ama kendi çamaşırımı kendim yıkarım.

Neden? Babam yapıyor. Gel hadi.' Rebecca Abi'nin koluna girip onu uzaklaştırıyor. Bir an sonra merdivenlerden Rebecca'nın kıkırdamaları yükseliyor. Genelde moralimi yükselten bu ses bugün tüylerimi diken diken ediyor. Rebecca'yı hazırlamak için çok fazla.

Arkamdan bir tıkırtı geliyor. Camda pençeler. Döndüğümde kapıda Barley'i görüyorum, camda iki kahverengi pati şeklinde leke ve burnunda bir leke var.

"Bekle, Barley," diyorum köpekten çok kendime. Rebecca'nın atılmış kâsesinin kenarından ıslak bir mısır gevreği koparıyorum ve dişlerimin arasında kemiriyorum. "Biraz zaman alacak gibi görünüyor.

Kahve yapmak için mutfığa giriyorum, Rebecca ve Abi'nin üst kattan gelen konuşmalarını dinliyorum. Mengene gibi gerginlik göğsüme geri dönüyor. Abi'nin burada olduğu her saniye Rebecca'nın -ve Daniel'in- kaçınılmaz acısını artırıyor.

Düşüncelerim Daniel'a dönüyor. Artık bir yetişkin olabilir ama o hâlâ benim oğlum. Benim çocuğum. Sakin davranabilir ama bu onu da etkileyecektir. Onunla da konuşmak için zaman bulmalıyım.

Kahve makinesini çalıştırıyorum ve bu kızın nedenlerini tekrar merak ediyorum. Akıl hastası mı? Kafası mı karışık? Yoksa bu başka bir şey mi? Bizden bir şey mi istiyor?

Silahi artık elime yakın tutuyorum. Fırsat buldukça saklandığı yerden çıkarıyor, soğuk metalin ağırlığını ellerimde hissediyorum.

uzun zaman oldu ama nasıl ateşlediğimi hâlâ hatırlıyorum.

Yakında, çok yakında, yıllar önce benden aldıklarını ben de onlardan alacağım.

Aşk. Aile.

Artık hiçbir şey ifade etmiyorlar.

OceanofPDF.com

YİRMİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SARAH

"Her şey hazır mı anne? Rebecca mutfaktan sesleniyor.

Bakışlarım elimdeki fincana düşmeden önce ona yöneliyor. Siyah sıvı artık sıcak buharlar püskürtmüyor ve avuçlarımın içine sardığım kıvrımlı porselen, tenime karşı serin bir his veriyor. Tek bir yudum bile almadım.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye tekrar sorar Rebecca.

Başımı sallıyorum, iki ılık, acı lokmayı geri yutuyorum.

Ancak kemerli kapıdan mutfağa girdiğimde Rebecca'nın yanında duran Abi'yi görüyorum. Saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlamış, üzerinde bir çift siyah tayt ve Rebecca'nın Abercrombie & Fitch kapüşonlarından biri var. Pembe kazağının kolları, ellerinin üzerine çektiği için gergin. Genç ve güzel görünüyor. Normal görünüyor, farkındayım. Normal bir genç kız.

"Yemek yedin mi?" diye alışkanlıktan soruyorum. Son yıllarda Rebecca'nın arkadaşları vücutlarına daha çok dikkat etmeye başladılar, atıştırmalıklarını azaltıp öğün atlıyorlar ve ben de buradayken bir şeyler yediklerinden emin olmak istiyorum.

Abi gülümsüyor. "İyi olacağım. Ve bir saniye sonra: "Teşekkür ederim.

Mutfağın ötesindeki küçük çamurluğa yığılıyoruz. Gerçekten de üç kişi için yer yok ve kolum ona sürtünüyor; kahve yükselip boğazımı yakıyor ve yemek yemediğime seviniyorum.

Aynı sorular yine düşüncelerimi zorluyor. Neden buradasın? Ne istiyorsun?

Ayak bileğim duvara dayalı krom ayakkabı rafına çarpıyor. Sarsıntı, özenle dengelenmiş ayakkabı ve bot yığınlarını yerinden oynatıyor ve Rebecca'nın eski bir bale terliğinin Michael'a ait olduğunu tahmin ettiğim bir çift yeni yürüyüş botunun üzerine düşmesine neden oluyor.

Karşı duvardaki askı sırası da daha iyi durumda değil. Uzanıp yürüyüş ceketimi aşırı yüklü mandallardan birinden çıkarıyorum, Michael'ın polarını ve Daniel'in lacivert ceketini yere düşürüyorum.

"Al. Polarları ve yağın yağmurlukları görmezden geliyorum ve Abi'ye bir palto uzatıyorum.

Tereddüt ediyor, önce uzattığım elimdeki eşyaya, sonra yüzüme bakıyor. Yakından bakınca gözlerindeki kehribar beneklerini görebiliyorum ve bu kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Kalbimin atışını kulaklarımda duyabiliyorum ve sanki vücudum benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi, başıma hücum eden kanı hissedebiliyorum.

Kesik kesik bir nefes alıp gözlerimi kaçırıyorum. "Bu bir yedek," diyorum, geri çekilip Barley'nin ipini tutarak. "Satıştan Daniel için almıştım ama onun için yeterince siyah değildi.

"Teşekkür ederim," diyor Abi, ceketini üzerine geçirip fermuarını boynuna kadar çekiyor. Etek ucu dizlerine kadar uzanıyor ve elleri kolların içinde kalıyor ama bu onu açık arazide rüzgardan koruyacaktır. Ona birkaç da bot buluyorum, sonra da yakınından kaçmak için acele ediyorum ve yüzünü tutup tekrar gözlerinin içine bakma arzusu duyuyorum.

Bahçede, Barley bacaklarımdan etrafından dolanıyor ve bir spanielden çok bir tilkinin havlamasına benzeyen bir inilti çıkarıyor. Bacaklarındaki ve karnındaki tüyler çiyli otlar yüzünden çoktan ıslanmış.

Ayağa fırlıyor ve kot pantolonumun üzerinde pençe şeklinde iki çamur izi bırakıyor. "Yat, Barley," diye sesleniyorum, bir elimi sırtında gezdiriyorum.

Arpa yere düşer ve Rebecca ile Abi'nin bacaklarının etrafında sekerek Abi'nin kapıya doğru geri çekilmesine neden olur. Kolları havada ve gözleri belirsizlikle irileşmiş durumda. Barley tekrar iniliyor ve kuyruğunu yeni bir vahşilikle sallamadan önce burnuyla kızın bacaklarını dürtüyor.

Rebecca gülerek Barley'i kendine doğru çeker ve ellerini vücudunda gezdirir. 'Sana zarar vermez. O sevimli bir oyuncak ayı,' diye bir çocukla konuşur gibi mırıldanıyor. "Öyle değil mi, Barley Boo?

Araya girip Barley'e yol göstermeliydim ama yapmadım. Abi'nin gözlerine baktığımda çamur odasında olan şeyin etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Elektrik akımı gibi sarsan o kehribar benekler. Çok tanıdık... Ve yine de yapamam... Yapmayacağım...

"Ona neredeyse Teddy adını verecektik, değil mi anne? Barley çimenlere düşüp sırt üstü yuvarlanırken Rebecca, Abi'nin karnını ovması için çırpınıyor. "Onu aldığımızda tıpkı küçük bir oyuncak ayıya benziyordu.

Michael'ın ilişkilerinin ortaya çıkmasından altı ay sonra Barley'i eve getirdiğim öğleden sonraya geri götürülmeme izin vererek gülümsüyorum. Barley evliliğimizde dikkatimizi dağıtan bir şeydi ve normal bir aileymişiz gibi davranmanın bir başka yoluydu.

Bu anı beni güvende hissettiriyor ve sıcaklığıyla sarıyor. Barley - küçük, titreyen bir tüy yumağı, ürkek ve meraklı, hepsi aynı nefes nefese. Dördümüz - Rebecca, Daniel, Michael ve ben - oturma odasının sert ahşap zemininde minderlerin üzerinde otururken, bir gine domuzundan daha büyük olmayan Barley aramızda hoplayıp zıplıyor, karnını ovmak için dokunma mesafesine geldiği anda sırtının üzerine yuvarlanıyor ve aynı anda keskin köpek dişleriyle ellerimizi ısırmaaya çalışıyordu.

Hepimiz Barley'i seviyoruz. Bizi birbirimize bağlıyor, ailemizde her yıl daha da genişleyen çatlaklar arasında köprü kuruyor.

"Çok tatlı," diyor Abi. Sesi hafızama buzlu su serpiyor. 'Ben... Ben sadece köpeklerle pek haşır neşir olmadım. Yaşadığım yerde iki tür köpek vardı - bekçi köpekleri ve sokak köpekleri - her ikisi de şu ya da bu nedenle sizi ısırabilirdi. Omuz silkiyor ve ellerini ceketinin derin ceplerine sokuyor.

Sorular kafamın içinde birdirbir oynuyor, kafatasımı zorluyor, serbest bırakılmak için çaresizce çırpınıyor. Neden bekçi köpekleri vardı? Babana mı aitlerdi? Yandaki kulübede yaşayan Bayan Dillinger'ı hatırlıyor musun? Ve Bayan Dillinger'ın tüylü golden retriever cinsi köpeğini - Willow - Daniel okula başladığı yıl onunla saatlerce oynamıştın? Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, hafif bir hareket ama soruları uzaklaştırmaya yetiyor. Elbette Abi Bayan Dillinger'ı hatırlamıyor - nasıl hatırlayabilir ki?

İki kısa ısıklık ve Barley'i kapıya doğru koşturuyorum. "Hey," diye sesleniyor arkamdan bir ses. "Bekle.

Arkamı dönüyorum ve Daniel'ın bize doğru sallana sallana geldiğini görüyorum - sanki Rebecca'nın dokuz yaşındayken takla atmayı öğrendiği yaylı jimnastik zemininde yürüyormuş gibi.

Daniel'in bana ulaşması için geçen saniyeler içinde anılar, ileri sarılmış yüzlerce ev filmini izler gibi, düşüncelerimden hızla geçiyor. Dört yaşındaki Daniel ve iki yaşındaki Abigail'i görüyorum, hırsızlar gibi kalın, evdeki tüm yastıkları toplayıp oturma odasına yığıyorlar ve onlara bir içecek ve bisküvi getirmeye çalıştığımda halımız olan timsah istilasına uğramış sudan atlamam için bana bağıyorlar.

"Lütfen. Daniel'ın en sevdiği kelime, her zaman bir saniye sonra Abigail'in bozuk 'Pleash'i tarafından taklit edilir.

'Lütfen, , lütfen bir alabilir miyim? Lütfen Abigail benim odamda kalabilir mi?'

"Pleash, pleash.

Her fırsatta kollarıma atlayan, Abigail ve Seth adında hayali bir çocukla saatlerce hayali oyunlar oynayan Daniel'ı görüyorum. Ona Enid Blyton okurken Daniel'ın beş yaşındaki bedeninin sıcaklığını yanımda hissediyorum.

Ben de öfke nöbetlerini görüyorum. Asık suratlı 'Bu adil değil', 'th' ile telaffuz edildiğinden 'Orada değil' gibi geliyordu. Rebecca'ya hamileyken Sainsbury's'de Daniel'in bir Örümcek Adam çizgi romanı istediği fırın reyonundaki gevşek ekmekleri fırlattığı zamanı görüyorum; onu durdurmaya çalıştığımda avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Bunu takip eden magazin haberlerinden biri zihnimde dolaşiyor: ***This Morning* sunucusu için kontrolden çıkmış çocuklar.**

Öfke okulun başlamasıyla birlikte ortaya çıktı. İlk başta bunu yeni rutine ve Abigail'in öğleden sonraları benimle evde vakit geçirmesini ne kadar adaletsiz bulduğuna bağladık. Ama sonra daha da kötüleşti. Çığlık nöbetleri. Öfkeli yumruklar. Abigail kendi odasını istedi.

Disleksi teşhisi Rebecca doğduktan birkaç ay sonra kondu. Öğretmeni, ilk okuma kitaplarında zorlanmasının ardından onu testlere götürmemizi önerdi.

Ve sonra her şey daha iyiye gitti. Daniel ihtiyacı olan yardımı aldı. Okulda ve evde daha fazla destek gördü ve artık sinirli ya da öfkeli değildi. Eski Daniel'i geri kazanmıştık. O ve Abigail tekrar arkadaş oldular. Ancak birkaç ay sonra Abigail kaçırıldı ve Daniel bir kez daha kötüleşti. Bu sefer öfke değil sessizlik vardı.

O çocuğun yirmi yaşındaki halini izlerken boğazım biraz sıkılıyor. Bazen Mayıs ayının o sıcak gününde sadece bir çocuğumu kaybetmediğimi, iki çocuğumu kaybettiğimi hissediyorum. Daniel'i Daniel yapan her şey yok oldu - oyunbazlık, uydurma hikayeler, dinazor takıntısı. Hepsi gitti, iz bırakmadan yok oldu. Tıpkı Abigail gibi.

Kimseye tek bir kelime bile söylemeden önce Dr. Hall'u bir yıl boyunca ziyaret etti. Tekrar konuşmaya başladığında bile yavaş yavaş bize geri döndü - bir zamanlar olduğu çocuktan daha sessizdi ama mutsuz değildi.

"Bekleyin," diye tekrar sesleniyor Daniel bana ulaştığında, sesi yanımdan geçip Rebecca ve Abi'ye ulaşıyor.

"Daniel," dedim. "Henüz uyanmamışsındır diye düşünmüştüm.

Dönüp bana bakıyor. "Sanırım hiçbirimiz fazla uyumadık," diye cevap verdi. "Bu arada berbat görünüyorsun.

"Teşekkürler," diye iç geçirdim. Çocuklarım dürüst değilse hiçbir şeydir.

"Yürüyüş iyi bir fikir," diye devam ediyor. "Abigail'e köyü göstermek ve biraz temiz hava almak için bir şans. Duraksıyor ve gözlerimiz buluşuyor. İkimiz de sürçmeyi duyduk. "Abi," diye düzeltti. "Öyle demek istemedim... Biliyorum olmayabilir...

"Sorun yok. Anlıyorum."

"Babam nerede? Daniel saçlarını kulaklarının arkasına toplayıp eve bakar.

"Yakın zamanda su yüzüne çıkacağını sanmıyorum.

"Neden her zaman bu kadar çok içmek zorunda? İçki sorunu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben..." Cevabım evet, ama bunu söylemeye dilim varmıyor. "Bunu şimdi tartışmayalım, Daniel. Rebecca ve Abi'ye bakıyorum, duyma mesafesinin dışındalar ve çoktan arka kapıdan içeri girmişler. "Babanın ne kadar içtiği şu anda benim öncelikler listemin başında değil.

"Ya da başka bir zaman," diye mırıldanıyor Rebecca ve Abi'ye yetişmek için koşup yanlarına düşmeden önce.

Daniel haklı. Michael'ın içkisi, ilişki ve hayır kurumuyla ilgili skandaldan bu yana geçen beş yıl içinde giderek ağırlaştı. Abigail'in hayır kurumunun daha büyük kayıp şahıs organizasyonlarından biri tarafından yutulmasına izin verdiğinde, sanki hayattaki amacını kaybetmiş gibiydi. Abigail hakkında yazmakta olduğu kitaptan bahsediyor ama onu bilgisayar başında hiç görmedim ve bazen tek bir kelime bile yazıp yazmadığını merak ediyorum.

Ama Michael, Rebecca'yı bir yere götürmesi gerektiğinde asla içki içmez ve asla kontrolünü kaybetmez. Dün gece hariç. Tüm o şarap. Tüm o duygusallık. Gözyaşları eminim Abi'yi rahatsız etmiştir, sonra da DNA testiyle uğraşmamamızı önerdi. Çok saçma.

Kapıya ulaşıyorum, böylece önümdeki resim ahşapla çerçevelenmiş oluyor. Üç genç nehir kenarında geziniyor, yanlarında Arpa. Nefesim kesiliyor ve dünyanın etrafımda döndüğünü, duygularımın içimde roket gibi döndüğünü fark ediyorum - deja vu ama tersine. Önümdeki görüntü daha önce gördüğüm bir görüntü değil, geleceğimdeki bir görüntü, Abigail'in evde olduğu bir gelecek.

Ağzımın kenarını ısıırıyorum ve adımları sayıyorum. Bir, iki, beş, on, tek gördüğüm şu an olana kadar. Nazik olabilirim, bu kıza Rebecca'nın arkadaşlarından biriymiş gibi davranabilirim ama rol yapmayacağım.

Telefonumu çıkarıp Ryan'a mesaj atıyorum ve DNA testlerinin ne zaman geleceğini soruyorum. Önümüzdeki üç günü atlatmalı ve dünyanın geri kalanı öğrenmeden bu kızı evimden çıkarmalıyız.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

OceanofPDF.com

ABI

Cumartesi, sabah 9.03.

Abi'nin yüzü uyuşmuş. Kulakları ısırın rüzgârdan dolayı ağrıyor. Ayak parmakları Sarah'nın verdiği botların içinde buz gibi. Bir numara büyükler ve her adımda topuğu botuna rahatsız edici bir şekilde sürtünüyor. Londra'nın soğuk olduğunu sanıyordu ama kıvrımlı bir nehrin iki yanında uzanan açık yeşil kırlar bambaşka. Yüzü uyuşmuş durumda ve sıcak olan tek yanı göğsünün içinde Rebecca ve Daniel'in arasına sıkışmış olmanın verdiği güven ve aralarında gidip gelen rahat sohbet.

İki adım arkalarından Sarah'nın gözlerini üzerinde hissediyor. Dar, değerlendirci bir bakış. Sormak istediği tüm sorular aralarındaki boşlukta birikiyor.

"Dedham aslında dünyadaki en sıkıcı yer," diyor Daniel onun yanından, dalları nehrin siyah sularına doğru kıvrılıp sarkan bir sıra ağaca doğru bir kolunu sallayarak.

Rebecca gülüyor. "O kadar da kötü değil," diyor Abi'nin kolunu sıkarak. 'Ayrıca, hiçliğin ortası sayılmaz. On beş dakika uzaklıkta iki büyük kasaba var.

Daniel Rebecca'ya başını sallır. "Buradaki insanlar sadece herkesin işini bildiklerinden emin olacak kadar kafalarını kışkırlarından çıkarıyorlar - özellikle de bizim işimizi.

Rebecca gözlerini deviriyor. "Köyü ve içindeki insanları önemsiyorlar, hepsi bu.

Abi meraklı komşular hakkında hiçbir şey bilmiyor. Onun dünyasında bu her zaman bir baş sallama ve gözleri yere çevirme şeklinde olmuştur. Çok fazla şey görmek

Rebecca'nın masum zihninin anlayabileceğinden şüphe duyduğu bir şey.

Abi manzarayı seyrederken Rebecca ve Daniel'ın konuşmalarının onu etkilemesine izin veriyor. Tıpkı Jhon'un tarif ettiği gibiydi. "Göz alabildiğine yeşil. Bunun tadını çıkarabilmeyi diliyor ama Abi, ayakları çamura her battığında Jhon'un planının bir sonraki aşamasına bir adım daha yaklaştığının farkında. Sadece bu düşünce bile, kalbini titreten bir paniğin içine pompalanmasına yetiyor.

Sohbet Rebecca'nın öğleden sonra için planladığı alışveriş gezisine ve ziyaret etmek istediği bir düzine mağazaya taşınıyor. "Her şeye ihtiyacın var," diyor para konusunda hiç endişelenmemiş birinin neşeli bakışıyla.

Abi aniden ortaya çıkan kızgınlık karşısında dişlerini gıcırdatıyor. Bu Rebecca'nın suçu değil. Tüm hayatı para ve rahatlık içinde geçmiştir. Ama Abi'yi rahatsız eden Rebecca'nın masumiyetinden daha fazlasıdır. Abi'nin sahip olması gereken ama sahip olmadığı hayat bu. Ve yine de Rebecca'nın masumiyetini nasıl delebilir - bu sevimli, nazık kızın Abi'nin onunla alışverişe gidemeyeceğini görmesini nasıl sağlayabilir? Giysilere harcayacak tek kullanımlık parası olmadığını, hiçbir zaman da olmadığını. Kıyafet alışverişini fikri bile onu biraz hasta hissettiriyor.

Rebecca okuluna ve arkadaşlarına devam eder ve Daniel artık onun konuşmasına izin vermekten memnun görünmektedir. Abi Rebecca'yı dinlemeyi seviyor. Hızlı konuşuyor, bir kelime diğerine karışıyor, Jhon gibi, Buenaventura'da tanıdığı birkaç insan gibi. Rebecca sanki aralarındaki mesafeyi, ayrı geçirdikleri zamanı ve yetiştirilme tarzlarındaki büyük farkı kapatmanın bir yolu olarak kafasındaki her düşünceyi ve her anıyı paylaşıyor. Bu imkânsız bir boşluk ama Abi Rebecca'yı denediği için seviyor.

Sonunda Abi'nin ayaklarının altındaki çamur sertleşiyor ve başlarının üzerinde cılız dallardan oluşan bir gölgelik olan bir patika boyunca yürüyorlar. Köyün kırmızı tuğlalı binaları görüldüğünde Abi'nin nabızı bir kademe daha yükseliyor. Baş dönüyor, gergin.

neredeyse geldi.

Dedham tam da Abi'nin hayal ettiği gibi şirin bir İngiliz köyü. Pastel pembeler ve sarılarla boyanmış eski evler, ana caddenin her iki yanında sıralanıyor. Bir uçta, kırmızı tuğlalı kilise benzeri bir bina kilim ve ev eşyalarının reklamını yapıyor. Sokağın diğer ucunda ise bir avuç hediyeelik eşya dükkânı ve kafeyi izleyen devasa bir taş yapı olan gerçek kilise yer alıyor.

Etraflarında yavaş yavaş ilerleyen arabalar, koyu yeşil tenteleri ve çiçek kovaları olan küçük bir süpermarketin önüne gelişi güzel park ediyor.

Rebecca, Abi'yi bir tarafında eski tarz bir pub, diğer tarafında bir kafe olan bir yola doğru yönlendiriyor. Abi dışarıdaki kafe masalarından birinde oturan, şapka ve paltolarına sarınmış, ellerini dumanı tüten kupaların etrafında birleştirmiş bir çift görür. Kadın önce Abi'ye, sonra da arkasındaki Sarah'ya bakıyor ve hızla uzaklaşıp partnerine bir şeyler fısıldıyor. Adam dönüp bakıyor, sonra telefonunu çıkarıp onları kaydediyormuş gibi havaya kaldırıyor.

Bakışlarını kaldırıma indirip görmemiş gibi yaparken Abi'nin ciğerlerindeki hava kayboluyor.

'Çok uzun zamandır gölgelerde saklanıyordun,' demişti ona. 'Wicks'lerin kızlarını yeniden görmelerinin zamanı geldi. Dünyanın seninle tanışma vakti geldi.

Rebecca, telefonlarını çıkarmış olan çiftten ve Abi'nin bedenini saran beklenti ve korku duygusundan habersiz, yanından, "Temelde büyük bir döngü yaptık," diyor. "Evin önü hemen şurada.

Kaldırım daralarak tek şeritli bir yola dönüşüyor. Önce Rebecca, sonra Abi, sonra Daniel, sonra Sarah ve köpek. Her yerde arabalar var. Bazıları park etmiş, lastikleri eşiğe çarpmış, diğerleri yavaşça ilerliyor, kargaşanın içinden yollarını buluyorlar, bir boşluk ya da geçiş yolu arıyorlar, Abi emin değil.

Park etmiş bir araba ile bir çit arasındaki boşlukta sıkışıp kalırlarken Sarah onlara 'Dayanın' diye seslenir. "Doğru olmayan bir şeyler var.

Rebecca, "Her zamanki Cumartesi sabahı turistleri işte," diye veriyor.

İlerlemeye devam ediyorlar, yoldaki bir virajı dönüyorlar. Abi'nin ayakları botların içinde beton bloklar gibi, her adım bir öncekinden daha sert. Oluyor, diye düşünüyor. Tıpkı onun dediği gibi.

"Oh, telefonum çalışıyor. Rebecca ceketinin cebine uzanıyor ve gök mavisi kılıflı iPhone'unu çıkarıyor. "Vay canına, 180 WhatsApp mesajı ve babam arıyor," diyor telefonu kulağına götürerek. "Muhtemelen hepimizin nerede olduğunu merak ediyordur.

Evin kırmızı çatısı ve sarı duvarları ortaya çıkıyor. Gün ışığında daha da görkemli görünüyor ama Abi farkına bile varmıyor. Kafasının içindeki kelimeleri tekrar tekrar söylüyor.

Ben Abigail Wick.

Ben Abigail.

"Seni duyamıyorum baba," diyor Rebecca, Abi'nin bir adım önünde, boştaki kulağını eliyle kapatarak. "Önümüzde bir şeyler oluyor.

Köşeyi bir adım daha döndüğünde Abi, Wick mülkünü çevreleyen siyah kapıyı ve sık yeşil çalıları görüyor. Ama Abi'nin bakışlarını çeken, kapıların dışındaki kalabalık kadın ve erkek grubu.

Çok fazla var. Bir düzine ya da daha fazla. Kameralar havaya kaldırılmış, kapının üzerinden eve doğru bakıyor. Bir tarafta tripodlar üzerinde duran daha büyük kameralar ve önlerinde duran, diğerlerinden daha iyi giyimli ve mikrofon tutan insanlar var.

"Hayır," diye bağıyor Sarah, Abi'yi itip kolunu Rebecca'ya doluyor.

Bu jest o kadar korumacıdır ki, bir annenin çocuğuyla ilgilenmesi gibi, düşünmeye cesaret edemediği nedenlerden dolayı Abi'nin kalbini sızlatır.

"Şimdi geri dönün - geri dönmek zorunda kalacağız.

Hepsinin birbirinin üstüne çıktığı bir an var - Sarah Rebecca'yı geri çekiyor, Abi yoldan çekilmeye çalışıyor, Daniel hemen arkasında. Ve hepsinin arasında Barley, Sarah'nın elindeki ipi çekerek ayaklarının etrafında sıcıyor.

Havlıyor. Gürültülü havlamalar gruba yayılıyor ve aniden herkes dönüyor. Bakıyor.

"Geri dönmeliyiz," diyor Sarah tekrar, yüzünü kapatmak için elini kaldırarak. Ama Daniel bir eliyle Abi'nin kolunu tutarken diğer eliyle Barley'nin liderliğini üstlenerek öne doğru adım atıyor.

"Bunun için çok geç değil mi?" diye soruyor muhabir grubunu izlerken. 'Çoktan çekmeye başladılar anne. Geri dönersek garip görünür.

Sarah duraksıyor, fotoğrafçıların ve gazetecilerin bağırırları onlara ulaşırken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. "Kimse tek kelime etmiyor," diyor alçak sesle. "Onun kim olduğunu bilmelerine imkan yok.

Kız. Kız mı?

Tekrar hareket etmeye başladılar, şimdi daha hızlılar. Daniel ve Barley, sonra Abi, sonra Sarah ve Rebecca.

Onlar yaklaştıkça Sarah 'Başınızı eğin' diye tıslıyor. "Sarah," diye bağıyor gruptan bir kadın, "Abigail evde mi? Bunu başka sorular izler ve kurşun gibi üzerlerine yağar.

"Kız kim?" diye seslenen bir adam öne çıkıp kamerasını Abi'ye doğrultuyor.

Ya şimdi ya da asla. Bunu yapmak zorunda ama kelimeler ağzından çıkmıyor.

olacağını düşünmemişti. Gürültülü ve yıpratıcı. Korkutucu.

"Abigail'in eve dönüşünü neden bir sır olarak saklıyorsun?" "Ne zaman bir açıklama yapacaksın?"

"Abigail, nerelerdeydin?"

"Seni kim esir tutuyordu, Abigail?" "Ne zamandır evdesin?"

Her şey bir anda durur. Şimdi grubun üzerindeler, kapının dışındalar. Bütün gözler ona sabitleniyor ve o da başını kaldırıyor. Yanında bir hareketlenme oluyor, tahtaların çarpma sesi geliyor ve birdenbire hissettiği şey ona bakan grup değil, o oluyor - gözleri, bakışları onu harekete geçiriyor.

"Ben..." diye başlar, sesi titrer ama nettir. "Ben..."

Ama bir anda hareket ediyor, geri çekiliyor, ayakları aptal botların içinde tökezliyor. Kelimelerin geri kalanı kayboldu.

Abigail Wick.

Ben Abigail Wick.

Artık çok geçtir. Rebecca ve Sarah dün polis arabasının geçtiği taraftaki küçük siyah kapıdan geçerken önce çekilir, sonra itilir. Sarah kapıyı çarparak kapatır, yüzleri engeller ama gürültüyü engelleyemez - soruların ve kızgınlığın uğultusu.

Abi etrafında döner. Daniel ve Ryan yan yana durmaktadır. Onu kimin geri çektiği ya da Ryan'ın neden garaj yolunda olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Onlardan uzaklaşıyor, içinden bir korku ürpertisi geçiyor. Başarısız olmuştur. Tek yapması gereken muhabirlere adını söylemekti ama artık çok geçti.

Şimdi ne yapması gerekiyor?

YİRMİ İKİ

OceanofPDF.com

ABI

O zaman

Ayak sesleri arkasında bir yerde çimentoya vuruyordu. Giderek hızlanıyorlardı, sesleri yükseliyordu, yaklaşıyorlardı - bundan emindi. Gece çok çabuk yaklaşıyordu. Dükkâna gidip dönecekti, tek yapmak istediği buydu. Biraz ekmek ve annesinin çantasından aldığı bozukluklar izin verirse birkaç ekstra. Ama hava teninde çok taze bir his uyandırıyordu. Haftalardır ilk kez dışarı çıkıyordu. İlk dükkânda ya da ikincisinde durmamıştı. Yürümeye devam etti. Ve şimdi gökyüzü mor ve siyahtı ve dışarıda çok uzun süre kalmıştı.

Arkasındaki ayak sesleri devam etti.

Abelia koşmaya başladı, elindeki çanta her adımda bacağına çarpıyordu.

Jhon'un sesi kafasının içinde tekrarlandı. 'Dünya küçük bir kız için tehlikeli bir yer. Asla dışarı çıkma. Ne olursa olsun.

'Ama mecburdum baba,' diye cevap verdiğini hayal etti. 'Yiyecek yoktu ve annem hareket etmiyordu. Dışarı çıkmak zorundaydım. Yemek yemek zorundaydım. Abelia artık açlığa dayanamıyordu. Ve artık ona inandığından da emin değildi.

Annesinin geçen hafta ona izlettiği *Columbo*'nun bir bölümü vardı. Bir adam çifte hayat yaşıyordu. İki ailesi vardı. O gece yatağa Jhon'un sözlerini hatırlayarak girmişti. "Diğer insanlar da bana güveniyor.

Her zaman onu uzak tutan şeyin işi olduğunu düşünmüştü ama eskiden daha sık gelirdi. Haftada bir. Şimdi iki haftada bir. Ve bazen ziyaretler arasında üç hafta oluyor. Artık geceleri de kalmıyor. Abelia onu onlardan uzak tutanın işi olduğuna inanmak istiyordu ama inanmıyordu.

Ön kapıya ulaştı ve kilide ulaşmak için parmak uçlarında durdu. Ayak sesleri etraftan yankılanıyor gibiydi. Artık hangi yöne bakacağından ya da hangi yöne koşacağından emin değildi.

Boğazından bir hıçkırık koptu. Ön kapının kilidine ulaşamadı. Çok yüksekti. Boyu çok kısaydı. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Anahtar kilidin dibini tırmaladı ama doğru açıyla içeri itemedi. Dışarıda sıkışıp kalmıştı.

Abelia yumruğunu kapıya vurdu. "Anne," diye fısıldadı cesaret edebildiği kadar yüksek sesle. "Beni içeri al, anne.

Abelia nefesini tuttu ve dairenin içinden gelen televizyon sesini dinledi, ama hiçbir hareket sesi yoktu.

Etrafında daha fazla ayak sesi duyunca irkildi. Bakışları gecenin karanlığına daldı ama sadece gölgeler gördü. Yanağının iç tarafını ısırdı ve kolunu uzatabildiği kadar uzattı. Kasları acı içinde çılgılık atıyordu ama durmadı.

"Hey, sen," diye seslendi bir kadın sesi, beton koridorda yankılanarak.

Anahtar Abelia'nın elinde hareket ederek kilide girdi. . "Peynirini düşürdün," dedi ses, bu sefer daha yakından.

Abelia o anda döndü ve gözleri soluk gri yağmurluklu bir kadına kaydı. Kadın yaşlıydı. Abelia'nın annesinden, hatta Jhon'dan bile daha yaşlıydı. Saçları beyazdı, kar rengindeydi ve ağzı yüzlerce küçük kırışıklıkla çevriliydi. Kadın küçük gözlerini kısmıştı ama konuştuğunda sesi nazikti.

"Seni yakalayabileceğimi düşünmemiştim," diye pufladı. "Bunu düşürmüşsün," diye ekledi, yağlı kâğıda sarılı küçük bir peynir dilimini uzatarak.

"Teşekkür ," diye mırıldandı

Abelia. "Annen nerede?"

"İçeride.

"Kaç , küçük kız?" "Yedi. Sen

kaç yaşındasın?"

Kadın güldü; öksürük kriziyle son bulan boğuk bir kahkaha. "Kendi başıma dışarı çıkacak kadar yaşlıyım.

Annem uyuyor. O hasta. Yemek getirmem gerekti,' dedi Abelia, sanki konuştuğu kişi Jhon'muş gibi.

Kadın Abelia'nın elindeki çantaya baktı ve başını salladı. "Çok uyuyor, değil mi?"

Abelia omuz silkti. Giysilerinin altındaki derisi kaşınıyor ve sıcak hissediyordu. Umutsuzca içeri girmek, kadından ve onun meraklı bakışlarından uzaklaşmak istiyordu ama ayakları kıpırdamıyordu. Annesi günlerdir onunla konuşmamıştı.

"Adın ne?" diye sordu kadın. "Abelia."

"Bu bir çiçek türü değil mi? Komik bir aksanı olan küçük bir kız için komik bir isim. Nerelisin sen?"

"İşte."

"Tanıdık geliyorsun. Seni tanıyor muyum?" Abelia başını salladı.

"Ben sana Abi diyeceğim, sen de bana Flo diyebilirsin. Seni okula kim götürüyor?"

Abelia'nın gözleri çıplak beton zemine kaydı. Kadının ayakkabılarına odaklandı - siyah ve kare şeklinde, kalın bağcıklı. Abelia'nın ayak parmakları spor ayakkabılarının ucuna bastırdı. Bir dahaki sefere annesinin ayakkabılarından giyecekti.

"Evde bir şeyler yapıyor musunuz? Matematik ve İngilizce?"

Abelia kaçamak bir şekilde başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. Ne yaptığından tam olarak emin olmasa da, aniden başının bir şey yüzünden belada olduğu hissine kapıldı.

"Dört-iki-üç. Bu sayıyı hatırlayabiliyor musun? Bana tekrar söyle."

"Dört-iki-üç."

"Komşumun kızı senden biraz daha büyük. Eminim onda senin alabileceğin kıyafetler vardır. Dört-iki-üç. Hatırladın mı? Ben bir üst kattayım. Yarın öğleden sonra gel. Ama seni beslememi falan bekleme, tamam mı? Benim kendi sorunlarım var."

Abelia başıyla onayladı ve anahtara uzandı. Parmakları uzanma ve bükülme çabasıyla acıdı ama verdi ve kapı içeri doğru sallandı, televizyondan bir silah sesi ve bağırışlar fırlattı.

Annesinin gözleri kapalıydı. Yağlı sarı saç tutamları kanepenin üzerinde uzanıyordu. Bir kol yere düşmüştü. Abelia uzaktan kumandayı aldı; annesinin tutuşundan kayganlaşmıştı. Abelia televizyonu kapatacaktı ama son anda yerel haberlere geçti.

Elinde bir tabak ekmek ve peynirle yere bağdaş kurarak oturdu ve haber sunucusunun sesini dinledi.

"Komik bir aksanı olan küçük bir kız için komik bir isim," demişti kadın, Abelia'nın yanaklarının kızarmasına neden olarak.

Televizyondaki seslere odaklandı ve kendi sesi onlarınki gibi çıkmaya başlayana kadar onların cümlelerini tekrarladı.

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ

OceanofPDF.com

ABI

Giriş holünün zeminini çamur lekeleri ve ayak izleri kaplıyor. Abi'ye öyle geliyor ki, sadece Rebecca, Sarah ve köpek değil, dışarıdaki muhabir grubu da evin içinde dolaşıyor.

Mutfağa açılan kapının etrafındaki duvarlarda da kahverengi lekeler var. Abi botlarını çıkarıyor ve bir süre öylece duruyor. Emin değil. Unutmuştu. Sarah, Rebecca ve Daniel'ı mutfağa takip mi etmeli yoksa yollarından mı çekilmeli? Arkasını dönüp Ryan'ın az önce kapattığı ön kapıyı açmalı ve yapması gerektiği gibi avazı çıktığı kadar bağırmalı mıydı? "EVET. BENİM. BEN ABIGAIL WICK."

Bir keresinde ona dünyanın bilmesinin neden önemli olduğunu sormuş ve o da ona 'Seni saklamalarına izin veremeyiz. Dışarıda olmak zorunda. Kontrol bizde olmalı.

Abi anlamış gibi yaparak başını salladı. Hep böyle konuşurdu. O kadar kesin ve gerçekçiydi ki, sanki anlamazsa aptalmış gibi. Şimdi keşke daha fazla soru sorsaydım diyordu.

"İyi misin? Ryan , kulağına alçak sesle soruyor. Omuz silkiyor.

"Bu benim hatam.

"Her yoluna girecek,' diyor. " gel. Sana sıcak bir içecek alalım."

Ryan mutfağa ait olan birinin özgüveniyle giriyor. Abi kapıya ulaşip etrafı kolaçan ederken o kahve makinesini çalıştırmaya başlamıştır bile. Rebecca mutfağın ortasındaki adada bir taburede oturmuş, telefonuna dalmıştır. Daniel tezgâha yaslanmış, elini saçlarının arasından geçirmektedir. Sarah lavabonun yanında bir ileri bir geri volta atıyor ve birkaç dakika önce gazetecilerin yaptığı gibi aynı güçle sorular ve ifadeler savuruyor: "Bunu kim yaptı?" ve sonra, "Biri onlara söylemiş olmalı.

'Bu tamamen kontrolden çıktı. Bunun olacağını biliyordum. Bunun bir hata olduğunu biliyordum.

"Aferin sana," diyor Michael, her kelimesinden alaycılık damlıyor. 'Şu anda hepimizin nasıl hissettiği kimin umurunda? Önemli olan Sarah'nın haklı olması.

"Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verir Sarah. "Öyle değil mi?

Sarah geri çekiliyor, gözlerinde acı parlıyor. Kimsenin konuşmadığı bir ritim var. Gerginlik havada çatırdıyor.

İlk kırılan Michael.

"Özür dilerim. Bu yersizdi.' İç çekti. "Hemen bir plan yapmamız gerekiyor. Önce Sarah'ya bakar, sonra dönüp kapı aralığında Abi'yi görür. Ona bakıyor, dün gece tanıştığından farklı bir adam. Yüzü kirli gridir ve gözlerinin altındaki deri şişmiş, yanaklarına doğru sarkmıştır.

"İçeri gel Abi," diyor Rebecca'nın yanındaki tabureye başıyla işaret ederek.

Abi bunun bir teklif mi yoksa emir mi olduğunu bilmiyor ama söyleneni yapıyor.

"Dışarısı çok korkutucuydu," diyor Abi, kolları birbirine degecek şekilde Rebecca'ya yaklaşarak.

"Evet.

Suçluluk duygusu, Abi'nin içinde kızgın arılar gibi dolanıyordu. Bunu o yaptı.

"Rebecca? Sarah odanın öbür ucundan sesleniyor. "İyi misin?

Telefonunu kaldırmadan önce tekrar 'Evet,' diyor. "Ellie beni arıyor. Ayağa kalkıyor, botlarını çıkarıyor ve aceleyle odadan çıkarken aramayı yanıtlıyor.

"Çok çılginca," dediğini duyuyor Abi Rebecca'nın, o da gidebilmeyi diliyor.

"Sence nasıl öğrendiler? Sarah bakışları Michael "dan Abi "ye kayarak soruyor, ama cevap veren Ryan oluyor.

"Emin değiliz," diyor ve mavi-beyaz çizgili üç kahve fincanını tezgâha koyup birini Abi'ye uzatıyor. Sade ve sert kokuyor, tam da onun sevdiği gibi. Ardından bir sürahi süt geliyor ama Abi ellerini fincanın etrafına koyup bir yudum alıyor.

Daniel, Abi'nin yanında Rebecca'dan boşalan koltuğa oturur ve telefonundan bir haber sitesi açar. Sarah ve Michael, elinde mikrofon olan bir erkek muhabir kameranın önünde dururken omzunun üzerinden izlemek için hareket ederler; evin siyah kapıları arkasında görünür.

"Bize oradaki havanın nasıl olduğunu anlatabilir misin James?" diye soruyor bir kadın sesi.

"Heyecan verici, Sian, orası kesin. Birkaç dakika önce Wick ailesinin bu kapıdan eve girdiğini gördük' - birkaç adım sağa doğru ilerliyor, kamera objektifi de onu takip ediyor - 've yanlarında genç bir kız vardı.

"O görüntüleri şimdi izleyiciler için oynatıyoruz James.

Başını sallıyor, kapıya doğru aceleyle yürüyüşlerinin görüntüsü tekrarlanırken ekranın köşesindeki küçük bir resme küçülüyor.

Abi nefesini tutmuş, kendi görüntüsü karşısında donup kalmıştır. Şok ve masumiyetten gözleri fal taşı gibi açılmıştır. En azından bu konuda mutlu olacaktır.

Muhabir tam ekrana dönerek şöyle devam ediyor: "Wick ailesinden yaklaşık on dört yıl önce Suffolk Sahili'ndeki bir tatil kulübesinden kaçırılan kızları Abigail Wick'in geri döndüğüne dair henüz bir teyit alamadık. Ancak az önce gördüğümüz kız, Abigail'in erkek kardeşi Daniel ve kız kardeşi Rebecca Wick ile çarpıcı bir benzerlik taşıyor.

Abi bir an için nefes almayı bırakır. Daniel ve Rebecca'ya benzediğini düşünüyorlar. Ona inanıyorlar. O zaman anlıyor; basına söylemenin neden önemli olduğunu. Hepsi bağlantıyı görüyor ve belki şimdi ailesi de görecektir.

'Abigail'in olası geri dönüş haberi bu sabah erken saatlerde hem *The Sun* hem de *Daily Mail* tarafından internette duyuruldu ve Suffolk Polisi Abigail Wick soruşturmasında yeni bilgiler elde edildiğini doğruladı. Elbette bu, 2009 yılında Abigail'i kaçıran kişinin yakalandığı kamera görüntülerinden bu yana elde edilen ilk yeni kanıttır.

"Şu anda o görüntüleri de oynatıyoruz.

Ekrandaki grenli siyah-beyaz video Abi'nin nefesini kesiyor. Daniel'ın telefonunu kapıp yakınlaştırmamak için kendini zor tutuyor. O zaman yaşananların ve on dört yıl sonra şimdi yaşananların büyüklüğü Abi'ye bir dehşet ve netlik dalgasıyla çarpıyor.

O evinde. Olması gereken yerde, ama bu insanların -ailesinin- bilmediği o kadar çok şey var ki, yanlış olan o kadar çok şey var ki ve önündeki ekranda oynayan videoyu görünce, her şeyin doğru olacağından emin olamıyor. Abi ilk kez bu insanların ne kadar kırılmış olduğunu görüyor. Kendi hayatı çaresiz, boş ve trajikti, ama onlarınki de öyle.

Stüdyodaki kadın, Abi'yi odaya geri çekerek "Aileden bir açıklama geldi mi?" diye soruyor.

"Henüz değil, Sian. Muhabir konuşurken kulağına dokunuyor. "İlginç olan, Abigail'in babası Michael Wick'i bu sabah bir noktada burada görüp görmeyeceğimiz. Hatırlayacağınız üzere, beş yıl öncesine kadar Abigail'i bulmak için yürütülen kampanyaya yorulmak bilmeden liderlik etmiş, ancak kurduğu yardım kuruluşu Abigail'in Melekleri'nin mali bir skandalın merkezi haline gelmesinin ardından gözlerden kaybolmuştu-"

"Kapat şunu. Michael'ın tonu keskindir ve Daniel hemen web sitesini kapatır ve telefonunu cebine sokar.

Abi son kahvesini de içiyor. Bu, İngiltere'ye indiğinden beri içtiği ilk yarı düzgün kahve ve kanına pompalanan kafein ona "Şimdi ne olacak?" diye soracak güveni veriyor.

"Merak etme," diyor Daniel omuz silkerek. 'Bir yolunu bulurlar. Hadi gel. Başka kimse zahmet etmediğine göre sana oturma odasını göstereyim.

Sonra Daniel'a bakar, bu erkek çocuğa, kardeşine ve kafasında bir fikir oluşmaya başlar. Abi, dünyaya hâlâ Abigail Wick olduğunu söyleyebileceği başka bir yol olup olmadığını merak ediyor. Daha iyi bir yol.

Zavallı Sarah. Gerçekten kimsenin öğrenmeyeceğini mi sandın? Bunu dünyadan saklamana izin vereceğimi mi sandın?

Kontrolün sende olduğunu sanıyorsun. Çok zeki olduğunu sanıyorsun. O sert bakışların altında sakladığın tüm o sırlar. Kimsenin gerçeği bilmediğini sanıyorsun.

Ama ben biliyorum.

Ne yaptığını biliyorum!

Hâlâ bir çıkış yolu olduğunu düşünmeniz neredeyse komik.

Ama yok. En azından senin seveceğin bir yol yok.

Bunun bitmesinin tek bir yolu var. Ölüm ve gerçekle. Ve hangi sırayla gelecekleri gerçekten umurumda değil.

YİRMİ DÖRT

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SARAH

Bir, iki, üç, mutfakta bir aşağı bir yukarı adımlarken sayıyorum. Dört, beş, altı. Sekize kadar. Sayılar kafamın içinde beyaz piyango topları gibi dönüp duruyor ama bugün kimse kazanmıyor.

Sekiz.

Kapımın önündeki basının kızı öğrenmesinin sekiz olası yolu var. Abi, diye düzeltiyorum kendimi, adının Abigail'e bu kadar yakın olmasından yine nefret ediyorum.

Çok aptalca davrandım. Tabii ki haberler sızdı. Sekiz şekilde. Sekiz!

Ne düşünüyordum ki? Gerçek şu ki, düşünmüyordum. DS Howard'ın sözlerinin şokundan, Abi'nin ortaya çıkışından ve zihnimdeki umutla gerçeğin çatışmasından beri sağlıklı düşünemiyordum. Yargılama bununla yarışamazdı.

Rebecca, Daniel, Michael, Ryan, Essex ve Suffolk Polisi, Londra'daki polis ve ben.

Sekiz.

"Al, bunu iç," diyor Ryan, elime bir fincan kahve tutuşturuyor ve Michael duş alıp 'kafasını toparlamak' için fırlarken volta atmamı durduruyor. Şu anda bir şey yeme ya da içme ihtimali midemi bulandırıyor.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi, 'Yardıma olur,' diye ekliyor.

Teşekkür ederim. Bugün geri geldiğiniz için de teşekkür ederim. Geleceğinden emin değildim.'

Omuz silkiyor. 'Ben de uğrayıp uğramayacağımı bilemedim. Bu durum için tam olarak yazılı bir rehber yok, ama sonra uğramaktan zarar gelmeyeceğini düşündüm.

'Yaptığına sevindim. Keşke nasıl çıktığını bilseydim,' diye iç geçiriyorum, hayal kırıklığı hala vücudumdaki tüm kasları sıkıyor.

Sekiz yol.

Rebecca mıydı yoksa Daniel mı? Dün gece telefonlarını ellerinden almalı mıydım? İçlerinden biri bir arkadaşına güvenmiş, o da bir arkadaşına anlatmış, o da başkasına mı anlatmış? Bunun makul olduğunu biliyorum, makulden de öte, ama kapıların dışındaki kadın ve erkeklerin sayısı bir gencin magazin hattına ihbarda bulunmasının sonucu değil.

Botlarım yere vuruyor, bacaklarım volta atmaya devam etmem için beni zorluyor, ama Ryan hâlâ yolumun üzerinde. Yüzüne bakıyorum ve kelimeler ben onları geri çekemediğim ağızımdan çıkıyor. "Sen miydin?"

"Sarah. Yüzünde öfke yok, sadece gözlerinde parlayan endişe var.

"Biliyorum, özür dilerim," diyorum. "Burada aklımı kaçıyorum. Bu bir Bugün uğraşmamız gereken son şey. Boğazımı ele geçiren yumrudan nefret ederek başımı sallıyorum. 'Karına ya da kız arkadaşına bir şeyden bahsettiysen, aldırman. Anlıyorum. Sadece bilmem gerek-'

"Ben boşandım," diye araya giriyor Ryan. 'Ve bir kız arkadaşım yok. Bir oğlum var - Jack. Dokuz yaşında ama bu hafta sonu annesiyle birlikte. Dün gece saat onda buradan ayrıldım. Arabayla evime gittim. Uyudum. Uyandım. Tekrar geri döndüm.'

"Yemek yedin mi?" diye sormaktan başka bir şey gelmiyor aklıma.

Zihnimde bir yerlerde onun yorumunu kaydediyorum ve mutfağımdaki adam hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum. Kafamda o hâlâ, varlığımın en kötü günlerinde kulübede tanıştığım sırık gibi aile irtibat görevlisi. Her nasılsa, başka bir aileye yardım etmek için ayrıldıktan sonra hayatının devam edeceği aklıma gelmedi. Evleneceği ve kendi çocuğu olacağı.

'Evet, şimdi konuş benimle Sarah. Ne düşünüyorsun?'

Şimdi boş olan mutfağa göz gezdiriyorum. "Birinin bunu beni korkutmak için bilerek yaptığını düşünüyorum.

İşte, söyledim.

Ryan kaşlarını çatıyor ve ben onun ne düşündüğünü biliyorum - paranoyak. Paranoyaklaşıyorum.

"Kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındayım," diye ekliyorum, "ama kendimi çok... çok..."

"Kontrollden çıktı," diye bitiriyor. 'Sorun değil Sarah. Hayatımızda olan her şeyi kontrol edemeyiz.

Ağızımın kenarlarını ısıırıyorum. . Gözlerimde yaşlar birikiyor ve ona tekrar bakarsam ya da konuşmaya çalışırsam, onları durduramayacağımı biliyorum.

"Devam et," diye ısrar ediyor. "Başka ne düşünüyorsun?"

Sekiz. Sayıya odaklanıyorum ve getirdiği sakinliği bekliyorum.

Rebecca, Daniel, Michael, Ryan, Essex ve Suffolk Polisi, Met ve

Be

n. Michael'ı suçlular listesinden çıkarabilirim. Bir zamanlar

Böyle bir şey yapabileceğine inanmazdım ama hayır kurumunun başına gelenlerden sonra medyaya karşı nefreti çığ ve mutlak. O da benim kadar üzgün.

'Bunu kim yapar? Basın nasıl bu kadar çabuk öğrendi? Sesim kesiliyor.

Dokuz. Sekiz değil dokuz, fark ettim. Abi dokuz yapıyor. Arkasında o mu vardı? Öfke bedenimi dolduruyor. İsteğim dışında bir yere götürüldüğüm hissinden kurtulamıyorum.

Evini ve bildiği her şeyi terk etti. On yedi yaşında. Kimsesi yok. Bu düşünceleri aklımda tutmaya, mantıklı olmaya çalışıyorum ama yine de gazeteleri arayıp aramadığını merak ediyorum. Daniel'ın ona Abigail derken yaptığı sürçmeyi ve Michael'ın DNA testiyle uğraşmamamız yönündeki sarhoş önerisini düşünüyorum. Rebecca da Abi'ye kardeş gibi davranmaya başladı bile. Ve artık inanmaya başlayanlar sadece ailem değil. Tüm dünya da inanacak. Bu konuda yalnızım.

Bir hıçkırık sesimi yakalıyor ve ardından gelen seli durdurmak için güçsüz kalıyorum. Yorgunluk ve duygular beni yutarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı hızla ve sıcak bir şekilde düşüyor.

Ryan sanki beni tekrar yakalamayı planlıyormuş gibi kollarını açarak yaklaşıyor, ama durup geri çekiliyor. Sahne bana da ürkütücü derecede tanıdık geliyor: mutfakta gözyaşları ve Ryan, ağlamak için bir omuz. Vücudu beni kendine çekiyor, dudakları dudaklarıma değiyor. Yaşadığım kâbusu unutmak için duyduğum umutsuz ihtiyaçla onu öpüyorum. Bir anlık delilik.

Gözlerimi silip tezgâha yaslanıyorum, aramızdaki mesafeyi genişletip kendimi dikleştiriyorum.

'Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama sızıntı muhtemelen polis güçlerinden birinin içinden geldi. Eminim kindarlık ya da bir gazeteye para karşılığı satılan bir bilgi değildir. Sadece barda bir şeyler içmek ve kimsenin bilmediği bir şeyi bilmenin verdiği heyecan.

Başımı salladım.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sorar.

"Emin değilim," diyorum ama bu soru beni rahatlatıyor. Kim olduğu ya da neden olduğu üzerinde durmak hiçbir işe yaramayacak. Onu kontrol etmeliyim. *Bak*

ileri, geri değil.

"Buraya bir polis arabası getirebilir misiniz?" diye sordum. 'Gazetecileri kapıdan uzaklaştırmalarını sağlayabilir misiniz? Bir kere yolu kapatıyorlar ve evi bu kadar iyi göremezlerse o kadar uzun süre kalmayabilirler. Parmaklarımı nemli yanaklarımda gezdiriyorum, kendimi daha kendim gibi hissediyorum.

Kapı aralığındaki hareket gözüme çarpıyor. Michael'ı bekliyordum ama Daniel'mış.

"Anne, her yerde çamur olduğunu biliyorsun.

Haklı olduğunu, fayansların üzerindeki kahverengi çizikleri ve koyu renkli bot izlerini ilk kez gördüğümde anlıyorum. En kötüsü de volta attığım lavabonun yanında. Yerde Barley'i arıyorum ve onu ek binadaki masanın altında yatarken buluyorum, kuyruğu sıvı çamur damlacıklarını yere savuruyor.

Önümdeki dağınıklığa dişlerimi sıkıyorum. Önemsiz bir şey ama yine de kendimi kontrolden çıkmış hissediyorum. "Ben hallederim," diye mırıldanıyorum, çömelerek yürüyüş botlarımla bağlarını çözüyorum.

"Yeterince işin var zaten. Ben yaparım," diyor Daniel, lavabonun altındaki temizlik malzemelerine ulaşmak için en kötü kirlerin üzerinden geçerek. Bir sprey şişesi ve bez alıp Barley'ye ıslık çalarak onu bahçeye götürüyor.

"Becca nerede?" diye soruyorum.

"Yatak odasında," diyor arkasını dönmeden. 'Merak ediyorsan Abi de yukarıda. Becca ona bazı fotoğraf albümlerini gösteriyor.

Merak ediyorsan diye söylüyorum.

Sanırım yorumunda bir iğneleme var. Bu kız kız kardeşi olarak gördüğünün bir başka işareti. Onlar ve ben. Onu suçlamıyorum. O ve Abigail çok yakındılar. Yine de bu, önümdeki savaşı ve bu kızın neden olacağı yıkımı hatırlatan bir başka şey.

"Daniel, ben...

Ben cevap veremedim Michael kapıda beliriyor. Üzerinde kot pantolon ve Noel'de ona aldığım kırmızı polo tişört vardı. Saçları duştan dolayı ıslaktı ve yüzündeki yeşilimsi renk kısmen kaybolmuştu.

"Bence Ryan yapmalı. Michael konuşurken başını sallıyor, sanki kendisiyle aynı fikirdeymiş gibi. "Onlara daha fazla mühimmat vermeyelim. Sakıncası yok, değil mi Ryan?"

"Basının ne zamandan beri cephaneye ihtiyacı var? diye sordum. Ryan'ın tam olarak ne söylemesini bekliyorsunuz? Evet, bizimle kalan bir kız var.

Ama emin olmak için DNA testini bekliyoruz.

Michael bana yine incinme ve nefret arasında bir bakış fırlatıyor. Onu suçlamıyorum. Kendimi ve durumu toparlamam gerekiyor ve onu daha fazla yabancılaştırmak bana yardımcı olmayacak.

Tekrar konuşmadan önce yutkunuyorum ve sesimi yumuşatıyorum. 'Ryan'ı oraya gönderirsek saklanıyormuşuz gibi görünecek. Bunun onun işi olmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Sanırım... belki" - Michael yutkunuyor - "biraz daha Hollandalı cesaretiyle oraya gidebilirim.

"Bu kötü bir fikir olmayabilir," diyor Ryan arkamdan.

"Hayır. Başımı sallıyorum ve Michael'ın cümlesindeki 'daha' kelimesini görmezden geliyorum.

Ryan'a dönmeden önce, 'Don'la konuşacağım,' diyorum. O benim menajerim. Bir şeyler buluruz - ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler buluruz. Gerekli tüm kanallara bir açıklama yapabilir ve bu bize biraz zaman ve huzur kazandırabilir.

"Neden oraya gitmiyorsun anne? Daniel soruyor ve hepimiz ona doğru dönüyoruz. "Onların istediği de bu. Sen ve Abi yan yana durdunuz.

"Bu kadar saf olma. Söylediğim anda pişman oldum. 'Eğer birlikte dışarı , kızın Abigail olduğunu onaylamış oluruz. DNA testi olmadan bunu yapmayacağım.

Daniel tek kelime etmeden, kullandığı bezi ve şişeyi mutfağın ortasındaki adaya bırakıyor ve başını sallayıp "Her neyse" diyerek dışarı çıkıyor.

"Daniel! Arkasından sesleniyorum. Arkasını dönmüyor.

"Sarah, belki de Daniel haklıdır," dedi Michael aniden. 'Belki de tüm bunlara yanlış bakıyoruz. Hepimiz oraya gitsek o kadar kötü mü olur? Sayıların gücü falan.

"Hayır, Don'u arayacağım. Büfeden telefonumu aldım ve odadan çıktım.

Kafamda bir plan oluşuyor. Basit ama işe yarıyor. Önümüzdeki yetmiş iki saat boyunca bu evin içinde kalacağız. Ryan'ı erzak için dışarı gönderebiliriz ve DNA sonuçlarını bekleriz, sonra da hayatımızın parçalarını toplarız. Kapının dışında bir sirk var, ama onları görmezden gelirse yakında gideceklerdir. Eğer.

YİRMİ BEŞ

OceanofPDF.com

SARAH

Oturma odası serin ve Michael'ın dün ateşe koyduğu kiraz ağacından kütüğün hafif kokusunu taşıyor. Kömürleşmiş kütük hâlâ ızgaranın içinde, etrafı tozlu bir kül tabakasıyla çevrili. Kapıyı kapatıyorum ve mutfağın ve ek binanın genişliğine kıyasla odanın ne kadar kapalı hissettirdiğini fark ediyorum. Mermer şöminenin yanı sıra köşedeki televizyon sehpasını da ince bir toz tabakası kaplıyor. Sehpanın üzerinde Rebecca'nın dedikodu dergilerinden oluşan bir yığın var. İki krem rengi kanepenin televizyonun karşısında L şeklinde oturuyor. Her iki kanepenin de turkuaz minderleri ezilmiş ve şekillerini kaybetmiş.

Tabureye çöküp bir süre oturuyorum ve sessizliğin beni sarmasına izin veriyorum. Başım dönüyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Daniel ve Rebecca için güçlü olmalıyım. Kontrol bende olmalı. Ama bu oda sessiz ve ben de kendime bir an için izin veriyorum, yüzümü ellerimle kapatıyorum ve tekrar ağlıyorum.

Ancak içimi bir boşluk kapladığında telefonumun kilidini açıp Don'u arıyorum.

Bir, iki, üç, telefon bağlanıyor. Don telefonu açmadan önce bir zil sesi duyulur - bir saniyelik bir gürültü.

"Don, ben Sarah," diyorum, ancak bunu zaten bildiğinden eminim; cep telefonunun ekranında isminin yanıp söndüğünü gördüğünden eminim, tıpkı hafta sonu olmasına rağmen her zamanki gıcır gıcır beyaz gömleğini giymiş ve tam gün çalışmayı planlıyor olacağından emin olduğum gibi.

'Sarah, orada neler oluyor? Bu doğru mu?'

Rahatlama ve belirsizlik kafamın içinde yer kapma savaşı veriyor. Don şu anda sahip olduğum en yakın arkadaşım. Michael ve çocuklar dışında Don, Abigail'in kaçırılmasından önce beni tanıyan ve sonrasında da benimle kalmasına izin verdiğim tek kişi. Onun sesini duymak bana yirmili yaşlarımı hatırlatıyor.

Paylaştığımız yıllar, yeni başladığım zamanlardaki uzun öğle yemekleri ve bir TV sunucusu olarak gelişen kariyerimin alkolle beslenen vaatleri.

Ama birlikte geçirdiğimiz yıllara rağmen Don benim arkadaşım değil; o benim . Ve her şey söylendiğinde ve yapıldığında, ben de diğerleri gibi bir müşteriyim. Abi'nin ortaya çıkışının İngiliz basınının radarı altında kalacağını düşünmekle aptallık ettim. Şimdi aynı hatayı yapmayacağım. Don en karanlık düşüncelerim konusunda güvenilebileceğim biri değil.

"Ben... durum biraz karışık," diyorum. 'Dün gece bir kız geldi. Abigail olduğunu söylüyor. Sözlerim donuk ve duygusuz geliyor.

'Bu çılgınlık. Ayın üzerinde olmalısınız.'

Don beni duymadı. Michael, Daniel ve Rebecca gibi, evimin önündeki muhabirler gibi ve ülkedeki herkes telefonlarında manşetleri tarıyor. Bir sıçrama yapıyor.

"Ne yapabilirim?" diye sorar.

'Emin olmak için DNA testini bekliyoruz. Bir açıklama yapmanızı istiyorum. Mahremiyet isteyen belirsiz bir şey. Editörlerle konuşurken gizlilik kısmını vurgulayın. Bununla başa çıkmak için biraz zamana ihtiyacımız var. Cuma günü istedikleri muhabirle görüşeceğim ama o zamana kadar bize biraz zaman tanımları gerekiyor.

'Sarah, tatlım, senin için her şeyi yaparım, bunu biliyorsun. Ama ben bile onları seni yalnız bırakmaya ikna edemem. Bu çok büyük bir mesele.

Yorgunluk beynimi yoğuruyor. "Aynı anlaşmayı teklif et ama Rebecca ve Daniel'dan uzak durmalarını söyle. Fotoğraflarını çekmek yok, yan hikayeler yok. Hiçbir şey olmasın. Anlaşıldı mı? Bizi ne kadar yalnız bırakırlarsa, Cuma günü o kadar açık sözlü olacağım.

Avucumu alnıma dayayıp saatlerce sürecektir mülakatları ya da ne söyleyeceğimi düşünmemeye çalışıyorum. Cuma gününe bir ömür varmış gibi görünüyor ama önümüzdeki altı gün dolmadan daha fazlasını öğreneceğim - gerçeği öğreneceğim. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve içimde kabaran bir başka hayal kırıklığı dalgasına karşı dişlerimi sıkıyorum. Bu neden oluyor? Kim bu kız? Ne istiyor?

Anladım. Bir an önce görüşmeleri sıraya koymak isteyeceklerdir. Essex'e gelmelerini ister misin?

'Hayır. Onları evde istemiyorum. Londra'da yap. Arka arkaya. Gerekenden daha fazla etrafta dolaşmak istemiyorum.'

"Landmark'ta ya da belki Savoy'da kahve içerken onları ayarlarım" diye yanıtlıyor.

Don'un parmaklarının klavyeyi yumrukladığını duyuyorum ve onu Marble Arch'ta kiraladığı iki odalı ofiste masasının üzerinde kamburlaşırken hayal ediyorum. Her zaman Don'un bulldog fiziği ve kel kafasının ona fedai olarak bir kariyer kazandıracağını düşünmüşümdür, ancak keskin zekası onu başka bir yöne götürdü. Don, dünyayı bir dizi karmaşık oyun olarak gören tanıdığım tek insan. Satranç gibi, ama sürekli değişen kuralları olan ve bir gün kazananın ertesi gün kaybettiği bir oyun. Don oyunun büyük ustasıdır, hepimiz bir hamle sonrasını göremezken o beş hamle sonrasını görür. İster masasında ister bir müşteri yemeğinde olsun, bir gözü haberlerde ve sosyal medyada, bir gözü de odada ve odadaki insanlarda.

Doğru. İfade. Belirsiz bir şey. Ateş et,' diyor.

"Ben... Bunu nasıl ifade edeceğimden emin değilim. Bir kız benim kızım olduğunu iddia ediyor ama ona inanmadığım için DNA testi bekliyorum. Medyanın ilgisini arttırmak değil, alevleri söndürmek istiyorum.

Don'un klavyesi yine tıkırdıyor. "Dün yaklaşık olarak - ayrıntıları birazdan anlatacağız - kızımız Abigail Wick olduğuna inanmak için her türlü nedene sahip olduğumuz on yedi yaşındaki bir çocukla tanıştık. Bu hepimiz için çok zor bir zaman, da de da de da - bu kısmı daha sonra cilalayacağım. Tüm kamuoyu ve basın mensuplarından bu mutlu anımızda bizi yalnız bırakmalarını rica ediyoruz. Teşekkür ederiz. Özeti bu mu?"

Mutlu zaman mı?

"Sanırım öyle. DNA testinden bahsedilmedi mi?"

"Başka bir duyuru için nefeslerini tutarak beklemelelerini istemiyoruz. Belirsiz olmasını istediniz - bu olabildiğince belirsiz.

Haklısın. Teşekkürler. Bu sabah bitirip gönderebilir misin?"

Elbette. Tatlım, sesin tuhaf geliyor. İyi misin?"

Beni tekrar tüketmekle tehdit eden duygularımı geri yutuyorum. Yıkılmaya devam edemem ama Don beni çok iyi tanıyor. Her şeyde yanımdaydı - Abigail'in kaçırılması, işe geri dönmem, Michael'ın skandalı.

"Sarah?" Don'un sesi kulağımda

yankılanıyor. "Ha?"

Beni dinliyor muydunuz? Birisi şu anda bir açıklama yapıyor. Televizyonda canlı yayında.'

"Ne? Bu olamaz. Sizden yazılı bir açıklama gelmesi konusunda anlaşmıştık'.

Ayağa kalkıp pencerenin yanında bir çekim yapıyorum ama tek görebildiğim çakıllı yol, siyah kapılar ve diğer taraftaki kameraların flaşları.

"Biz konuşurken Sky News evinizin önünde canlı yayın yapıyor.

"Ne? Uzaktan kumandayı kaptım ve televizyonu açtım. Kutunun canlanması ve Sky News'in ekranda görünmesi için bir, iki, üç, dört dayanılmaz saniye. Don haklıydı. Ekrandaki görüntü karanlık kapıları ve her iki taraftaki defne çalılarının yeşilini gösteriyor.

"Seni ararım. Sesim ancak fısıltıya dönüşüyor ama yine de telefonu kapatıyorum. Gazeteci sürüsü sessizliğe bürünüyor; bağırış çağırışlar kesiliyor. Televizyondan gelen tek ses ailemi gösteren kamera flaşlarının patlaması -

Michael ve Rebecca, Daniel ve kızın iki yanında.

İkiye bölünmüş durumdayım; ekranın hipnotize ettiği zihnim bir şeyler yapmam, hareket halindeki tekerleklerin önüne atlamam için bağırırken olduğum yerde donup kalıyorum. Ama artık çok geç. Onu durduramıyorum.

Michael'ın bir şey söylemesini bekliyorum ama başını kaldırıp objektife ve görünüşe göre doğrudan bana bakan Daniel oluyor. Omuzları daha önce hiç görmediğim bir şekilde geriye çekilmiş. Michael'a o kadar benziyor ki başka bir zamanın, başka bir basın açıklamasının anısıyla çarpılıyorum. Arkamızda siyah kapılar değil, tatil evinin dar ön kapısı ve Michael gruba teşekkür ediyor.

Kendimi Abigail gittikten sonraki o zamana geri çekilmiş hissediyorum - Rebecca ve Daniel kulübenin içinde Ryan'la birlikte, ben ve Michael ön merdivenlerde, arkamızda kapalı ön kapı, Michael'ın eli benim elimde, hissettiğim yalnızlığı azaltacak hiçbir şey yapmıyor. Janie'nin de bizimle olmasını dilediğimi ve olmadığını için incindiğimi hatırlıyorum.

"Dört hafta önce," diye başladı Michael, "tatilimize mutlu bir aile olarak gelmiştik; bugün ise parçalanmış bir aile olarak ayrılıyoruz. Eve dönme kararımız bir yenilginin kabulü değil; kızımız Abigail'i aramaktan vazgeçmiyoruz. Eve dönüyoruz çünkü çocuklarımız için en iyisinin bu olduğuna inanıyoruz.

'Suffolk Polisine Abigail'i arama çalışmalarında gösterdikleri çabalar için teşekkür ederiz. Ayrıca Abigail'in posterlerini dağıtan ve onu bulmak için ellerinden gelen her türlü yardımı yapan herkese de teşekkür ederiz.

Tekrar konuşmadan önce ürpertici bir nefes alır. 'Teknedeki yabancıya bir mesajım var. Nereye saklanırsan saklan, seni bulacağız. Kızımı aramaktan asla vazgeçmeyeceğim. Onu bulacağız.

Duraklamayı, sadece kameraların yanıp sönmeye devam etmesiyle oluşan hışırtılarla dolu sessizliği ve göğsümdeki acıyı hatırlıyorum - sağır edici, her şeyi tüketen.

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTI

OceanofPDF.com

ABI

Cumartesi, sabah 10.40.

Abi'nin kalbi göğsünün içinde güm güm atıyor. Ritmik bir vuruş, 'Yap şunu. Yap şunu. Yap şunu. Ellerini Rebecca'dan ödünç aldığı kapüşonun içine sokuyor ve tıpkı dün karakolun merdivenlerinde olduğu gibi bir montu diliyor. Rebecca'nın giydiği gibi kalın ve pahalı görünümlü yeşil bir parka. Günün soğuk grisine karşı rahat ve sıcak bir şey.

Önünde duran kadın ve erkeklerden oluşan kalabalığı tarar. Onlar da soğuk ve dağınık görünüyorlar ama gözleri beklentiyle parlıyor. B planı, diye düşünüyor, dudaklarını çekiştiren gülümsemeyi saklamaya çalışarak. Onun planından daha iyi. "Evet, ben Abigail.

Bu şekilde o değil, onlar. Onun ailesi. Ve Sarah'ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

Daniel boğazını temizledi ve etraflarına bir sessizlik çöktü. "Beni tanımayanlar için, ben Daniel Wick, Sarah ve Michael Wick'in en büyük çocuğuyum ve bir açıklama okumak istiyorum. Sesi net ve kendinden emin, sanki hayatı boyunca topluluk önünde konuşmuş gibi. "Dün öğleden sonra ailem, kız kardeşim Rebecca ve ben yaklaşık on dört yıldır duymak için beklediğimiz haberi aldık. Kız kardeşim Abigail yaşıyor.

"Suffolk'ta bir tatil sırasında bir adam onu kaçırdığında ben altı, Abigail ise dört yaşındaydı. Geçtiğimiz on dört yıl hepimiz için bir kabustu ve şimdi bu kabustan uyandığımız için şükrediyoruz. Abigail'i ait olduğu yere, evine döndürdüğümüz için ne kadar mutlu olduğumuzu anlatmaya kelimeler yetmez.

'Yıllar boyunca bize gösterdikleri destek için kamuoyuna teşekkür ediyor ve Abigail'e hak ettiği hoş geldin karşılamasını yapabilmemiz için biraz mahremiyet rica ediyoruz. Teşekkür ederiz.

Sessizlik birkaç saniye devam eder ve sonra etraflarındaki gürültü patlar, her yönden sorular yağmaya başlar. Hepsi de ona yöneltilmiş. Başını kaldırır ve gergin bir gülümseme verir. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktır.

"Nerelerdeydin, Abigail?"

Bir nefes alıyor. Kendini toparlamak, kelimeleri doğru sıralamak için bir saniye. "Kolombiya'da bir çiftle yaşıyordum. Buldum-" Sonra durur, yutkunur, sanki duyguları çok fazlaymış gibi. Daniel'ın kolu omzuna dolanıyor.

"Özür dilerim," diyor. 'Bunların hepsi benim için çok yeni. Gerçek kimliğimi çok kısa bir süre önce öğrendim.

Esir mi tutuldun Abigail? Teknedeki yabancı kim? Seni kaçıran adam kim?"

'Hayır, esir tutulmadım. Ailem olduğunu düşündüğüm iki kişi tarafından büyütüldüm.

Vücudunu ani bir gerginlik kaplar. Ebeveynler. Bu kelime gerçekten ne anlama geliyor? Sahip olduğu şey bu olamaz. Abi kendini o odada kapana kısılmış, yalnız ve onu görmezden gelmemesi gereken tek kişi tarafından görmezden gelinen küçük bir kız olarak görüyor.

Başka sorular da geliyor ama şimdi soruları Daniel alıyor. Abi zar zor dinliyor. İlk mesajlar yerine, sırlar ve yalanlar, duman ve aynalar, dönen rulet çarkından önce, paylaştıkları tek şeyin gerçek olduğu zamanları düşünüyor.

Yemin bunu düzelteceğim. Çok daha

iyisini hak ediyorsun.

Şimdi de öyle olmasını diliyor. Ona tek yolun bu olduğunu söylemişti. Bazen buna inanıyor, bazen de tüm bunların adaletsizliği yüzünden içinde bir ateş topu yanıyor. Bundan sonra ne olursa olsun, artık yalanların içinde sıkışıp kalmıştır.

Daniel'ın kolu Abi'nin omzundan kalkarak onu o ana geri sürüklüyor.

"Abigail, birlikte yaşadığın insanların isimleri neydi?"

"Korkarım," diye cevaplıyor Daniel onun yerine, "şu anda size Abigail'in Kolombiya'daki yaşamı hakkında herhangi bir ayrıntı veremiyoruz. Kız kardeşimin kaçırılması açık bir soruşturmanın parçası ve biz de bu konuda herhangi bir şey yapmak istemiyoruz.

polisin çabalarını engellemek. Kız kardeşimi bizden alanlardan hesap sorulmalı' dedi.

"Abigail," diye sesleniyor gruptan bir ses, "geri dönmek nasıl bir duygu?"

'İnanılmaz bir his. Sonunda kendimi evimde hissediyorum. Gözyaşları çizgiler halinde yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. Bunun doğru olmasını diliyor ve hiç olup olmayacağını merak ediyor. Olmak zorunda, diye karar verir. Yoksa tüm bunlar ne içindi?

"Artık evde olduğuna göre ne yapmayı planlıyorsun?"

"Şu anda," diyor Abi, "tek yapmak istediğim ailemle vakit geçirmek ve onları yeniden tanımak.

"Michael, kızının evde olması nasıl bir duygu?"

Michael öksürdükten sonra duygu yüklü bir sesle, "Bir rüya gerçek oldu," diyor.

"Sarah nerede? Neden seninle değil?"

"Eminim tahmin edebileceğiniz gibi," diyor Daniel, "Abigail'in eve dönüşü hepimiz için büyük bir şok oldu. Annem son derece duygusal ve doktoru tarafından dinlenmesi söylendi. Bunca zaman ailemizi bir arada tuttu ve hepimizi güçlü tutmak için ne kadar çok çalıştığını anlatamam. Tüm desteğiniz için en derin şükranlarını sunuyor. Önümüzdeki hafta ailece bir televizyon röportajı yapmayı planlıyoruz. Tekrar teşekkür ederim ama sakıncası yoksa kız kardeşimi gerçek bir İngiliz kızartmasının lezzetleriyle tanıştırmayı çok isterim.

Gruptan kahkaha sesleri yükseliyor.

Daniel gülümser, elini sallayarak kaldırır ve kapıya doğru döner. 'Daha fazla açıklama yapılmayacak. Lütfen ailemin mahremiyetine saygı gösterin.

"Tekrar hoş geldin, Abigail," diye bağılıyor birisi araba yoluna doğru ilerlerken.

Michael kapıyı sert bir gümbürtüyle kapatarak kameraları engelliyor ve Abi iç geçiriyor. Eğer planı onun varlığını dünyaya duyurmak ve Wick ailesindeki konumunu sağlamlaştırmaksa, o zaman bunu başarmıştı. Yine de vücudunu saran rahatsızlık hissinden kurtulamıyor.

Eğer olması gereken yer burasıysa, o zaman neden hala kendini bu kadar yalnız hissediyor?

Daniel, "Harikaydın Abigail," diyor.

"Asıl zeki olan sendin," diye yanıtlıyor Abi. 'Bunu sensiz yapamazdım. Onlarla nasıl böyle konuşacağımı bana öğretmen gerekecek. İnanılmazdı. Sözleri aceleyle dökülüyor. Nefes alışını yavaşlatmak, net düşünmek için çaba sarf ediyor.

"Sana öğretmeme gerek yok. Gülümsüyor. "Bu bizim kanımızda var.

"Bence ikiniz de harikaydınız. Rebecca sırtıyor, soğuk elini Abi'nin elinin içine sokup sıkıyor. "İyi misin?" diye ekliyor.

Abi başını sallar, bakışları eve doğru kayar. Oturma odasının penceresinde Abi, kollarını göğsünde kavuşturmuş Sarah'yı görüyor. Abi camdan ve garaj yolundan bile Sarah'nın öfkesini hissedebildiğinden emin. "Sarah'nın az önce yaptığımız şeyden mutlu olacağından emin değilim.

Michael huffs. 'Sarah için endişelenme. Ona bunun benim fikrim olduğunu söyleyeceğim. Yapılacak doğru şey buydu. Sakinleştğinde bunu anlayacaktır.

Abi o kadar emin değildir ama Michael'ın suçu üstlenmesinden memnundur. Ön kapıya doğru yürürlerken biraz geride durur ve Sarah'nın genç kıza olan bariz sevgisinin onu içine girdiğinden emin olduğu ateş hattından koruyacağını umarak Rebecca'nın yanına geçer.

Eve adım atıyorlar ve Abi temizlik ürünlerinin limonlu kokusunu alıyor. Bir saat önce girdikleri çamurdan eser yok. Abi mutfakın kapısında Ryan'ı görüyor, elinde hala bir bez var.

"Ryan," diyor Michael, "nasıl yaptık?" Sesi zıplıyor, sahte bir neşeyle çınlıyor.

Ryan cevap vermek için ağzını açar ama Sarah'nın oturma odasından çıktığını görünce durur.

"Bu da neydi-

Sarah'nın sözleri gürültülüdür, ancak öfkesi elinde çalan telefonla kısa kesilir.

'Kimse kıpırdamasın,' diye tıslıyor, telefonu kulağına götürüyor. "Ben buradayım," diyor. Bunu bir sessizlik izler.

Michael mutfakı işaret eder ve o, Rebecca ve Daniel ortadan kaybolurlar. Bir süre sonra tabaklar takırdıyor ve kaynayan çaydanlık mırıldanıyor. Abi olduğu yerde kalır.

"Biliyorum, Don, ," diye iç geçirir Sarah. 'Bunu yapmak zorundayız. Cuma gününe diğerlerinden önce koy... Hayır. *Bu Sabah*'ta olmalı. Benim yanımda durdular...'

Bakışları Abi'nin üzerine düşer. Sarah'nın delici bakışları altında yanaklarında ısı yükseliyor. Ve o anda Sarah her yalanı, her yarı doğruyu, Abi'nin özüne kadar görebiliyor gibi görünüyor.

Yaptıkları her şey için Abi'nin içinde suçluluk duygusu kıvrılıp düğümleniyor ve yine de geçen saniyeler içinde her şeyi geri alabilmeyi, acınası hiçbir şey olmayan hayatına geri dönebilmeyi dilerken, başka bir düşünce kendine yol buluyor

Abi'nin aklına. Aslında bir soru - daha yeni aklına gelen bir şey.

Burada kızının kaçırılmasıyla yıkılmış bir anne ve on dört yıldır taşıdığı kalp kırıklığının ağırlığı var. Ve burada Abi, sağ alt göğsündeki yuvarlak suçiçeği iziyle, aynı saçlar ve aynı renkli gözlerle duruyor ve onlara Abigail olduğunu söylüyor. O bu aileye ait.

Peki Sarah neden Abigail olmadığından bu kadar emin? Başka kimsenin bilmediği neyi biliyor?

OceanofPDF.com

YİRMİ YEDİ

OceanofPDF.com

SARAH

Kafamın içinde baş döndürücü bir öfke dönerken telefonu kapatıyorum; çarpan kalbimin ve beynime hücum eden kanın sonucu. Elim koridordaki duvarın pürüzsüz sıvası boyunca sürüklenerek onu görüş alanıma sabitlerken, odanın geri kalanı gözlerimin önünde lunapark benzeri bir öfkeyle dönüyor.

Ve öfkenin yanı sıra hatırlamak istemediğim anılar da zırhımdaki çatlaklardan sızarak düşüncelerimi bulandırıyor.

Yemek zorundayım. Bunu artık biliyorum. Hayatta kalma sanatımı unuttum - ye, uyu, çalış, asla geriye değil ileriye bak. Ve eğer hayatta kalmıyorsam, boğuluyorum demektir. Kederde. Umutsuzlukta. Kaybettiğim her şeyde.

Beni izleyen gözlerin farkında olarak mutfağa gidiyorum - Rebecca, Michael ve kız, hepsi donmuş, bir sonraki patlamamı bekliyorlar.

Ryan yanından geçerken koluma dokunuyor, endişeyle alnını kırıstırıyor ama ben Daniel'a odaklanıyorum. Açık buzdolabının yanında duruyor, içindekileri inceliyor ve yarım dilim tereyağlı tostı çıtırdatıyor. Sormadan tabağındaki pürüzlü dikdörtgenin diğer yarısını kapıyorum ve kendimi yemeye zorluyorum.

Çiğnemek bir maraton. Tostun tadı karton gibi ama yutuyorum.

"İsteseydin sana biraz hazırlardım," diyor Daniel.

Sesi, tüm tavırları rahatlamıştı ve birden ona sarılmak mı yoksa bağırarak mı istediğimden emin olamadım.

Don'un sözleri kafamda yankılanıyor. 'Oğlun doğuştan yetenekli, biliyor musun? Bu harikaydı. İstedikğin kadar belirsiz değildi ama yokluğunu bir profesyonel gibi atlattı.

"Pastırmalı sandviç yapayım mı? Michael beni odaya kadar takip ederken cıvıldıyor, şimdi neşeli.

"Dışarıda ne oldu?" soruyorum, sesime hissetmediğim bir sakinlik katmaya çalışıyorum ama bağırımdan çok cevap istiyorum.

"Şey, ben..." Michael bakışlarını odanın içinde gezdirdikten sonra utangaç bir tavırla bana döndü. 'İfadenin iyi olduğunu düşündüm. Aferin Daniel.

"Teşekkürler," diyor Daniel, kaşlarını kaldırıp yüzünü buruşturarak ve tek kelimeyi sadece gençlerin başarabildiği şekilde bir ifade ile soru arasında bir yere yerleştirerek.

'Don'dan bir açıklama yapmasını isteyeceğimi söylemişim. Daha fazlasını öğrenene kadar-'

"Bir açıklama asla yeterli olmayacaktı," diye araya giriyor Michael. 'ama Sarah, bu işi herkesten daha iyi biliyorsun. Bu çok büyük bir olay. Daniel orada harika bir iş çıkardı.

"söylemiyorum; söylediğim şey, bir aile olarak ne yaptığımızı düşünmemiz gerektiğidir. Anlaşmamız lazım. Bunu yapmaya ne zaman karar verdiniz? Kimin fikriydi bu? Ve neden kimse bana söylemedi?"

Michael boğazını temizler. "Ryan "ın ne dediğini duydun. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü ve ben de kabul ettim.

Bakışlarımı Ryan'a çevirdim. Ben odada yokken Michael "a bir Çey mi önermiştii? Bir şey söylemeye başlıyor ama Daniel sözünü kesiyor.

"Bu kadar büyütecek ne var ki? Buzdolabını kapattı ve bana doğru döndü. Haberler zaten her yerde. Abigail'in Bethnal Green Polis Karakolu'na girerken çekilmiş bir görüntüsü var, polis yeni bilgiler edindiğini söylüyor-'

"Medya hakkında hiçbir şey anlamıyorsun, Daniel. Benimle konuşmalıydın-'

"Nereden biliyorsun? Sesi gerginleştii ve tezgâha o kadar nazikçe yaslanmış olmasına rağmen boynundaki kasların gergin olduğunu fark ediyorum. "Neyi bilip neyi bilmediğime dair ilk ipucuna nasıl sahip olabilirsin? Bilgisayar bilimlerinden medya çalışmalarına geçtiğimi biliyor muydun? Hayır, bilmiyordun.

Yorumu bir parça suçluluk duygusu yaratıyor.

"Haklısın," diyorum başımı sallayarak. Şimdi sakin olan benim - fırtınanın gözü bana ulaştı. 'Senin hakkında pek bir şey bilmiyorum Daniel. Ama bu kimin suçu? Bize hiçbir şey söylemiyorsun. Gece gündüz gelip gidiyorsun,

"Buraya otel gibi davranıyorsun. Duygularım boğazımda düğümleniyor. Daniel'in yüzünden akan renkten benim de sinirlerime dokunduğumu anlıyorum.

Kendini tezgâhtan itiyor ve dik durarak bana son bir bakış atıyor. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var, sanki 'Touché' diyor ve üzgün olduğunu ama aynı zamanda haklı olduğunu söylüyor. Belki de çok fazla anlam çıkarıyorum. Ama mutfaktan çıktığında gitmesine izin verdim.

"Sarah," diye başladı Ryan, "özür dilerim-

" değil," diyorum, ben de gitmek için dönüyorum. Biraz zamana ihtiyacım var.

Oturma odasının sessizliğinde, bahar sabahlarında tarlaların üzerinden geçen sis gibi bir yalnızlık çöküyor. Şu anda son beş yıldır, son on üç yıl, on ay ve on gündür olduğumdan daha yalnız değilim ama yine de farklı hissediyorum. Bu aileden dışlandım ve bunu itiraf etmek küçük gelse de, bu açıklamayı bensiz yaptıkları için incindim. Ama o zaman onlara başka ne şans verdim ki?

Don'u geri aramayı düşünüyorum ama şu anda röportaj ayarlamakla meşgul olacak. Bakışlarım kitaplığa takılıyor - bir duvarın yarısını kaplayan budaklı ahşaptan uzun, kalın bir çerçeve ve kitapların, fotoğraf çerçevelerinin ve kalın gümüş süs eşyalarının karışımıyla dolu. Bir rafta bir kalp. Diğerinde bir kuş. Ve en altta, unutulmuş ve neredeyse hiç kullanılmamış, Rebecca'nın fırıncılık döneminden kalma yemek kitaplarının arasına sıkışmış eski adres defterim.

Raftan aldım. Kapağı puantiyeli ve kenarları aşınmış. Açtım ve Janie ile Phil'in adresini buldum. On dört yıl önce Ascot, Batı Londra yakınlarında yaşıyorlarmış. O zamanlar Phil'in yarış atlarıyla ilgili bir işi vardı ama şimdi her yerde olabilirler.

Janie'nin neden iletişimi kestiğini tekrar merak ediyorum. Abigail'in kaçırıldığı günün neden son konuşmamız olduğunu. Kaçırılmadan sadece bir saat önce birlikte gülüyorduk, o hafta yediğim balık ve patates kızartmasını telafi etmek için son bir çabayla deniz kıyısında koşuyorduk.

Sonra sohbetimiz ciddileşti. Evliliği ve ne kadar mutsuz olduğu konusunda endişeliydim. Aptalca bir kavgaya yol açtı ve hemen ardından gelen her şey göz önüne alındığında anlamsızdı.

"Bırak onu Janie," dedim, yan yana koşarken nefesim hızlanmıştı, hayatımın mahvolmak üzere olduğundan tamamen habersizdim. Bu sözler ağzımdan çıktıktan bir saat sonra kızım gitmiş olacak ve onu bir daha asla göremeyecektim. 'Seni perişan ediyor. Keşke bunu görebilseydin.

"Zor bir dönemden geçiyoruz, hepsi bu. Tüp bebek hormonları beni delirtti. Tam bir inek oldum."

"Bunu anlaması gerekir," dedim bisikletin üzerinde sallanan küçük oğluyla bir babanın etrafından dolanırken.

"O istiyor. Sadece çocuklar için çabalamaya devam etmek istemiyor ve ben . "Adil davranmıyor.

Sonra ofladı ve bana öyle sert bir bakış fırlattı ki hızımı yavaşlatıp geri çekildim.

"Senin için kolay, değil mi Sarah?" dedi, denizden esen sert rüzgâr sesindeki öfkeyi taşıyordu. Bisikletli çocuklu baba bize baktı. 'Sen orada oturup her şeye sahip olurken bana kocamı terk etmemi ve hayallerimden vazgeçmemi söylüyorsun. Küçük Bayan Mükemmel, mükemmel kocası ve üç mükemmel çocuğuyla.

Bir hıçkırık ürpertti ve koşmayı bırakıp koluna girmeye çalıştım.

"Yapma," dedi uzaklaşarak. 'Bırak kızgın olayım. Koşuna devam et. Ben geri dönüyorum.'

'Janie, özür dilerim. Seni üzmemi istememiştim,' diye seslendim o dönüp Thorpeness'e ve kulübeye doğru koşarken. Koşmaya devam etmeden önce bir an durup onu izledim. Sakinleşmeye ihtiyacı varken peşinden koşmak faydasızdı.

Israrcı olduğum için kendimi kötü hissettim ama Janie'yi de tanıyordum. Sakinleşirdi ve daha sonra bir kadeh şarap içip bu konuya gülerdik.

Ama biz yapmadık.

Onu bir daha gördüğümde, Abigail'in adını haykırarak sokaklarda koşuyordum.

"Sarah, ne oldu? Janie omuzlarımdan tutup beni sabit tutarak sordu.

Abigail gitti. Bahçede oynuyordu. Michael onu bir anlığına bıraktı ve-'

"Bir yerlerde olmalı," dedi Janie ve bakacak başka bir yer kalmayana kadar birlikte aradık ve haber almak için dua ederek kulübeye geri koştuk.

Gözlerim adresin altındaki ev telefonu numarasına takılıyor. Telefonuma girip çalmasını bekliyorum.

Bir kadın hızlı bir "Merhaba" ile cevap veriyor ve ben onun Janie olmadığını hemen anlıyorum.

"Oh, merhaba," dedim. 'Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Eski bir arkadaşımın izini bulmaya çalışıyorum. Winchester Yolu 247 numarada oturuyordu ve numarası buydu.

"Evet, oraya ulaştınız. Kimi ? Janie Franklin.

"Franklinler, evet - ailemden önce burada yaşıyorlardı.

"Şu anda onlara ait bir adres yok, değil mi?

Hatta bir duraklama oldu. "Sanmıyorum, üzgünüm. Aslında sadece ziyarete geldim. Annem rahatsız. Çok uzun zaman önceydi. Sanırım 2010'da taşınmış olmalılar. O yıl üniversiteye gitmişim. Sanırım annem iş için yurt dışına taşındıklarını söylemişti. Bakın, uyandığında anneme sorabilirim, ama demans hastası, o yüzden çok yardımcı olacağından emin değilim.

Teşekkür . Eğer rica etmek çok değilse, minnettar olurum.

"Facebook'u deneyebilirsiniz. Eğer arkadaşınız orada değilse, kızı orada olabilir.

"Kızım," kelimesinde tökezliyorum.

Bir duraklama daha. "Evet. Eminim annem bir çocuğu olduğunu söylemiştir. Taşındığımda yatak odam parlak pembeye boyanmıştı ve bahçeye bir salıncak bırakmışlardı. Üzgünüm, gitsem iyi olacak. Annemin kalktığını duyabiliyorum.'

Telefonu kapatıyor ve ben hiçbir şeye bakmadan kadının söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Janie ve Phil, Abigail kaçırıldıktan bir yıl sonra, 2009'da sahip olmadıkları bir kızla birlikte yurtdışına taşınmışlar. Bebek değil. Bir çocuk. Salıncak kullanabilecek yaşta küçük bir kız. Evlat edinme bariz bir cevap ya da konuştuğum kadının yaptığı bir hata ama yine de içimde tam olarak anlayamadığım bir ürperti var.

YİRMİ SEKİZ

OceanofPDF.com

SARAH

Cumartesi, Öğlen

Sabah, yapmacık sözlerle geçer. Kibar istekler ve sorular. 'Kim bir kahve daha ister? Acıkan var mı? Sütü uzat.'

Ailem bana pimi bir el bombasıymışım gibi bakıyor. Yerleşemiyorum. Aklım sürekli Janie ve Phil'de, onların kızlarında ve benim evimdeki kızda. Mutfak ve oturma odası arasında gidip geliyor, haberlerde Daniel'in açıklamasının tekrarlanmasını izliyorum. Yeni bir şey söylenmiyor, evin dışından haber veren başka sunucu yok.

Daniel bir ara üst katta kaybolur. Rebecca ve Abi mutfakta sohbet ederken sırayla Rebecca'nın telefonundan *Among Us* oyununu oynuyorlar. Ben de Abi'yi yalnız bırakıp sonunda konuşabilmeyi umarak arka planda dolanıyorum. Ama ondan bu konuşmayı istersem, ailemin yine etrafını saracağını ve hiçbir yere varamayacağımı biliyorum. Yalnız kalana kadar beklemek zorundayım.

Ryan bulaşık yıkıyor ve sandviç yapıyor, bir omzuna çay havlusu asmış. Bana endişeli bakışlar atmaya devam ediyor, ama ben görmezden geliyorum. Kızgınlığım ona değil ama yine de Michael'ı açıklama yapması için son kez dürtmesine sinirleniyorum. Ona dikkat çekmemeye ne olduğunu sormak istiyorum ama bu da içimde tuttuğum bir başka soru.

Daha fazla dayanamayınca ceketimi giyip Barley'i bahçeye çıkarıyorum ve asla bıkmayacağı bir getir götür oyunu oynuyorum. Janie'nin cep telefonunu tekrar arıyorum ama bu sefer kimse cevap vermiyor.

Bir noktada arka kapı açılır ve Ryan belirir.

"Şimdi olmaz. Başımı salladım. "Ben iyiyim. Onun sempatisini, acımasını ya da sakinliğini istemiyorum. Aşırı duygusal olduğumun, bir enkaz olduğumun söylenmesini istemiyorum. Daniel'in doğru şeyi yaptığını duymak da istemiyorum.

"DNA teknisyeni burada," diye devam ediyor Ryan.

Öfkemi unutarak ayağa fırlıyorum ve Barley'i peşime takarak eve doğru ilerliyorum.

Çamurluğa varana kadar yedi, sekiz, dokuz adım atıyorum. Ayaklarımı botlarımdan çıkarırken Abi'nin spor ayakkabılarını görüyorum. Markasız ve eskiler; ayak parmağının yanındaki dudak soyuluyor. Başka tarafa bakıyorum, aniden huzursuz oluyorum. Emin değilim. Gözlerinin parıltısı - o kehribar rengi benekler. Aynı sorular geri dönüyor. O masum mu? Yoksa daha fazlası mı var? İkincisi olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Gözlerimi kaçırıyorum, onun yerine Abigail'in çok sevdiği kırmızı ayakkabıları hatırlıyorum.

Herkes mutfakta toplanmış ve ben dışlandığım hissiyle savaşıyorum. Hakkında konuşuluyor. Ryan'ın yanında bir adam duruyor. Kıvrıcık siyah saçlarının altında gagalı bir burnu ve küçük gözleri var. Ryan'dan yarım ayak daha kısa ve Michael'la göz göze. Üzerinde Bio Data Clinic yazan koyu renk bir polo tişört var.

"Minibüsünüzün üzerinde o logo var mı? Gömleğini işaret ederek soruyorum. Sesim hâlâ istediğimden daha keskin ama nezaket gösterecek ya da selam verecek enerjim yok.

Başını sallarken tişörtüne bakıyor. 'Düz beyazlar. Herhangi bir teslimat kamyonetine benziyorlar,' diye cevap veriyor. 'Eğer endişelendiğiniz buysa, ben içeri girdiğimde iki polis üniformalı fotoğrafçıları geri götürüyordu, Bayan Wick. Çoğu toparlanıp evlerine gidiyor gibiydi.

Öfkem azalıyor. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde olanların büyüklüğü üzerime çöküyor. Kıza, polise, Michael'a ve kendime sormam gereken o kadar çok soru var ki. Bilmediğim o kadar çok şey var ki.

"Özür dilerim. Kelime ağzımdan döküldü. "Bu kadar ani konuşmak istememiştim. Mutfağında duran teknisyene bakıyorum ama Daniel'i düşünüyorum. "Sadece..." Açıklayacak kelime bulamıyorum.

"Özür dileyecek bir şey yok, Bayan Wick.

Michael yaklaşıp adamın elini sıkarken memnuniyetimi gülümseyerek ifade ediyorum. 'Geri geldiğin için teşekkürler Bob. Bu sabahki soyunuk halim için özür dilerim.

"Bu işte her şeyi görüyorum," diye yanıtlıyor Bob burnunun etrafında kıvrılan bir gülümsemeyle.

"Daha önce burada mıydın? Bob'dan Michael'a bakarak soruyorum.

Michael başını sallar. "Sen yürüyüşteyken.

"Sorun değil," diye araya giriyor Bob. "Yapmam gereken başka teslimatlar vardı, bu yüzden onları almak için daha sonra geleceğimi söyledim.

"Laboratuvara ulaşmaları ne kadar sürer?

"Bir sonraki durağım. Bob saatini inceliyor. "Her şey yolunda giderse, sonuçlar yetmiş iki saat sürecektir.

"Teşekkür ederim. Yetmiş iki saat. Salı öğleden sonra. O zamana kadar hayatta kalabilirim.

Sonra ne olacak? Bu soru ben daha durduramadan düşüncelerime yerleşti. Dün gece DNA sonuçlarının her şeyi normale döndüreceği inancına tutunuyordum. Ailem haklı olduğumu anlayacak, kız ortadan kaybolacak ve biz de hayatımıza devam edecektik. Ama bu kaos içinde bile bunun için çok geç olduğunu görebiliyorum. Eğer biz, eğer ben, kızı evden uzak tutsaydık, onu üç günlüğüne bir otele yerleştirseydik, o zaman belki her şey farklı olabilirdi. Daniel ve Rebecca'yı düşünüyorum. Kafalarında, kız kardeşlerini geri aldılar. Üçünün nehir kenarında yürürken ve gülerkenki görüntüsü aklımdan geçiyor.

"Yapalım mı o zaman? Testler nerede? Michael'dan Ryan'a ve son olarak Bob'a bakarak soruyorum.

Bob, "Onları size bıraktım, Bay Wick," diyor.

"Yaptın mı? Michael'ın gözleri mutfakta geziniyor. "Onları yanına aldığını sanıyordum. Sanki kayıp bir anahtarmış gibi kot pantolonunun ceplerini yokluyor. "Eminim buralarda bir yerdedirler. Bu sabah pek kendimde değildim. Dün gece yeterince uyumadım.

Çok fazla şarap. Yorumumu kendime sakladım.

"Ryan, onları sen mi taşıdın? Michael soruyor.

Ryan başını sallar. " sanmıyorum.

"Bunun için üzgünüm Bob," diyor Michael. "Buralarda bir yerdeler.

"Elinizde başka kit var mı? diye sordum.

Bob başını sallar. "Üzgünüm. Hepsi . Normalde daha fazla alırdım ama bugün Cumartesi ve günün son durağı burası.

"Çok uzağa gitmiş olamazlar," diyorum sesimdeki hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak.

Michael mutfakı incelerken, "Biliyorum Sarah," diye mırıldandı. "Yemin ederim onları bıraktım..." Dönüyor, tam bir daire çiziyor. "Ryan, emin misin-

"Tanrı aşkına," diye tıslayarak en yakın dolabı açıyorum.

"Sanırım onları büfenin üzerinde bıraktım. Yüzünü buruşturarak mutfağın sonundaki uzun ahşap dolaba bakıyor. Rebecca'nın okulundan gelen mektuplarla dolu ve iki gün önce yaptığım bir yığın süveter ve kitap hala üst kata çıkarılıp kaldırılmayı bekliyor. Michael ve ben oraya birlikte varıyoruz. Dağınıklığı toparlamak için ellerimiz birbirinin üzerinde dans ediyor.

Üst çekmeceyi çekip açıyorum ama bir şey raylara takılıyor ve çekmeceyi tekrar kapatıyor, neredeyse parmaklarımı da beraberinde götürüyor.

Daha dikkatli bir şekilde elimi çekmecenin içine sokuyorum ve tıkanıklığı itiyorum. Çekmece kayarak açılıyor ve paket servis menüleri ile telefon şarj cihazlarının üzerinde, ön yüzünde aynı su mavisini logosu bulunan üç küçük beyaz kutu beliriyor.

"Onları neden sakladın? diye sordum.

"Onları ben *saklamadım*, Sarah," diye tersliyor Michael. "Onları oraya başka biri koymuş olmalı, ya da bilmiyorum, belki de hepinizi arayıp kapımızın önündeki basın hakkında sizi uyarmaya çalışırken ben .

Dün gece DNA testiyle hiç uğraşmamamızı önermesinden sonra ona inandığımdan emin değilim.

Kutuları toplayıp birini Michael'a veriyorum. Testin sonuçları aileme acı ve yıkım getirecek, ama aynı zamanda gerçeği de getirecek ve bunda biraz teselli olmalı. Bu düşünceye tutunuyorum ve kızı aramak için dönüyorum.

Abi, Rebecca'nın yanında duruyor. Kazağının kollarını ellerinin üzerine çekmiş ve ne kadar genç olduğu bir kez daha dikkatimi çekiyor.

"Al," dedim. "Senden bunu yapmanı istediğim için üzgünüm," demeyi düşünebildiğim tek şey bu.

' değil,' diyor. "Ben de gerçeği bilmek istiyorum.

Şeffaf camdan şarap dolabı, kurulama bezleri ve hiç kullanılmamış mutfak eşyalarıyla dolu çekmeceleri olan adanın iki yanında duruyoruz. Ani bir güneş ışığı patlaması odaya doluyor ve Michael'ın almamız için ısrar ettiği siyah granit tezgahın üzerindeki lekeleri gösteriyor.

Michael bir tarafta bize katılıyor ve bir saniye sonra teknisyen tezgahın ortasına küçük gümüş bir torba yerleştiriyor.

"Kutunuzda şeffaf bir tüp bulacaksınız" diyor. "Tüpün üzerindeki boşluğa isminizi yazın ve numunenizi içine koyarak mühürleyin. Sonra üç numuneyi de bu gümüş torbaya koyun. Gümüş poşeti işaret ediyor. "Voila.

Kutuyu yırtıp açıyorum ve içindekilerin üzerine katlanmış, bana bir hüznle hamilelik testini hatırlatan bir bilgi broşürü buluyorum. Sonuç kesin olacak. Bu kız benim kızım değil.

Şüphe, umudun çirkin kardeşi, üzerime üşüşüyor. Gözlerim talimatları ve adımları gösteren basit çizimleri tarıyor. Bir, çubuğu yanağımın iç kısmına sürün. İki, tüpün içine yerleştir. Üç, tüpü torbaya koy. Dört, torbayı kapat.

Ellerim titremeye başladı. Mutfaktaki aileme bakıyorum. Sınavı atlasak çok mu kötü olurdu? Rol yapmak çok mu kötü olurdu? Neredeyse on dört yıldır yaptığımız şey bu değil miydi zaten? Normal bir aile gibi davranmak? Sahip olduğum soruların uçup gitmesine izin vermek ve üç çocuğumuzun evde olduğu bir hayatı dört gözle beklemek çok mu kötü olurdu?

Kutu ve talimatlar elimden düşüyor ve tezgahın üzerine bırakılıyor. Kelimeler kafamda şekilleniyor ve bir an için kendimi onları söylerken görebiliyorum. Michael'ın gördüğünü düşündüğüm geleceği görebiliyorum. Ama Abi oraya önce varıyor.

"Sorun yok," diyor, sesi kâğıtların hışırtısından ve Michael'ın granitin üzerine bıraktığı kutunun içindekilerin şangırtısından zar zor duyuluyor. Ama ben onu duyuyorum. Sesinde aklıma kazınan bir şey var. Gözlerim bir anda onun üzerinde. Yüzü boş, okunmuyor. Hayal mi ettim yoksa kızın aksanı mı değişti? O kelimelerde ne İspanyolca ne de Amerikan aksanı vardı. Kelimeler kırılmıştı; aksan İngiliz aksanıydı.

Bakışlarım kızdan Michael'a kayıyor. Çoktan çubuğu ağzının içine sürtmeye başlamıştı. *Şunu duyduunuz mu?* Hepsine bağırarak istiyorum - Rebecca'ya, Daniel'a, Michael'a. Bob'a bile. *Aksanının değiştiğini duydun mu?* Onlara ve ona bağırarak istiyorum. Ama atamıyorum. Başka kimse dinlemiyor. Başka kimse duymadı. İki kelime, hepsi bu, ama yeterliydi. Bu kızın bir yabancı olduğunu hatırlamama yetti. Başka türlü davranmamın imkanı yok. Onun kim olduğunu ve neden burada olduğunu öğrenmeliyim. Ama her şeyden önce ailemin yanımda olmasına ihtiyacım var ve bunu yapmanın tek yolu da bu testi yapmak.

"Tam burada yapayım mı?" diye daha yüksek bir sesle soruyor, R'yi ağzında yuvarlıyor ve sonunda İspanyolca ve Amerikanca'nın egzotik bir karışımıyla sesini yükseltiyor ve Michael ile teknisyen arasında bakışıyor ve sonra bakışları bana düşüyor ve ben o bakışta masumiyet ya da gençlik görmüyorum. Kararlılık görüyorum. Bela görüyorum.

Kutumu elime alıyorum ve sayıyorum. DNA yalan söylemez ve yetmiş iki saat içinde gitmiş olacak.

OceanofPDF.com

YİRMİ DOKUZ

OceanofPDF.com

ABI

Abi nefes cesaret etmeden önce Sarah'nın test kitine odaklanmasını bekler. Aksanı bırakmak bir riskti ama hata değildi. Sarah'nın bocaladığını, teste ihtiyaçları olup olmadığını sorguladığını görebiliyordu.

Bu, Abi'nin Sarah'nın pişman olacağını bildiği bir zayıflık anıydı. Bir gün Abi'nin kendi kızı olmadığı konusunda bu kadar kararlı olan bir kadının ertesi gün sorular sormaya başlamaması mümkün değildi.

Hayır. Bu işi bitirmek daha iyi. Ayrıca, Abi'nin bu DNA testine ihtiyacı var. Sarah'ya ve hepsine bu ailenin bir parçası olduğunu kanıtlaması gerekiyor. Belki o zaman kendini ait hissetmeye başlar, ona söz verdiği gibi.

Abi kutuyu açıyor ve çürük kâğıttan talimatları okuyormuş gibi yapıyor. Sadece göstermelik. Bu onun ilk DNA testi değil. Ona alıştırmayı yaptırdı. Planın işe yarayacağından emin olmalıydılar. Çok fazla şey tehlikedeydi. Hâlâ da öyle.

İçinde ani bir korku ateşleniyor. Bu duyguyu algılaması, kafasında dikkat çekmek için savaşılan düzinelerce düşünceden birine bağlaması bir anını alıyor. Başarısızlık korkusu mu? Bu evin dışında onu bekleyen tek şeyin sokaklarda bir hayat olduğunu bilmek, adına 89.61 sterlin. Banka hesabı yok, nitelikleri yok. Kafe işi her zaman nakit parayla yapılıyordu ve Abi zeki olduğunu, kasaya para atmadan önce müşteriye vereceği para üstünü hesaplayabileceğini bilse de, zeki olmak yeterli değildi.

Bu korkutucu bir düşünce ama çubuğu çıkarıp yanağına sürterken vücuduna yayılan korkunun nedeni bu değil. Bu o. Hala ne kadar çok şeyin yanlış gidebileceğidir. Kaybedecek çok şeyi var ama adamın da öyle. İçin de geri dönüş yok. Her şeyi

ve Abi hâlâ onun neden ve ne istediğinden emin değil, sadece onu hayal kırıklığına uğratamayacağını biliyor.

Daha geçen hafta o otel odasında oturup ona DNA testi konusunda ne yapacaklarını sormuş muydu? Yatağın üzerinde oturduğunu ve ellerinin altındaki yorganın, oda çok soğuk olduğunda kumaşın hissettiği şekilde hafif nemli olduğunu hatırlıyor. Onu koltukta otururken bırakıp Londra'da dolaşmaya, hakkında çok şey duyduğu ama hiç görmediği şehri keşfetmeye kaçabilmeyi diledi.

Temiz havayı, gürültüyü, insanları arzuluyordu.

"Beni dinlemiyorsun," dedi, bir elini ensesinde gezdirdi ve yarısı yenmiş bir paket nane şekeri çıkarmadan önce bir an için cebini karıştırdı. Saatlerdir bunu yapıyorlardı. Hayali hayatının her ayrıntısını, polisin sorabileceği her soruyu ve vereceği cevabı gözden geçiriyorlardı.

Yorgunluk düşüncelerini kemiriyordu.

'Konsantre olmalısın,' dedi. 'Fazla zamanımız yok. Sana söyledim, Sarah DNA testi için ısrar edecek.

"Beni kollarını açarak karşılayacaklarını söylediğini sanıyordum.

'Öyle olacak,' diye yanıtladı çarpık bir gülümsemeyle. 'Ama Sarah pratik zekalı.

O da DNA'yı isteyecektir.'

"Ve? Her otobüs geçişinde tıkırdayan tek pencerenin altındaki radyatöre baktı. Krem rengine boyanmış eski, tıknaz bir şeydi ve kenarlarında turuncu-kahverengi pas dökülmeleri vardı. Dönen düğmeyi birkaç kez boşuna çevirmeye çalışmıştı ama hareketsizdi. Buenaventura'nın havasız, hareketsiz sıcaklığını özleyeceğini hiç düşünmemişti ama o anda özlemişti.

Saat daha altı bile olmamıştı ve dışarısı şimdiden alacakaranlıktı, oda ise kasvetle örtülüydü. O da gün ışığını özlemişti. Sonsuz güneşi.

Tekrar iç çekti ve başını salladı. "Bunu konuşmuştuk. DNA testi, polisin seni sorgulaması, hepsi iyi. Onu istiyoruz.

'Ama sonuçlar, yani-'

"Güven bana," diye sözünü kesti ve ayağa kalktı. 'Bunun için plan yaptım. Aylardır her ayrıntıyı planlıyorum.

Bunu planlıyordun. Peki ya ben ne olacağım? Sormak istedi. Bunca aydır ne yapıyordu?

İçini çekti ve farklı bir soru seçti. 'Neden bu şekilde yapıyoruz? Neden sadece ön kapılarını çalıp onlara şunu söylemiyorum

Her şeyi mi? Gerçek gerçeği, sadece bir kısmını değil. Bu çok çarpık hissettiriyor. Tüm bunlara anlam veremiyorum. Neden bana yardım ediyorsun? Keşke bana her şeyi anlatsan.'

Birdenbire kıpırdandı, yatağa sıçradı ve Abi'nin yanına indi, yüzü o kadar yakındı ki nefesindeki keskin nane kokusunu alabiliyordu. Abi'nin kalbi göğsünde sertçe çarpmadan önce bir an dondu.

"Tek yolu bu. Sesi alçak ve hızlıydı ve kadının kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Sana bir gelecek vaat ettim. Sana gerçek bir aile, iyi bir anne baba, bir erkek ve kız kardeş sözü verdim. Bir köpekleri bile var. Gerçeğin burada bir işe yaramayacağını kafana sokmalısın. Gerçek, o değerli aileyi paramparça edecek. O zaman elinizde hiçbir şey kalmaz.'

Ve sen de öyle olacaksın, diye düşündü.

"Hasar görmüşler. Konuşurken sesi yumuşadı. "Geçmişte yaşadıkları vahşet onları neredeyse yok etti.

Abi bakışlarını kaldırdı ve kendisinininkinden birkaç santim ötede duran yüzüne baktı. Yüzü keder ve suçlulukla kazınmıştı ve ne yaptığını merak etmekten kendini alamıyordu.

'Sarah seni asla kabul etmez. Çocuklarına karşı çok korumacıdır. Ama sen onlara kızlarını geri verebilirsin,' dedi, 've hak ettiğin hayata sahip olabilirsin. Bunun onlar ve senin için ne anlama geldiğini bir düşün. Üniversiteye gidebilirsin. İstedığın kişi olabilirsin - bir doktor ya da bir TV yıldızı. Bütün gün oturup hiçbir şey yapmayabilirsin, eğer istediğin buysa, seni yine de seveceklerdir.

Abi'nin gözlerinin arkasında yaşlar zonkluyordu. Göğsüne bir ağırlık çöktü. Aşk. Soyut bir duyguydu. Görülen ve hakkında okunan ama asla yaşanmayan. Caroline onu sevmemişti, bir annenin kızını sevmesi gerektiği gibi sevmemişti. Caroline denemişti ama depresyon bir kasırga gibi önüne çıkan her şeyi tüketmişti. Jhon'a gelince, Abi onu sevdiğini düşünmüştü, o da Abi'yi, ama ona söylediği yalanlardan ve ancak ölümünden sonra paylaştığı gerçeklerden sonra, artık aşk gibi gelmiyordu. Jhon bir korkaktı.

Bir aileyi sevmek ve bir aile tarafından sevilme nasıl bir duygu olurdu? Herhangi bir aile değil, *onun* ailesi. Güzel bir evde yaşamak ve güzel kıyafetlere sahip olmak nasıl bir his olurdu? Her gün her saniye para ve o gün yemek yiyip yiyemeyeceği konusunda endişelenmemek nasıl bir his olurdu?

"Sana borçlu olduğumuz hayata sahip olabilirsin," dedi, konuyu zorlayarak. Yapabilir miydi? Çubuğu yanağına sürterken merak ediyor.

OceanofPDF.com

OTUZ

OceanofPDF.com

ABI

O zaman

Anahtarı kilide sokup boş daireye adımını atarken Jhon'un eli sırtına bastırdı. Sonunda boştu.

Abi ağzından nefes alıyordu, bu alışkanlığını bırakmaya hazır değildi. Annesi gitmiş olabilirdi ama kokusu hâlâ havadaydı. Annesinin şişmiş bedeni olmadan dairenin daha büyük hissetmesini beklese de öyle olmamıştı. Yine de daha sessizdi. nefese kalmak ya da öksürmek yoktu; televizyondan silah sesi ya da patlama sesi gelmiyordu. Sadece sessizlik vardı.

Pencereye doğru yürüdü ve açık perdelerle oynayarak onları biraz daha itti ve odaya bir inç daha ışık girmesine izin verdi.

"Annen için üzgünüm," dedi Jhon. "Bunları ne yapayım?" diye sordu bir süre durakladıktan sonra, krematoryumdaki adamın onlara verdiği küçük tahta kutuyu kaldırarak.

Abi omuz silkti.

"Onları denize atabilir miyim?"

"Tamam.

Abi'nin içinde bir şeyler kıpırdandı ama bu üzüntü değildi. Umurunda değildi. Küller umurunda değildi. Annesinin ölümü umurunda değildi. Neden umursasın ki? Annesi onu tüm hayatı boyunca kilit altında tutmuştu. Bu kokuşmuş dairede on iki yıl boyunca sadece annesi, onlarla birlikte yaşayan bir canavar gibi depresyon ve televizyon vardı. Yıllar önce Jhon'un ona verdiği kitaptaki aptal *Rapunzel* masalı gibiydi ama hiçbir prens Abi'yi kurtarmaya gelmemişti.

Sadece geçen yıl annesini üzecek cesareti toplamış ve uzun süreliğine evden tek başına çıkmıştı; kasabaya giden ana yol boyunca yürüyor ve bilmediği dükkanları dolaşıyordu.

bir şey almaya gücü yetmiyordu. Sonra, Abi tam da özlemini çektiği özgürlüğün bir parçasını bulmuşken, annesi hastalandı ve Abi'yi kanepeye geri dönmeye, o lanet olası filmleri izlemeye, burnunu rahatsız eden vücut kokusu ve ölüm kokusuyla zorladı.

Abi ve Jhon sonunda Caroline'i doktora gitmeye ikna ettikten sonra doktor onlara kanser olduğunu söylemişti. Göğüs, akciğer ve başka yerler de. Kemoterapi ona birkaç ay daha kazandırabilirdi ama ne anlamı vardı ki?

Hayır, Abi'nin hissettiği üzüntü değildi. Başka bir şeydi. Rahatlama mı? Suçluluk mu?

Belki ikisi de.

Jhon kanepeye doğru ilerledi. Yaylar yıllar önce pes etmişti ve o oturduğunda rahatsız edici bir gıcırta çıkardı. Bu ses Abi'nin ensesindeki tüyleri gıdıkladı. Kalbinin durduğu bir an boyunca Abi, annesinin hâlâ trans halinde oturup televizyonun titreyen görüntülerini izlediğini hissetti.

Abi perdeleri yumruklarıyla kavradı ve bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Annesi ölmüştü.

Bir güç omuzlarına baskı yaptı. Dairede, hapishanesinde bir dakika daha geçirmek istemiyordu. Sonunda özgürdü.

"Şimdi ne yapacağım?" diye soruyor, oysa asıl söylemek istediği "*Seninle gelebilir miyim?*" idi. Bunun cevabını zaten biliyordu. Hayır.

Abi bunu ne zaman anladığından ya da Jhon'un buradan sadece çalışmak ve seyahat etmek için ayrılıyormuş gibi davranmayı ne zaman bıraktığından emin değildi ama uzun zaman olmuştu. Yeterince argüman parçasını bir araya getirmişti. Annesinden yeterince "Hadi o zaman - ona geri dön" yorumu almıştı. Diğer ailesinin -gerçek ailesinin- nerede olduğunu ya da kaç çocuğu olduğunu bilmiyordu ama tıpkı kimse ona söylemeden önce annesinin ölmekte olduğunu bildiği gibi onların da var olduğunu biliyordu.

"Gel bir dakika benimle otur Abelia. Jhon yanındaki mindere vurdu.

Abi'nin o kokuşmuş şeyin üzerine oturacağı düşüncesi tüylerini diken diken etti ama söyleneni yaptı.

"Elimde olsa seni yanıma alırdım," dedi, sesi yumuşak ama sertti, sanki onu eve kadar takip etmeye çalışan bir sokak köpeğiymiş gibi. 'Ama ailemin senden haberi yok ve bunu açıklamak zor. Özür dilerim.

Senin ailen olduğumu sanıyordum. Eğer anneme bakarsam, senin de bana bakacağını söylemiştin. Söz vermiştin. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Baktı.

kalktı ve köşedeki siyah küf lekelerinin ağlarından çıkan örümcekler gibi gözlerinin üzerinde hareket etmesini izledi.

Üzgünüm, Abelia. Yine de ziyarete geleceğim. Her zaman olduğu gibi olacak.' "Ama ben daha on iki yaşındayım... Tek başıma yaşayamam.

Jhon içini çekti ve Abi onun sabrının tükenmekte olduğunu hissetti.

'Yıllardır kendine bakıyorsun. Annene de baktın. Artık daha kolay olacak. İstersen okula gidebilirsin. Bir okul bulmana yardım edeceğim ve sana yemek ve faturalar için küçük bir harçlık vermeye devam edeceğim. Hiçbir şey değişmeyecek.'

Ayağa kalktı ve konuşmayı sonlandırdı.

"Numaram sende var. Annenin telefonunu kullanabilirsin. Bir sorun olursa, 15 dakika uzaklıktayım. Haftaya görüşürüz. Perşembe günü. TAMAM MI?"

Abi başını salladı ve yere kayarak dizlerini göğsüne çekmeden önce ön kapının kapanmasını bekledi.

On beş dakika uzaklıkta. Bunca yıldır onu dünyayı gezerken hayal etmişti ama o sadece yolun aşağısında, başka bir kanepede, başka bir çocuğa iyi geceler öpücüğü veriyordu.

Aptal. Aptal, aptal.

Jhon'un sözleri kafasında dönüp duruyordu. "Hiçbir şey değişmeyecek. Abi bunların hiçbirinden özgür değildi - boktan daireden, yalnızlıktan. Asla özgür olamayacaktı.

OTUZ BİR

OceanofPDF.com

ABI

"Affedersiniz.

Abi, otel odasının soyulmuş kırmızı duvarlarını görmeyi bekleyerek sıcıyor ama önünde sadece mutfakın şık beyaz dolapları ve parlak siyah tezgahları uzanıyor.

"Kapağı tekrar takmanız ve bukkal sürüntüyü hızlıca torbanın içine koymanız gerekiyor. DNA teknisyeni Abi'nin elini başıyla işaret ediyor. "Numunenin dejenerasyonunu en aza indirmek için.

"Ah, pardon," diyor, tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissederek. Sürüntü alma işlemini en son bitiren o.

"Her şey yoluna girecek, ufaklık," diyor Michael, içinde kendisinin ve Sarah'nın örneklerinin bulunduğu gümüş çantayı ona uzatırken. Yüzünden geçen gülümseme küçük ama sesi nazik.

"İçecek isteyen var mı? Daniel mutfakın diğer tarafından sorar. Michael onun omzunu sıvazlar ve lavaboya doğru adım atar. Bir dakika sonra, su ısıtıcısı fokurdamaya başlar.

"Peki ya öğle yemeği? Ryan soruyor. "Kimse için-

"Sandviç deme," diye homurdanıyor Rebecca. 'Çok sıkıcı. Alışverişe gittiğimizde bir şeyler alırız.

Abi bocalıyor, konuşmayı takip etmeye çalışıyor; kazağının içinde teri tenine yapışırken alışverişe gitmekten bahsetmeyi kafasında oturtmaya çalışıyor. Ona bu konuda alıştırma yaptırmıştı. Artık ne yapması gerektiğini biliyor.

Yap şunu. Yap. Yap şunu. Nabızı kulaklarında çınlıyor.

DNA teknisyeni pembe bir kâğıt parçasını açarak, "İşaretlemeniz gereken bir kutu daha var," diyor. 'Anladığım kadarıyla test için size fatura kesiyoruz, ama telefon geldi

Essex Polisi'nden DS Howard'dan. DNA sonuçlarının bir kopyasını ona da göndermemizi ister misiniz?"

"Evet, teşekkür ," diyor Sarah. Bakışlarındaki sıcaklık Abi'nin yüzünü terk ediyor.

Abi gümüş çantayı alıyor ve numunesini içine itiyor. Hareketleri hantal ama en azından elleri titremiyor. Nefesini tutup bekliyor, birinin bir şey söylemesini, "Hey" diye bağırmasını ve elini tutmasını bekliyor. Yapışkan bandı yırtarak numuneyi içine kapatıyor.

Bir saniye sonra Abi geri adım atıyor ve tezgâha yaslanıyor. Kafasını kaldırmadan önce bir süre bekliyor ama Rebecca sağ olsun, kimse onu izlemiyor.

"Ne olmuş yani? Rebecca diyor ki. 'Artık evden çıkmamıza izin yok mu? Anne, cidden, stres yapmayı bırak. Dışarı çıkmak istedim. Hiçbir şey söylemedim. Sadece babamın yanında durdum. Ve neden alışverişe gidemeyeceğimizi anlamıyorum. Abi'nin hiç kıyafeti yok.

Sarah Rebecca'nın koluna dokunur. 'Üzgünüm Becca, tatlım, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Şehirde gazeteciler tarafından takip edilmeni istemiyorum. Bırakalım da önümüzdeki birkaç gün ortalık sakinleşsin.

"Bu hiç adil değil. Rebecca kollarını vücudunda kavuşturuyor ve neredeyse komik olan kısa bir oflamayla cümlesini bitiriyor. Abi, tavrın ona nezaket kadar yakışmadığını düşünüyor.

"Bunun yerine internetten bir şeyler alamaz mısın? Sarah soruyor, sesi şimdi yalvarıyor.

Bir duraksama oluyor, sonra Rebecca'nın ağzının bir kenarında muzip bir gülümseme beliriyor. "O zaman kredi kartınızı alabilir miyim lütfen?

Sarah'nın omuzları çöktü. Sonra gülüyor. Kısa bir espri nefesi - Abi'nin ondan gördüğü ilk espri.

"Neden az önce oyuna gelmişim gibi hissediyorum? Sarah bir çekmeceye uzanır ve mor bir kart çıkarır.

Rebecca'nın sırtışı genişler. Öne doğru sıçrayarak Sarah'dan kartı alır ve annesini kısa bir kucaklamayla sarar.

Sarah ona doğru dönüyor. 'İnternetten alışveriş senin için uygun mu Abi? Başlangıç için beş yüz pound diyelim. Ve Becca, senin için sadece birkaç şey lütfen - fazlasıyla kıyafetin var.

'Biliyorum, , endişelenme. Bunların hepsi Abi için.'

Becca annesine bir kez daha sarılıyor ve bu sırada Abi'nin ağzı açık kalıyor, Sarah'nın sözleri zihninde yankılanıyor.

£500. Kıyafetler için mi? Onun için mi? Abi bunun saçmalığına gülmek istiyor. Şimdiye kadar tüm kıyafetleri toplasa

satın alınmış ya da verilmiş, bulunmuş ya da çalınmış olsaydı, toplam tutar 500 sterline yaklaşmazdı.

"," diyor Rebecca, Abi'ye dönerek. "Hadi alışverişe gidelim.

Abi'yi elinden tutuyor ve kolunun içindeki nesnenin hışırdamasına neden oluyor. Rebecca'nın fark etmesini bekleyerek geriliyor ama Rebecca hâlâ almak için yanıp tutuştuğu geniş paçalı bir kot pantolondan bahsediyor. Abi'nin kalbi hızla atmaya devam ediyor. Gerçekten biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var.

"Bu eğlenceli olacak," diyor Rebecca. 'Yarın bu saatlerde senin için yepyeni bir gardırobumuz olacak. Önce neye bakalım?'

Abi bakışlarını çıplak ayaklarına indiriyor, çok büyük gelen botlarının ve eski spor ayakkabılarının sürtünmesini hatırlıyor. "Ayakkabılar," diye yanıtlıyor, hayatının nasıl olabileceğine dair pırıltıyı yeniden hissederek. "Sorun olur mu bilmiyorum ama hep bir çift Converse istemişimdir.

'Tabii ki sorun yok. Bayılıyorum onlara. Üzerinde bir sürü farklı desen olan gerçekten havalı Converse ayakkabılar yapan bir ayakkabı dükkanı var. Gökkuşakları, tatlılar. Parıltılar. Bir de geçen sefer şehirde gördüğüm yazlık şal elbise var.

Rebecca yatağına uzanıp şık kırmızı dizüstü bilgisayarını açtığında Abi yine göğsünde o sıcaklığı hissediyor ama bu sefer onu boğacakmış gibi gelen bir çaresizlikle.

Ben Abigail Wick. Tıpkı ona söylediği gibi kelimeleri kafasında tekrarlıyor. Tekrar ve tekrar.

Kolunun içindeki paket ağır geliyor, onu aşağı çeken bir kaya gibi. Onu saklamak zorunda. Biri onu bulursa, her şey biter.

"Ben tuvalete gidiyorum," diyor Rebecca'ya, arkasını dönüyor ve bedenlerin çarpıştığı bir "oof" ile doğruca Ryan'a çarpıyor. Ryan'ın nefesindeki kahve ve nane kokusunu yakalıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, ellerini arkasına götürüyor.

"Özür dilerim," diyor, ses tonu dostça, ama yüz ifadesindeki bir şey kadının vücudunda bir tedirginlik yaratıyor. 'Sadece öğle yemeği isteyip istemediğini sormaya geldim. Sandviç yapacaktım.

"Daha sonra bir şeyler alacağım, teşekkürler," diye sesleniyor Rebecca, parlak renkli ayakkabılar arasında gezinmeye başlamış bile.

"Şey..." Açlık Abi'nin vücudunda sarsıntılar yaratıyor. 'Evet. Yani, evet, lütfen. Teşekkür ederim.'

Uzun bir süre onu izledikten sonra başını sallıyor ve Abi'yi yatak odasına girmesi için bırakıyor. Duvardaki aynaya doğru adım attı, kalın bir

gümüş çerçeve. Saçları arkadan bağılyken neredeyse kendini tanıyamıyor. Saçlarını daha önce hiç böyle toplamamış, açık bırakmayı tercih etmiş. Arkasına saklanabileceğı bir şey. Aynada, iri gözler ona bakıyor. Şaşkın. Yüzü solgun. Korkmuş görünüyor. Dehşete düşmüş.

"Ben Abigail Wick'im," diyor yansımasına. Sonra başını sallıyor, at kuyruğı sallanıyor. İsmi ne kaç kez söylerse söylesin, hep takılıyor. Kendini ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, bunu asla hissedemeyecek. Yalana asla gerçekten inanmayacak.

Ve öyle de oldu. Bir yalan.

Aileden, adaletten ve aidiyetten bahsetse de bunların hepsi yalan. Birçok şey olabilir ama Abigail Wick değildir. Rulet tekerleğı kafasının içinde dönmeyi bırakır. Abi kolunda sakladığı DNA testini çıkarıp telefonuyla birlikte yatağın altına koyduktan sonra topuklarının üzerinde dönerek Rebecca'nın yanına gider.

Suçlu olmak ile suçluluk hissetmek arasında fark vardır.

Onlar suçlu.

Ben

suçluyum.

Suçluluk

hissediyor

m. Onlar

hissetmiyor.

On dört yıl suçluluk duygusuyla yaşamak için uzun bir süre - insanın ruhunu yiyip bitiren zehirli bir hastalık gibi. İnanın bana, biliyorum.

Şimdi ne hissettiklerini merak ediyorum.

Korkuyor musun, Sarah? . Ve şimdi

gerçeğı bekliyoruz.

Gerçeğın bizi özgür kılacağını söylerler, ama bu sefer özgür kılabileceğini sanmıyorum. Bence sadece yok edebilir. Ve benim planım da bu.

Onları yok

edeceğim. Buna bir

son vereceğim.

BÖLÜM II

OceanofPDF.com

PAZARTESİ

OceanofPDF.com

OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

SARAH

Pazartesi, 1600'da.

Beklemek acı verici. Telefonum elimden hiç düşmüyor. Ekran sinir bozucu bir şekilde boş kalıyor.

Adımlarımı sayar gibi saatleri sayıyorum. Bir gece daha, diyorum kendime.

Yarın bu saatlerde.

Hiçbir şey ifade etmeyen mantralar, çünkü düşüncelerimden geçtikleri anda onları aynı cevaplanamaz soru takip ediyor. Sonra ne oluyor?

Öğleden sonra güneşinin zayıf bir ışını ek binanın camından içeri uzanıyor. Güneş dün geldi beraberinde nergis saplarını, mavi gökyüzünü ve medya tarafından çekilen yerler için savaşılan turistleri getirdi. Sayıları azaldı ama en dayanıklıları hala kapıların dışında, hep birlikte çektireceğimiz o aile fotoğrafını umuyorlar.

Güneşe rağmen, kara bir bulut hala üzerimizde asılı duruyor. Bu bekleyiş. Önümdeki masada yarısı içilmiş bir fincan kahve duruyor. Artık soğuk. Diğer yarısı boş midemde sallanıyor ve gerginliğimi arttırıyor. Kahvenin kendi yaptığım mı yoksa Ryan'ın bir saat önce beni robotik halimden çıkarıp tekrar konuşturmaya çalışırken bana uzattığı mı olduğunu hatırlayamıyorum ama konuşamıyorum, doğru düzgün değil.

Söylenecek ne var ki? Nasıl açıklayabilirim.

Zihnim bir sarkaç gibi, bir o yana bir bu yana salınıyor. Gecenin köründe karanlığa bakarken, Michael yanımda horlarken ve Barley ayaklarımın dibinde uyurken, Abi'yi sarsıp uyandırma ve ona sorma arzusuyla savaşmak zorunda kalana kadar sorular zihnimde yarışıyor: *Sen gerçekte kimsin? Sen neden buradasın?* Ama şafak söküp kendimi aşağıya sürüklediğimde

Ailemle ve onunla yüzleştikimde, kesinlik ve sorular yok oldu, bir rüzgârın akışına bırakması gibi yok oldu.

Abelia'nın benim kızım olduğuna inanmıyorum ama Rebecca'nın yanaklarındaki ışıltıyı ya da Michael ve Daniel'in odalarda yankılanan kahkahalarını görmezden gelemiyorum. O da artık bir yabancı değil.

Ryan'ın varlığı için minnettarım. Evde deli olduğumu düşünmeyen tek kişi. Ya da belki de bunu iyi saklayan tek kişi. Cumartesi günü ona geri gelmesine gerek olmadığını, iyi olacağımızı söyledim. Yalanı anladı ve ısrar ettiğinde itiraz etmedim.

Bir hareket beni ürkütüyor. Gözümü kırpyorum ve o orada, dar bir kot pantolon ve bir omzundan düşen kırmızı bir bluz giymiş, mutfğa açılan kemerde duruyor. Uzun kahverengi saçları gevşek ve omuzlarının üzerinde dalgalar halinde uzanıyor.

"Özür dilerim," diyor arkasına bakarak. Acaba onu kurtaracak birini mi arıyor? "Sesler duydum ve Becca'nın döndüğünü sandım.

Michael onu almak için çıktı. Ryan da bugünlük gitti. Daniel'in nerede olduğundan da emin değilim. Ana ekrana dokunuyorum ve saati kaydediyorum - 16.16. 'Becca uzun sürmez.

"Oh, tamam. Dönmeye başlıyor ve Cumartesi günü planladığım konuşma fırsatının şimdi önümüzde olduğunu görüyorum.

"Abi? Dedim. "Bir dakika sohbet edebilir miyiz?

Bakışları sanki birinin onu kurtarmasını umuyormuş gibi mutfak kapısına yöneliyor, ama sonra başını sallıyor ve bir, iki, üç adım sonra karşımdaki sandalyeye kayıyor. Gözleri geniş ve korkulu. Benden korktuğunu fark ediyorum ve gerçekten onu kim suçlayabilir ki?

"Nasıl başladığımız için özür dilerim. Biliyorum iyi bir...' Sesim kesiliyor. Doğru kelimeyi arıyorum. Ev sahibi çok resmi görünüyor ama anne de yanlış.

'Anlıyorum,' diyor. 'Hepiniz çok nazıksınız. Kıyafetlerim için teşekkür ederim.

Başımı salladım. 'Sürekli teşekkür etmene gerek yok. Bu hiçbirimiz için kolay bir durum değil ama ne olursa olsun sana yardım etmek için elimizden geleni yapacağımızı bilmeni istiyorum. Sözlerimde ciddi olup olmadığımdan emin olamayarak duraksıyorum. Düşüncelerimde sarkaç tekrar sallanıyor. Bize zarar vermek için mi burada yoksa gerçekten Abigail olduğuna mı inanıyor? "Belki de şu konuyu konuşabiliriz-

Ön kapı açılır ve Rebecca'nın sesi 'Merhaba' der.

"Buraya," diye bağıyor kız, ayağa fırlıyor ve sanırım ikimiz de rahatlıyoruz. Zaten soruların ne faydası var ki? Önemli olan tek cevap hepimizin beklediği cevaptır.

Michael'ın bu sabahki güvensizliğini düşünüyorum. "Becca'yı gerçekten okula göndermiyorsun, değil mi?"

'Arkadaşlarını görmek ona iyi gelecek ve derslerinden geri kalmak gibi bir seçeneği yok,' dedim.

Bunun doğru bir karar olduğundan emin değilim. Onu göndermeme neden olan sadece okul ödevleri ya da Rebecca'ya evden ve kızıdan uzakta biraz normal bir şeyler verme ihtiyacı değildi. Günü ve bekleyişi bölmem gerekiyordu ve Rebecca'nın okuldan çıkıp dönmesi aklıma gelen tek şeydi.

Ayrıca, Michael'ın sahte kutlamalarına bir gün daha tahammül edemezdim. Dün, Pazar gününe Noel gibi davranmayı kendine görev edindi. Öğle yemeğinden itibaren şampanya ve şarap aktı. İçen tek kişinin kendisi olduğunu ya fark etmedi ya da umursamadı. Daniel, Rebecca ve Abi'yi bir dolabın arkasından çıkardığı masa oyunlarını oynamaları için kandırdı - kendi çocukluğundan kalma tozlu kalıntılar. Önce *Monopoly*, sonra *Cluedo*. Ben Barley ile mutfakta ya da bahçede saklanıp çok fazla kahve içiyordum - dışarıdan bakan bir yabancı.

Rebecca önümüzde beliriyor, okul çantasını bir gümbürtüyle yere bırakıyor.

"Ne kaçırdım?" diye soruyor. Gülümsemesi geniş ama gözleri benimle kız arasında dolaşiyor ve endişesini ele veriyor.

"Hiçbir şey yok. Gülümsemeye zorladım. "Günün nasıl geçti?"

Korkunçtu. Herkes bana bakıyordu. Hiçbir şeye konsantre olamadım. Yarın gitmek zorunda mıyım?"

"Emin değilim," diyorum, başımı sallamaya başlamıştım bile.

'Sonuçlar için ben de burada olmak istiyorum,' diyor.

"Lütfen. Rebecca'nın gözleri cam gibi oluyor ve kendimi omuz silkerken buluyorum. "Pekâlâ.

Gözyaşı tehdidi yerini geniş bir sırıtışa bırakıyor ve Rebecca ile Abi üst katta kaybolmadan önce mutfakta atıştırmalıklar hazırlamaya koyuluyorlar. Boş boş telefonumu elime alıp Janie'nin numarasını tekrar arıyorum. İlk aramadan ve telefonu açan adamdan bu yana onlarca kez aramış olmalıyım. Her seferinde çalıyor ve çalıyor. Ama bugün yine bağlanıyor.

"Alo?" diyorum sessizliğin içinde. "Alo? Janie, sen misin?"

Bir şeyler duyuyorum. Bir giysi hışırtısı, bir nefes. Orada biri var.

Ayağa kalkıyorum ve Fransız kapılarından geçip bahçeye çıkıyorum. Güneş hâlâ parlak, ama baharın sıcaklığı gitmiş ve kazağımın yünü bir soğukluk bastırıyor.

"Alo?" Sesim sabırsızlığımı yansıtıyor ama hala kimse cevap vermiyor. Telefonun diğer ucunda olduklarını hissediyorum. Dinliyorlar. Bekliyorlar. Ama neden?

"Janie, orada olduğunu biliyorum. Bu bir yalan. Janie mi yoksa bir yabancı mı bilmiyorum ama bir şey kelimelerin içinden çıkmasına neden oluyor. Neden konuşmuyorlar?"

Bekliyorum, telefonu kapatmayı reddediyorum. Sonra bir ses geliyor, uzaktan, "Anne, spor ayakkabılarımı bulamıyorum. Yakınlarda bir yerden bağırın bir kız sesi ve sonra bir tıkırtı, tıslayan bir küfür ve sonra arama kesiliyor.

Bir an için telefonuma bakmaktan başka bir şey yapamıyorum, az önce duyduklarımı anlamlandırmaya çalışıyorum. Nedenini bilmeden günlerdir arayıp duruyordum. Ama şimdi biri cevap verdi, sesi ergen gibi çıkan bir kızı olan biri. Ve sondaki fısıltıyla söylenen küfür, Janie'ye aitti. Son konuşmamızdan bu yana on dört yıl geçmiş olabilir ama sesini nerede olsa tanırım. Yine de, eğer arayan Janie'ye, ki artık eminim, neden bir şey söylemediğini anlayamıyorum.

Düşüncelerim noktaları gitmek istemediğim bir yere bağlarken ağzım kuruyor. Abigail'in kaybolduğu gün Janie oradaydı. Kendi çocuklarına sahip olamayan ama benimkileri, özellikle de Abigail'i tüm kalbiyle seven Janie.

Sorular başım dönene kadar zihnime hücum ediyor. Sanki bu sorular en başından beri içimde bir yerlerde saklıymış ve şimdi onları serbest bıraktığım için şiddetli ve yüksek sesle soruyorlar. Janie kavgamızdan sonra kulübeye koşmuş, Abigail'i ikna etmiş, bir yere saklamış ve sonra aramama yardım etmek için geri dönmüş olabilir mi?

Bu çok saçma. Polis Janie'yi birden fazla kez sorguladı. Olaya karışmış olsaydı bir şeyler bulurlardı. Yine de telefondaki o kızın sesi - o uzaktan gelen bağırış - içime başka bir belirsizlik dalgası gönderiyor.

Nefes alıyorum. Soruları zihnimin en karanlık köşesine geri itiyorum. Janie ve geçmiş yüzünden dikkatimin dağılmasına izin verdim ama şimdi evimdeki kız Abi hakkında net düşünmeliyim.

Yarının ötesine, bir sonraki güne ve ondan sonrasına bakacak kişi ben olmalıyım ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Umutsuzca Rebecca'yı korumak istiyorum.

- ve Daniel'ı da - DNA sonuçlarının getireceği serpintiden, ama nasıl bilmiyorum.

Ben Fransız kapılarından geçerken Abi aceleyle mutfağa geri dönüyor ve dolaptan bir kase daha alıyor. "Bunu unutmuşum," diyor ve tekrar arkasını dönmeden önce gergin bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Gidişini izliyorum, bağırma dürtüsü içimde .

Sen benim kızım değilsin; Abigail değilsin.

Değil misin?

OceanofPDF.com

*

SALI

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇ

OceanofPDF.com

ABI

Salı, 1328.

Bekleyiş fiziksel bir varlığa, odanın köşesinde gizlenen bir kişiye dönüştü. Kötü bir koku. Çirkin bir şey. Görmezden gelinmesi imkansız.

Michael'ın çenesinin gerginliğinde, Sarah'nın gözlerinin arasındaki kalıcı sıkışmada, Rebecca'nın zaten solgun olan cildinin gri tonunda ve Daniel'ın parmaklarının masaya durmaksızın vuruşunda. Abi en son ne zaman birinin konuştuğunu hatırlayamıyor. Sessizlik dikenli ve gergin hissettiriyor.

Her türlü konuşma girişimi ekmek kırıntıları ve yemek tabaklarıyla birlikte süpürüldü. Masadaki tek şey Sarah'nın telefonu. Boş. Sessiz. Michael bir tarafta Sarah'nın yanında, Rebecca diğer tarafta. Daniel köşede ve Barley masanın altında. Ayağını uzatıp onun karnını okşuyor. Yumuşak ve sıcak ve o bir köpek olmasına ve Abi'nin köpeklerden nefret ettiğini düşünmesine rağmen, Barley şu anda normal davranan tek köpek ve bunun için minnettar.

Mutfaktan bir porselen sesi geliyor. Ryan. O da bekliyor. Bekleyiş gibi onun varlığını da görmezden gelmek imkânsız.

"Neden onları tekrar aramıyorsun? Michael saatine tekrar bakarak şöyle der.

Abi onun elinin titremesine ve alnında parlayan tere bakıyor. Abi onu ilk kez öğleden sonra içki içmeden görüyor ve içkiye fena halde ihtiyacı olan bir adama benziyor.

"Bir saatten az bir süre önce denedim," diye yanıtlıyor Sarah, kemikli parmağını cep telefonunun ana ekranında gezdirip bir şeyi kontrol ediyor - sinyali, diye tahmin ediyor Abi. "Beklediğimizi biliyorlar. Resepsiyonist sonuçları alır almaz arayacağına söz verdi.

Abi'nin ağzı kurudu. Gözleri de. Korkmuş. Taş kesilmiş. Nefes almayı sürekli unutup, ancak ciğerleri hava için çılglık attığında fark ediyor. Bahçedeki iki güvercini izliyor, uçup gökyüzünde kaybolmadan önce çimleri gagalıyorlar. Yatağın altındaki DNA paketi düşüncelerini zorluyor ve bugün yüzüncü kez işe yarayıp yaramayacağını merak ediyor.

"Bir oyun daha oynamaya ne dersin? Ryan mutfığa açılan kemere yaslanmış, elinde bir kupa ve bir bulaşık bezi tutuyor. "Tencere falan izledim.

Sarah başını sallıyor.

"Gözümle görüyorum," diyor Daniel, Abi'ye göz kırparak, "küçük gözümle S ile başlayan bir şey görüyorum.

Rebecca başını kaldırır ve odanın etrafına bakar. "Güneş mi?

Daniel başını sallar. Rebecca omuz silkiyor ve telefonuna odaklanıyor.

"Tuz," diyor Michael, masanın ortasındaki cam tuz ve karabiber kaplarını işaret ederek.

"Gökyüzü. Sarah parmağını tekrar cep telefonunun ekranında gezdiriyor. "Hayır ve hayır," diyor. "Abi?

Tüm gözler ona çevrilir. Abi karakola girdiğinden beri ilk kez kendini sahtekâr gibi hissediyor.

Dilini dudaklarının kuru çıkıntılarında gezdiriyor ve yutkunuyor. "Kardeşim," diye fısıldıyor.

Daniel'in gülümsemesi genişler. Cevap vermek için ağzını açar ama durur. Tüm gözler masanın üzerinde duran ve şimdi sessizlikte çalan telefona kayar.

Sarah telefonu kapar, parmakları aramayı kaydırıp kabul etmek için uğraşırken telefonu kulağına götürür. 'Alo... evet, buradayım... Tabii ki. Yirminci Ocak 1979.'

Abi nefes almayı kesiyor, kulaklarında nabzının gümbür gümbür vuruşunu duymakta zorlanıyor.

Sarah'nın yüzünün rengi solar. Yutkunuyor. Oda dağılıyor. Sadece Sarah ve Abi. Kocaman gözler onun ruhuna bakıyor ve o anda Abi biliyor. İşe yaradığını biliyor. DNA eşleşti.

Rahatlamayı bekler ama sadece günlerdir, hatta aylardır peşini bırakmayan aynı korkuyu hisseder. O Abigail değil. O bu aileye ait değil. Asla ait olmadı ve olmayacak.

O ne yaptı? Ne halt etti o?

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRT

OceanofPDF.com

SARAH

"Ne? Sesim zayıf ve mesafeli. "Ne dedin sen?

Telefondaki sekreter boğazını temizliyor. "DNA sonuçlarının eşleştiğini söyledim.

Duyuyorum ama yapamıyorum... Kelimeler aklıma gelmiyor. Bu doğru değil. Doğru olamaz.

Abigail öldü. Ölmüş olmalı. Yoksa bunca yıldır ne yapıyordum? Hayatımı yaşıyorum, ilerliyorum. Hep ileriye. Hayatta kalmanın tek yolu, altın rengi kumral gözleri ve içimi aydınlatan kahkahasıyla güzeller güzeli küçük kızımın öldüğüne kendimi ikna etmektir. Aksi takdirde onu aramayı nasıl bırakabilirdim? Abigail'in nerede olduğu, kimin elinde olduğu, ağlayıp ağlamadığı, incinip incinmediği gibi sürekli sorularla boğuşurken nasıl Daniel ve Rebecca'nın ihtiyaç anne olabilirdim? Bunun sonu yoktu. Sadece delilik.

Kendime Abigail'in öldüğünü söylemek zorunda kaldım. Bu hayal bile edilemeyecek bir zalimlikti ama bunu Daniel ve Rebecca için, onları kardeşlerini kaybetmenin acısından korumak için, onlara ihtiyaçları olan normal hayatı vermek için yaptım.

İçimi bir titreme kaplıyor. "Ne kadar... eminsin? diye soruyorum.

Gözleri üzerimde. Bir, iki, üç, dört, beş. Beni, yüzümü, tepkimi izliyorlar. Michael öne doğru eğilmiş, ona bakmamı istiyor ama bakmıyorum. Bakamıyorum. Bu bir hata. Bir hata olmalı.

"Bu testler yüzde doksan dokuz nokta dokuz oranında doğrudur, Bayan Wick. Bize verdiğiniz iki örnek ebeveyn eşleşmesi. Çıktılar önümde duruyor. Onları bir zarfa koyacağım ve bu akşam size postayla gönderilecekler.

Doksan dokuz nokta dokuz. Sayı uçup gidiyor, başka bir sayı zihnimin gerisinde arkadaşlarıyla oynamaya gidiyor, ama onun sözleri takılı kalıyor. Ve

Tek düşünebildiğim Ryan ve polis gelmeden önce yazlıktaki o ilk çılgınca saatler. Sadece Janie, ben ve Michael'ın el ele tutuşup bilgisayarın telsizinden gelecek sesi beklediğimiz, Abigail'in tekne gölünde ya da çocuk parkında dolaşırken bulunduğu söylenmesini beklediğimiz o anlar; ağlamaklı ve yorgun ama bunun dışında iyiydi. Ama radyo cızırdamamıştı. En azından bu haberle birlikte. Abigail bulunmamıştı, görülmüştü - feribota yetişmek için koşan bir adamla birlikte güvenlik kameralarına yakalanmıştı. Kaçırılmıştı. O zamanki bilgi uymamıştı, tıpkı bu haberin şimdi uymadığı gibi.

"Bayan Wick?" diyor kulağıma gelen

ses. Tek yapabildiğim 'Um,' demek.

"Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerimde oluştuğunu bilmediğim yaşları serbest bırakıyorum ve fısıldayarak 'Teşekkür ederim' diyorum.

Telefon elimden kayıyor ve Barley'nin kafasına çarpıp yere düşüyor. İç geçiriyor ama kıpırdamıyor. Gözlerim Abigail'inkileri buluyor.

"Anne?" Sadece tek bir kelime ama Rebecca'nın sesindeki heyecanı ve endişeyi yetiyor.

DNA yalan söylemez.

Abigail korkmuş. Gözleri kocaman, O'ya benzer şeyler. Günlerdir yaptığım gibi yine yüzünün hatlarını inceliyorum. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve ona tekrar bakıyorum. Burnu - daha önce nasıl fark etmedim? Ucunun biraz yukarıya bakması. Tıpkı Michael'ınki gibi. Daniel'ınki gibi.

Michael ayağa kalkmaya başladı, elleri masayı sanki çok büyük bir çaba sarf ediyormuş gibi kavriyordu. "Hepimiz bir saniye duralım" diye söze başladı ama ben çoktan ayağa kalkmış, masanın etrafında kızıma doğru ilerliyordum.

"Ben... Ben özür dilerim. Kelimeler beni boğuyor. "Ben... hatalıydım.

Gözyaşları fişkırıyor içimden. Nehir taşıyor. Omuzlarım kabarıyor ve görüşüm gözyaşlarımın suyuyla parıldıyor, ama onları kapatmıyorum; ona bakmayı bırakmıyorum. Abigail.

"Ben... Ben kendime senin öldüğünü söyledim.

Abigail'in yüz ifadesi şimdi üzüntüden acı çekiyor. "Yapmak zorunda değilsin-" "Zorundayım. Onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Kendime senin öldüğünü söyledim. I

Kendimi buna inandırdım çünkü senin orada bir yerde olduğunu bilerek yaşamaya devam edemezdim. Olabilecek her şeyi hayal etmeyi bırakamıyordum.

sana oluyordu. Rebecca ve Daniel'ı düşünmek zorundaydım. Kendime senin öldüğünü söylemek zorundaydım. Yoksa bir kız kardeş ve bir anne kaybedeceklerdi.'

Masanın etrafındaki sandalyeler sürtünüyor. Michael ayakta; Daniel da öyle.

Rebecca, Abigail'in yanından, "Biliyordum," diye haykırır.

Abigail de ayağa kalktı, başımda dikiliyor. Bir an için çekip gideceğini düşündüm. Bunu yaparsa hak ettiğimi biliyorum. Kendi kızıma davranış şeklim; gösterdiğim şüphe ve soğukluk. Gözlerimden taze yaşlar akıyor.

Ama Abigail geri adım atmıyor; onun yerine yanımda yere çöküyor ve bana sarılıyor.

Ellerim sırtına dokunuyor. Saçlarının gevşek dalgaları parmaklarımı gıdıklıyor. Vücudu sıcak ve duş jelinin hindistan cevizi kokusunu alabiliyorum. Bir el omzuma dokunuyor, sonra bir başkası. Michael kollarını ikimize de doluyor. Sonra Rebecca yanımda, ve Daniel.

Öylece kalıyoruz, fayans döşeli zeminde diz çöküyoruz, bir ömür gibi gelen bir süre boyunca birbirimize tutunuyoruz. Dökülen her gözyaşıyla birlikte içimden akıp giden bir ömür boyu keder ve hüznün. Dengemizi bozan Michael'dı. Ya da Barley'nin katılma hevesi.

Michael arkadan bir homurtu çıkardı. Bir 'Oof' ve birden hepimiz , hepimiz geriye doğru bir yığın bedeninin içine düşüyoruz. Karın kaslarım geriliyor ve başımın fayanslara çarpmasını engelliyor. Abigail yarı benim yarı Michael'ın üzerinde, Daniel ve Rebecca da iki yanıma düşüyor.

Barley'nin dili sıcak, ıslak ve hepimizin yüzünü yalamak için amansız bir çaba içinde. Artık ağlamıyorum ama vücudum titriyor; Abigail'inki de öyle. Barley'nin kahkahaları ve çığlıkları odayı dolduruyor.

O anın neşesi bedenime doluyor ve onu içime çekiyorum; mutluluğu.

Önümüzde zorluklar olacağını biliyorum. Her şey sevinç gözyaşları ve kahkahalar olmayacak. Hatalarımı kabul etmek zorundayım. . Yanlış yaptığım yüzlerce şeyle başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Ama şu anda bunları düşünmek istemiyorum. Hissetmek istiyorum. Mutlu olmak istiyorum. Çünkü olabilirim. Abigail evde.

"İyi olacağına emin misin? Ryan ceketini giyerken soruyor. "Yarın yine de uğrayabilir miyim? Saçlarının kenarlarındaki ve sakalındaki gümüş ışıpta parlıyor. Cuma günü onu gördüğümde daha yaşlı görünüyor.

Eğer evimizde her gün bir yıl geçirmişse, o zaman benim de öyle olduğumu düşünüyorum.

"Gerek yok. Gülümsüyorum ve kollarımı vücuduma sarıyorum. Güneş batmaya başladığı ve artık pencerelerimizden içeriye sıcaklık yaymadığı için giriş holü serin. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sen burada olmasaydın bu son birkaç günü atlatabileceğimi sanmıyorum.

Ryan'ın gözlerini koyu halkalar çevreliyor. İlk kez işinin ne kadar yorucu olduğunu fark ediyorum. Destek ve müdahale arasındaki çizgi ince ve hiçbir şekilde düz değil.

'Hepinizin sindirmesi gereken çok şey var. Bu konuda yardımcı olabilirim.

" yok. Hayatını yaşamaya devam et. Dürüst olmak gerekirse, şimdi iyi olacağız.' "En azından beni arar mısın? Nasıl gittiğini haber verir misin?

Başımı salladım.

"Yarın mı?

Omuz silkiyorum. "Elbette.

Bir sonraki kelimeleri arıyormuş gibi duraksıyor. "Umarım haddimi aşmamışımdır-

"İhtiyacım olan arkadaş sen oldun," diye araya girdim.

Ryan gitmek istemiyor. Bunu ön kapıya doğru ilerlemekte tereddüt etmesinden anlayabiliyorum. Eğer güvence istiyorsa, seve seve veririm. Fırtınada benim dayanağım oldu ama şu anda gitmesini istiyorum. Şu anda ailemle birlikte olmak istiyorum.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

"Çok fazla mutlu son görmüyorum," diyor bir süre durakladıktan sonra. 'Senin için mutluyum Sarah. Sana çok değer veriyorum; her zaman da verdim.

Sözleri havada asılı kalıyor, kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor ama nedenini düşünmek istemiyorum. Başımı sallıyorum ve bakışlarımı yere indiriyorum. 'Başka bir şey söyleme. Lütfen - bunu garip hale getirme.

Kısa ve sessiz bir kahkaha atıyor, gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeye zorluyor. "Ben de diyecektim ki" - gülümsüyor - "soru sormayı bırakma. Hâlâ bilmediğin pek çok şey var. Sorularla kendini deli ediyorsun. Abi'nin senin kızın olduğunu bilmek bulmacanın sadece bir parçası.

Hatamdan dolayı yanaklarımda bir sıcaklık hissettim. 'Sanki bir perde kalkmış gibi. Kendim görmek için DNA sonuçlarını duymam gerekiyordu.

"Evet, ama-

"Biliyorum. Başımı salladım, ön kapıya doğru ilerledim. "Haklısınız. Hâlâ sorulması ve yanıtlanması gereken sorular var. Bunu da halledeceğiz,

ama...'

"Ailenle birlikte olmak istiyorsun. Düşüncelerimi yansıtarak gülümsüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar. "Her şey için.

Sarıyoruz, vücudu sıcak ve sert. Vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepkiyi görmezden gelerek hızla uzaklaşıyorum ve ön kapıyı açıyorum. Dışarıda güneş neredeyse batmış ve evin üzerindeki gökyüzü için için yanan bir turuncuya bürünmüş.

Ryan uzaklaşırken, "Beni yarın ara," diyor, ben de başımı sallayıp kapıyı kapatıyorum.

Ev onsuz hemen tuhaf hissettirir. Ryan, Abigail döndüğünden beri her gün burada olmakta ısrar etti. Az önce bizden ayrılmak istemediği belliydi, sanki önümde uzanan mutlu sondan başka söyleyecek bir şeyim olmasını bekliyormuş gibi onu yarın aramamı istedi.

Sözleri düşüncelerimi zorluyor - 'Soru sormayı bırakma' - ve bir şey görüp görmediğini merak ediyorum. Ya da ben bir şey kaçırdıysam. Şüphe ve kuşku içimde yükseliyor ama onları geri itiyorum.

DNA yalan söylemez ve kızımı bir daha sorgulamamın imkanı yok.

OceanofPDF.com

*

PERŞEMBE

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞ

OceanofPDF.com

SARAH

Perşembe, 9.40.

Ayaklarım Rebecca'nın kapısının önündeki sahanlıkta duruyor ve diğer taraftan gelen kıkırdayan genç kahkahalarının sesini dinliyorum. Abigail'in kahkahasını duyunca ağzımı bir gülümseme kaplıyor. Bu öyle bir kahkaha ki, tam karnından başlayıp burnundan gelen bir homurtuyla son buluyor ve hem onu hem de Rebecca'yı başka bir kıkırdama krizine sokuyor.

Kapının çerçevesine yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve gürültünün içime dolmasına izin veriyorum. Kapının arkasında dört yaşındaki Abigail'in oturduğuna neredeyse inanacaktım.

Salı günü yere düştüğümüzden beri ev kahkahalarla doldu ve bir suçluluk duygusuyla merak ediyorum, Abigail'in neredeyse bir hafta önce ilk geldiğinde attığı kahkahayı duysaydım farklı davranır mıydım? İnancım o kadar çabuk olur muydu? Evet diye düşünmek istiyorum ama muhakemem kışın arabamın ön camı gibi buğulanmıştı. Onu göremiyordum.

Sabahları ilk iş olarak fırçalamadan önce ayırdığı saçlarının arasından çıkan inek yalamasını göremedim.

"Anne, bir inek kafamı ne zaman yaladı?" diye sormuştu neredeyse dört yaşındaki Abigail, kendi odasını istemeye karar vermeden önce Daniel'in yatak odasındaki alt ranzada yatarken. 'Çiftlikteyken mi yaladı beni yoksa eve mi geldi? Merdivenlerden nasıl çıktı?

Küçük kafasındaki savaştan dolayı alnının nasıl kırıştığını hatırlıyorum - soru sormaya devam etmeli miydi yoksa daha önce sorduklarının cevaplarını mı beklemeliydi?

Abigail'in birini dinlerken başını nasıl sağa yatırdığını göremiyordum. Şimdi sadece bir parça, gençken konsantre olduğunda başını neredeyse yatay bir şekilde eğmesinin gölgesi.

Burnunun şeklini göremedim, tıpkı Michael'inki gibi. Saçlarının kalınlığını - o da benden. İçindeki tatlılığı göremedim. Kızımı göremedim.

İçimde bir hüznün dalgası yankılanıyor. Bu, on dört yıldır içimde taşıdığım sürekli derin keder yarası değil, beklenmedik anlarda ortaya çıkan başka bir şey. Abigail'in hayatından çok şey kaçırdık. Hayatımın geri kalanını onu yeniden tanımak için haralayabilirim ve yine de bilmediğim şeyler olacak, çocukluğuyla ilgili hatırlamadığı şeyler olacak ve bu onun kim olduğunu şekillendirmiş olacak.

Bir gün bana bizden uzakta geçirdiği zaman hakkında daha fazla şey anlatacağını umuyorum. Artık onu daha net görebildiğim için, kendi duygusal yaralarını taşıdığını görebiliyorum. Ona yardım etmek istiyorum ama önce zamana ihtiyacı var. Evine yerleşmek ve kendini evinin bir parçası hissetmek için zamana. Bana tekrar güvenme zamanı.

Elim dışarıda ve düşüncelerim beni karanlık hüznü daha fazla sürüklemekten önce kapıya bir, iki, üç hafifçe vuruyorum.

"Aman Tanrım," diyor Rebecca, ben kapıda dururken kısa nefes alış . 'Televizyona çıkmalısın. Bu çok komik. Bana bakıyor ve ellerini sallayarak oturmak için çabalyor. Bir an için kelimeleri söyleyemeyecek kadar çok gülüyor ve ben onu dışarı çıkmak için savaşıırken görebiliyorum. "Anne, aman Tanrım, bunu duymalısın. Abi çok kötü taklitler yapıyor.

Gülümsüyorum ve ikisine de gülüyorum. "Yarınki mülakat hakkında konuşmak için vaktiniz var mı?

Birbirlerine bakıp tekrar gülmeden önce koro halinde 'Elbette' dediler.

'Sadece ikinizin de bunu yapmaktan mutlu olduğunuzdan emin olmak istiyorum. Canlı olduğu korkmanızı istemiyorum. İstemiyorsanız bir şey söylemek zorunda değilsiniz. Ve sadece normal kıyafetler giyin, kot pantolon ve kazak. Giyinip süslenmeyeceğiz. Sorular çoğunlukla bana ve babana olacak ama Abigail,' diyorum güzel kahverengi gözlerine bakarak, 'seni de dinlemek isteyecekler.

"Ah. Yüzündeki gülümseme devam ediyor ama arkasındaki ışık kaybolmuş.

"Her şey yolunda mı? Daha fazla acıya sebep olmamak için çaresizce yüzünü arıyorum. "Yapımcıyla konuşabilirim ve soruları hafif tutup geleceğe odaklanabilirim.

Başını sallıyor, gözlerindeki ışık geri geliyor. "Bu hoşuma giderdi.

"Ne zaman bitecek? Rebecca soruyor. "Yarın öğle yemeğinden sonra bir biyoloji sınavım var.

'Saat 10'da stüdyoda işimiz bitmiş olur, böylece babanla birlikte eve gidebilir ve öğle yemeğinde okula gidebilirsin. Yapacağıma söz verdiğim bazı basın işleri için Londra'da kalmam gerekiyor ama öğleden sonra trenle döneceğim ve akşam yemeğinden önce evde olacağım.

Rebecca başını sallar ve yüzünü buruşturur. "Sanırım biraz son dakika çalışması yapsam iyi olacak," diye iç geçiriyor.

"," diyor Abigail. "Keşke senin yarın kadar zeki olsaydım.

Rebecca kulaktan kulağa ışınlanıyor, yanakları iltifattan kıpkırmızı kesiliyor. Kalbim sıkışıyor ama acıyla değil. Abigail geri döndüğü kısa süre içinde bile Rebecca'nın içinde bir şeyleri güçlendirdi.

Rebecca her zaman kendine güvenen, ilgi odağı olmak isteyen biri olmuştur, ancak bu her zaman çaresizlik fısıltılarıyla dolu görünmüştür - en azından bana. Her zaman memnun etmek için çok hevesliydi. Abigail buraya geldiğinden beri Rebecca'nın kendine güveni daha doğal görünüyor ve gözlerindeki o gerginlik kayboldu.

"Çok geç kalmayın. Onlara gülümsüyorum. "Altıya kadar kapıdan çıkıp gitmiş olmamız gerekiyor. Baban biz gitmeden önce yumurtalı ekmek yapmayı planlıyor.

"Ewww. Rebecca başka bir surat ifadesi takınır ve dilini çıkarır. "Bu iğrenç, anne.

Gülüyorum. "Eskiden ikiniz de severdiniz. Artık sevmiyorsunuz.

İğrenç.

Odaya bir adım daha atıyorum ve Rebecca'nın başının üstünü öpüyorum. "Ona zahmet etmemesini söyleyeceğim.

Abigail yataktan uzaklaşıyor ve yanımda duruyor. 'Biraz uyusam iyi olacak,' diyor.

Bir saniyelik bir gariplik var. Bunun ne kadarının ona karşı davranışlarımdan kalıntılar olduğunu ve ne kadarının yeni bir yerde, yeni bir evde on yedi yaşında olmaktan kaynaklandığını henüz bilmiyorum. Bir saniye geçiyor ve öne doğru uzanıp kollarını kısa bir kucaklaşmayla bana doluyor.

"İyi geceler Rebecca," der ve elini bırakıp kapıya yönelir. Rebecca, Abigail'i gülümseten aptal bir sesle "İyi geceler," diye karşılık veriyor.

Koridorda Abigail'in ayakları duruyor; bana bakıyor. "İyi geceler anne.

Hızla dönüyor ve yatak odasına doğru yürüyor. Bu kelime artık beni rahatsız etmiyor. Onun yerine umutla doluyorum ve bu hoşuma gidiyor.

"İyi geceler, Abigail," diye fısıldıyorum.

Yatak odasına girdiğimde Michael'ı yatağa uzanmış telefonuna bakarken buluyorum. Başını kaldırıp bana bakarken kısa bir kahkaha atıyor.

Gülümsüyorum. "Ne?

Tekrar yapıyor. "Hiçbir şey. Sadece... mutlu görünüyorsun." "Mutluyum.

Michael yataktan kayarak ayağa kalkmadan önce uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Beş yıl önce ona defolup gitmesini, evliliğimizin bittiğini söylediğimde durduğumuz yerin neredeyse aynısında, birbirimizden bir metre uzaktayız.

"Sarah," diye başladı, "ben... ben sadece Cumartesi günü açıklamayı sensiz yaptığımız için ve berbat bir koca olduğum için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Bizi mahvettiğim için özür dilerim.

Acı göğsümde balonlaşıyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve bunu kastettiğini anlayabiliyorum.

"Bizim için çok mu geç?" diye soruyor, sesi duygu yüklü. Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum.

"Seni hâlâ seviyorum. Bir insanın yaşayabileceği en kötü şeyi yaşadık. Hiçbir şeyin bir gecede değişmeyeceğini biliyorum ama tekrar deneyebilir miyiz? Sadece deneyebilir miyiz? Çocuklar için değil, kendimiz için?"

Acı beni zorluyor. Yıllar ve katmanlar boyu. Abigail için, Michael için ve onun yaptıkları için. Ama içten içe biliyorum ki, ilişkilerinden önceki evliliğimizin durumu tamamen onun suçu değildi. Onu kendimden uzaklaştırdım, zırhımı inşa ettim. Güçlü olup ona güvenemezdim, onu içime alamazdım. Ve Michael'a ihtiyaç duyulması gerekiyor. Şimdi ne istediğimi ya da onun istediğinin mümkün olup olmadığını bilmiyorum.

"Lütfen Sarah," diyor Michael, bana doğru bir adım atarak. "Beni affedebilir misin?

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum sonunda. Yüzünün aldığı şekilden umduğu cevabın bu olmadığını anlayabiliyorum. "Ama denemeye hazırım.

Gülümsüyor. Rahatladım.

Hangimizin önce hareket ettiğinden emin değilim ama ortada buluşuyoruz, onun kolları beni sarıyor ve benimkiler de onu.

"Özür dilerim," diyor tekrar.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, beni ele geçirmekle tehdit eden hüznü dileyerek. Artık üzgün olmak istemiyorum. Abigail eve döndü. Sonunda birlikte

Bunca yıldır öyleymişiz gibi davrandığım aile. Herkesi uzaklaştırmayı insanları içeri almanın zamanı geldi.

OceanofPDF.com

*

CUMA

OceanofPDF.com

OTUZ ALTI

OceanofPDF.com

ABI

Cuma, sabah 9.26.

Havada, modaya uygun yırtık kot pantolonları ve kulaklıklarıyla ekipte ve her kelimeye asılan izleyicilerde elektrik uğulduyor. Abi'nin karşısında oturan iki sunucuda da uğulduyor - Abi'nin sadece bir önceki gün programı izlerken tanıdığı bir adam ve bir kadın. İlki, Greg, elli yaşlarında, gümüş rengi saçları ve gerçek hayatta daha büyük grnen gbeğiyle babaya benzeyen adam. Kadın, Tina, daha genç. Sarah'nın daha genç bir versiyonu. Mükemmellik için fnlenmiş sarı salar, bronzlaşmış bacaklar ve sıcak stüdyo ışıkları altında parıldayan kat kat makyaj.

Michael konuşuyor, bakışları sunucular ve Abi arasında gidip , Abi uzun kırmızı kanepenin diğer ucunda, Rebecca ve Sarah'nın arasında minderde oturuyor. Michael kendi havasında - büyüleyici ve zarif, Abi'nin daha önce hiç görmediği bir şekilde gülümsüyor. Ama Abi sadece yarım yamalak dinliyor. Elektrik onun da iinden geçiyor ve Michael'ın 'hayat artık hepimiz için devam edebilir' konuşmasına konsantre olmasını zorlaştırıyor. Son yirmi dakikadır hep aynı bla bla bla.

Abi içindeki vızılıtyı seviyor, uğulduyor, sallanıyor, dans ediyor. Sinirler, kafasının içinde fısıldayan, tıslayan ve yaptıklarından, bu aileye yaptıklarından dolayı duyduğu suçlulukla onu bıçaklayan yılan sesini bastırıyor.

Onun olabileceklerini düşündü. Olacaklarına söz vermişti. Komik, nazik Rebecca. Daniel, ona ne zaman ne söyleyeceğini biliyormuş gibi grnen sezgisel yöntemiyle. Michael, çok çabalıyor. Sarah bile, şimdi Abigail'e söz verdiği tüm sevgiyi yağdırıyor.

İstediği her şey bu. Dünyanın yarısını dolaşmasının ve kendini bilmediği bir sürü yalana bulaştırmasının nedeni bu.

Artık kendini tanıyamıyordu. DNA sonuçlarının bu ailedeki yerini sağlamlaştıracağını düşünmüştü. Daralan gözlere, şüphelere ve içini kemiren korkuya bir son vereceğini düşündü.

O Abigail Wick.

Ama öyle değil. Ve hiç de iyi değil. Daha da kötü.

Onu kabul ettikçe, yalanlarına devam etmekte daha da zorlanıyor. Korku da büyüdü. Artık sadece onunla ve başarısız olursa ona ne yapacağıyla ilgili değil. Bu aileyle - özellikle de gerçekten önemsemeye başladığı Rebecca'yla - ve onlara da ne yapacağıyla ilgilidir.

Planı neydi? Her zaman DNA testini düzeltmek ve onları inandırmakla ilgiliydi. Sonrası hakkında hiç konuşmadılar ve sadece bu düşünce bile nabzının hızlanmasına, göğsünün sıkışmasına neden oldu. Tam olarak olması gereken yerdeydi ama şimdi ne olacaktı?

Sunucu Greg ona bir şeyler söylüyor. Abi onun sözlerine odaklanırken bir başka sinir patlaması da diğerlerine eklenir.

"Senin için sırada ne var Abigail? Greg, sanki Abigail'in vereceği cevap onun için dünyadaki tek önemli şeymiş gibi sandalyesinde öne doğru eğilerek soruyor.

"Sınavlar, sanırım. Gülümsemesine karşılık veriyor. Tatlı ve meleksi. "Yerde eğitim için fazla şans yoktu. Sözcüklerini dikkatle seçiyor, Jhon ve Caroline ile ilgili olabilecek her türlü takip sorusundan uzak duruyor. Onlar hakkında konuşmak istemiyor. "Okula ya da üniversiteye gitmek istiyorum, eğer yapabilirsem. Ondan sonra" - omuz silkiyor - "Henüz bilmiyorum. Sanırım matematikte oldukça iyiyim.

"Sanırım Abigail televizyona çıkacak," diye cıvıldıyor Rebecca yanından, elini Abi'nin elinin içine sokarak. Stüdyonun sıcaklığı ve canlı yayının gerginliği ellerini nemlendiriyor.

Rebecca daha dik oturuyor ve sunuculara dönmeden önce Abi'ye geniş bir sırıtış atıyor. Abi'nin nabızı bir anda atıyor. Rebecca'nın bir sonraki söyleyeceği şeyi kristal netliğinde gördüğünde sessiz ve keskin bir nefes alıyor ve Abi'nin onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok.

"Gerçekten mi? Tina ve Greg birlikte söylüyorlar.

Abi Rebecca'nın elini sıkarak konuşmamasını istiyor ama Rebecca yine gülümseyerek başını sallıyor. İçinde uğuldayan elektrik, ateşli bir paniğe dönüşüyor.

Rebecca başını sallıyor. "Şu komedi programlarından birine çıkacak. Ünlü insanlar gibi davrandıkları bir yerde. Empresyonist şeyler. Abi bu konuda harika.

O çok iyi bir oyuncu. Annemin taklidini yap, Abi,' diyor Rebecca, şimdiden gülerek.

Abi'nin yüzü, gülümsemesini yerinde tutmanın, gözlerini büyütme ve başını ileri geri sallama dürtüsüne karşı savaşmanın baskısından dolayı ağrıyor. Rebecca'ya aksanlarını neden göstermişti? Abi nedenini biliyor. Bunu yaptı çünkü Rebecca ders çalışmaktan stresliydi, yorgundu ve hoşlandığı bir çocuk onu görmezden geliyordu ve Abi'nin tek istediği onu neşelendirmek, gülümsetmekti.

Rebecca'nın Abi için kazdığı çukurdan çıkmanın tek bir yolu var. Yutkunuyor ve Sarah'nın duruşunu taklit ederek omuzlarını kaldırıyor. Abi ellerini birbirine kenetleyip Sarah'nın aşçılık bölümüne girişini taklit ederken Sarah da gülüyor ve Sarah'nın devlet okulu televizyonundaki sesini mükemmel bir şekilde yakalıyor.

Kahkahalar stüdyoya yayılıyor ama makyajın altında Abi'nin yanaklarında ateş yanıyor. Artık zararsız bir eğlence. Hiçbiri bunun ne anlama geldiğini anlamadı. Ama anlayacaklar. Ve yakında. Abi, Sarah'ya bir bakış atma riskini göze alıyor, ama o umursamaz bir şekilde gülmeye devam ediyor. Abi'nin mutfakta aksanı bıraktığı o anı hatırlaması ne kadar sürer? Hangi sesin gerçek olduğunu sorgulamaya başlaması ne kadar sürer?

Sarah kendini toparlayıp Abi'nin omzunu dürterek, "Gösterilerimden herhangi birini izlediğini bilmiyordum," diyor. "Ya da ne kadar yetenekli olduğunu.

"YouTube," diye mırıldanıyor Abi ve bir an için Sarah'da bir tereddüt yakaladığını düşünüyor, gülümsemesinin yerinde donduğu ve gözlerinin ardında bir sorunun oynadığı bir an.

"O herkesi canlandırabilir," diyor Rebecca. "Herhangi bir aktör, herhangi bir ses, adını siz koyun, Abigail bunu yapabilir.

Abi gülümsemesini korumaya çalışıyor ama artık çok zor. Vücudu geriliyor. Donuyor. Adam onu izliyor. Gözlerini üzerinde hissedebiliyor. Keskin, nefret dolu gözler. Öfkesi derisini delip geçiyor ve midesine kadar iniyor. Abi gardını indirmiş, Rebecca'yla çok fazla şey paylaşmıştı. Başka hangi sırların ortaya çıkmış olabileceğini bilmek isteyecektir. Ona kaybedeceği her şeyi hatırlatmak isteyecektir.

"Ne yetenek ama. Greg gülüyor. "Bu sabah hepinizi programda ağırlamak büyük bir zevkti. Sadece birkaç dakikamız daha var. Greg bakışlarını Rebecca'nın diğer tarafında oturan Daniel'a sabitler. 'Ve eminim ki evdeki izleyicilerimiz senden haber almak istiyorlar, Daniel. Daha önce okuduğun açıklama

bu hafta inanılmaz derecede içtendi. Abigail'in bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra tekrar evde olması harika olmalı?

"Öyle," diyor Daniel. 'Kız kardeşimin evde olması inanılmaz bir duygu. Bu açıklamayı okumak istedim çünkü ailem, özellikle de annem için bir şeyler yapmak istedim. Cumartesi günü ifademde de söylediğim gibi, annem yıllar boyunca hepimiz için bir kaya oldu ve benim bunu görmem ve takdir etmem uzun zaman aldı.

Daniel öne doğru eğilir, dirseklerini dizlerine dayar ve gözlerini Sarah'ya diker. "Seni seviyorum anne. Sonra ayağa kalkar ve Sarah da ayağa kalkar.

"Ben de seni seviyorum," diyor sarıldıklarında.

"Tamam, . Daniel bir süre sonra yanakları kızarmış bir halde onun sırtını sıvazlar. "Bu canlı yayın, biliyorsun değil mi?

Abi'nin kulaklarını bir kahkaha tufanı daha dolduruyor. Sunucu tekrar konuşuyor, röportaj neredeyse bitmek üzere ama az önce olanlardan sonrasını düşünemiyor. Çok kızacak.

Şimdi ne olacak? Ona ne yapacak? Sorular içini düğümler.

OTUZ YEDİ

OceanofPDF.com

ABI

Röportaj biter bitmez iki yapımcı onları setten, kameralardan ve izleyicilerden uzaklaştırıp bir koridora götürüyor. Abi'nin başında bir baş dönmesi var. Titriyor, nasıl ilerleyeceğinden, onu bu kadar sıkı kavrayan korkuyla nasıl devam edeceğinden emin değil.

Yalanlar, Jhon'un eskiden çok sevdiği kazı kazan kartlarının üzerindeki gümüş tabaka gibi birdenbire çok dayanıksız hissettiriyor. Gerçekte kim olduğunu ortaya çıkarmak için tek gereken bir bozuk para ya da keskin bir parmak.

Yeşil odaya girerler - kanepeler, koltuklar ve aynalı bir tuvalet masası bulunan uzun bir oda. Bir tarafta kahve makinesinin bulunduğu bir masa ve röportaj için ayrıldıklarından beri birilerinin yeniden doldurduğu yağlı çikolata parçalarıyla süslenmiş bir tabak puf böreği ve çikolatalı kek var. Duvarda bir televizyon çalışıyor. Abi başını kaldırıp baktığında iki sunucunun uzaklaştığını ve hayal meyal tanıdığı bir reality TV yıldızıyla konuştuklarını görüyor.

"Abigail," diyor Sarah, koluna dokunarak, "gerçekten iyi iş çıkardın. Nasıl buldun?"

Sarah Abi'ye gülümsüyor. Şimdi daha genç görünüyor, diye düşünüyor Abi. Onda bir enerji var, daha önce olduğu kişiye bir bakış.

"İyiymi. Gülümsemek için kendini zorluyor. "Bunu her gün yapamazdım. Sarah'nın arkasından bir ses, 'Pek kimse yapamaz,' diyor.

"Don! Sarah arkasını dönerek yanındaki adama sarılır. "Burada olacağını bilmiyordum. Abi'ye geri döner. "Abi, bu benim menajerim, Don.

Abi gülümsemesini bozmadan karşısında duran buldog gibi adamın elini sıkıyor. Adamda Abi'yi tedirgin eden korkutucu bir şeyler var ve kendini elini çekip geri adım atarken buluyor.

"Kamera önünde doğuştan yeteneklisin," diyor Don ona, bakışları delip geçerek.

"Şimdi de kızımı imzalamaya mı çalışıyorsun? Sarah başını sallıyor ama gülümsüyor.

"Sadece ona iltifat ediyordum. Bak,' diyor bir kolunu Sarah'nın omzuna atarak, 'bunların hepsi q.t.'de ama belli biri' - konuşurken gözlerini sete doğru kaydırıyor - 'sonbaharda doğum iznine ayrılacak. Programı birkaç aylığına sunacak bir vekil arıyorlar. Libby az önce söyledi. Bunu düşünüp düşünmeyeceğinizi bilmek istiyor. Bu iş için kimi düşündüklerini biliyorsunuz ama kokain olayı ortaya çıktıktan sonra farklı bir yol izlemek istiyorlar.

"Ve beni mi istiyorlar? Sarah'nın sesi sevinç ve inançsızlık arasında bir yere çarpıyor. Abi'ye bakıyor, gözleri parlıyor. "Sanırım. Bana düşünmem, Michael ve çocuklarla konuşmam için birkaç gün ver.

Don başını salladı. "Elbette. Ama şunu da düşün: On yıldan uzun bir süreyi ailen için doğru olanı yaparak geçirdin. Şimdi kendin için neyin doğru olduğunu düşünebilirsin. Bu senin zamanın olabilir. Çok geç değil.

"Tamam. Bunu düşüneceğim.

"Sormak istediğim bir şey daha var. Abi'ye bir bakış atıyor, keskin mavi gözleriyle ona göz kırpmıyor ve ardından gözlerini yeniden Sarah'ya çeviriyor. "Strictly yapımcıları sohbet etmek için gelip gelmeyeceğinizi öğrenmek istiyorlar.

"Don, hayır. Sarah tekrar güler ve saçlarını ileri geri savuracak şekilde başını sallar. "Ben dans edemem ve onların yaşlı simgesi olmayacağım.

"Pek de yaşlı sayılmaz, canım.

'Otuz beş yaşını aşmış her kadın yarışmacı yaşlı sayılır. Üzgünüm, Don. Bunu yapmamı çok istediğini biliyorum ama hayır.

Yeterince adil. Sormam gerektiğini biliyorsun. Bak, köşede başka bir toplantım var. Görüşmeler için hazır mısın?"

Sarah inliyor ama Abi onun ciddi olmadığını anlayabiliyor. "Evet. Seni sonra ararım.

Don, Abi'ye tekrar başını sallayarak uzaklaşıyor ve onu tedirgin bir halde izliyor.

"Her şey hazır mı? Michael odanın öbür ucundan sesleniyor, ceketini omuzlarına atmış bile. "Bunu biyoloji sınavı için geri götürmem gerekiyor. Kolunu Rebecca'nın omzuna atar ve ona sarılır. "Harikaydın evlat. Herkes başardı.

'Evet. Git. Arka arkaya yapmam gereken yirmi görüşme var,' diyor Sarah gülerek.

Michael Sarah'ya doğru adım atar. Duraklar, sonra koluna dokunur. Abi onun irkilmesini bekler ama onun yerine dokunuşa doğru eğilir. Rebecca Abi'yle göz göze gelir ve gözlerini devirerek sıtır.

"İyi olacak mısın?" diye sorar. "Elbette," diye yanıtlıyor kadın.

Abi tam da bunu kendisinin yaptığını düşünürken Daniel odaya girer. Suçluluk duygusu ve korkunun arasından yaraların iyileştiğini, bu insanlara sevginin geri döndüğünü görebiliyor. Bu yaptığı her şeyi telafi eder mi? Öyle umuyor.

"Anne," diyor Daniel. "Ryan'ın seyirciler arasında olduğunu biliyor muydun?" "Öyle mi? Hiçbir fikrim yoktu."

"Nasıl gittiğini görmek için beni aradı.

"Gelmesi çok hoştu. Sarah'nın bakışları sanki onun gelmesini bekliyormuş gibi kapıya yöneliyor.

"Baba," diyor Rebecca yalvaran bir sesle, "gidebilir miyiz? Geç kalmak istemiyorum.

Michael ellerini çırpıyor. 'Evet, tabii ki. Haydi . Hazır mısın, Abi?

Başını sallıyor, temiz havayı ve bu binadan uzaklaşmayı arzuluyor.

Sarah eğilir, Abi'nin yanağını öper ve parfümünün çiçeksi kokusuyla Abi'nin duyularını doldurur. "Trene bindiğimde ararım. Michael, beni istasyondan alabilir misin? Umarım akşam yemeğinden önce olur.

"Yapacağım," diyor Daniel.

Sarah ona bakarken gülümsemesi genişler. "Teşekkür ederim, Daniel. Röportajda söylediklerin için de. Bunun anlamı..." Sesi titrer. "Çok şey ifade ediyor.

"Anne, baba. Rebecca telefonunu önlerinde sallıyor. "Bu gece Ellie'lerde yatıya kalabilir miyim?

"Oh" - Sarah Michael'a bakar - "oldukça kısa bir süre, Becca.

Lütfen. Gerçekten gitmek istiyorum. Sınıfımızdaki diğer kızlardan bazıları da gidiyor. Domino's sipariş edeceğiz. Ve tüm deneme sınavları bitmiş olacak.'

"İyi olacak," diyor Michael, Sarah'yı yanına çekerek ve kolunu onun küçük beline dolayarak. "Bu ona iyi gelecek.

"TAMAM. Başını sallıyor. 'Üzgünüm, elbette sorun değil. Bu akşam seni Ellie'lere bırakmak için zamanında evde olmalıyım.

"Gerek yok. Rebecca sırtarak kapıya doğru ilerliyor. 'Okuldan doğruca gideceğim. Ellie'den pijama falan ödünç alabilirim.

Hepsi hareket eder, stüdyodan çıkmak için acele ederler - Daniel ve Rebecca önde yürür, Michael ve ardından Abi ve Sarah onları takip eder. Önce bir koridordan sonra bir diğerinden geçerek merdivenlere ulaşırlar. Beş dakika sonra, sıcak olacağı benzeyen ama henüz tam olarak öyle olmayan bir günün aydınlığında duruyorlar.

Sarah Abi'ye tekrar sarılır ve bu sefer korku onu ele geçirir. Panikle gözyaşları gözlerini yakıyor. Yaptığı hatayı ya da içinde yaşadıkları bu yeni mutlu varoluşun kırılmasını göremiyorlar. Onu çok iyi tanımıyor olabilir ama bu işin peşini bırakmayacağını biliyor, tıpkı bugün ya da yarın Sarah düşünmek için kendine zaman ayırdığında Abi'nin bıraktığı izlenimi tekrarlayacağını ve şüphe tohumlarının yeniden yeşereceğini bildiği gibi.

"Görüşmelere sizinle birlikte gelebilirim. Kelimeler aceleyle döküldü. Abi'nin hissettiği kadar çaresiz. "Bu şekilde trende de birlikte vakit geçirebiliriz.

"Hayır. Michael'ın cevabı hızlıdır. "Bizimle gelmelisin.

Abi, Sarah'nın Michael'a bir bakış attığını, onun bu çıkışından dolayı kafasının karıştığını düşünüyor. Sonra Sarah gülümsüyor ve Abi'nin yüzüne düşen saçlarını topluyor. "Elbette seninle daha fazla zaman geçirmek çok güzel olurdu ama baban haklı. Seni magazin muhabirlerinin önüne çıkarmaya hazır değilim. Bu sabah olduğu gibi olmayacak. Ne soracakları konusunda hiçbir fikrim yok. En iyisi sen babanla git, ben sonra görüşürüz.

Abi başıyla onaylar ve Michael'ın onu otoparka doğru yönlendirmesine izin verir.

Kafasında bir düşünce dönmeye başlar. Bir hafta önce karakola girerken fısıltıyla söylediği aynı düşünce. Sarah'nın telefonu DNA sonuçlarıyla çaldığında da aynı şeyi düşünmüştü. Ama bu sefer bir fısıltı, bir ipucu, bir öneri değildir. Yüksek sesle çalan bir alarm, düşüncelerine tek bir kelimeyi zonklatıyor.

Koş.

OTUZ SEKİZ

OceanofPDF.com

SARAH

Cuma, sabah 10.29.

Waterloo'nun ara sokaklarında ilerlerken binaların gölgesinde hava serin. Burada binalar bir araya toplanmış - güneşin kaldırımlara ulaşmasını engelleyen dev beton yığınları. Nehrin diğer yakasındaki şehrin şık camları ve görkemli Viktorya dönemi mimarisinden farklı bir dünya.

Orada burada insanlar var. Bir sandviç dükkanından çıkmak için kuyruğa giren ofis çalışanları, bisikletli bir teslimatçı. Yalnız değilim ama yine de sanki biri beni izliyormuş gibi yorgun ve gergin hissediyorum.

Bir tarafında kırmızı tuğlalı duvar, diğer tarafında gri beton olan dar bir yan yola saparak basın röportajları için endişelenmeye karar veriyorum. Acelem yok. İlk gazeteciyle buluşmama yarım saat var ve Savoy sadece nehrin karşısında, ama hızım hala hızlı; Londra hızında.

Düşüncelerim canlı röportaj üzerinde dönüyor. İyi geçti. Garip anlar olmadı, hatalar olmadı, Michael'ın skandalından bahsedilmedi. Yine de aklımın bir köşesinde bir şey beni rahatsız ediyor. Abigail'in vücuduma dokunuşunun gerginliğini, benimle kalmak için yalvarışını hâlâ hissedebiliyorum. Sanki... Emin değilim. Aklıma gelen tek kelime korkmuş. Ama neden?

Binaların gölgesinden neredeyse çıktım. İleride, yayalaştırılmış South Bank'i ve ötesindeki nehri, turistleri, insanları görebiliyorum. Ama bir atlıkarıncanın gürültüsü ve bir sokak şovmeninin bağırışları arkamdan hızla gelen ayak seslerini gizlemeye yetmiyor. Omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum ve duruyorum.

"Merhaba, Sarah.

Nefesim kesildi. Önümdeki kadın uzun boylu ve ince yapılı. Siyah örgüleri griye boyanmış, ama bunun dışında onu yaklaşık on dört yıl önce son gördüğüm haliyle tamamen aynı görünüyor.

Janie. Burada ne yapıyorsun?"

"Beni arıyordun. Başını biraz yukarı eğdi, çenesi çok iyi hatırladığım şekilde dışarı çıktı. Janie'nin meydan okuma işareti. "Bu röportajı yaptığını duydum ve beni aramayı bırakmanı ve beni rahat bırakmanı söylemeye geldim.

"Bunca yolu seni yalnız bırakmamı söylemek için mi geldin? Neden beni görmezden gelmek yerine bunu telefonda yapmadın?"

"Ben..." Çenesi düşer. Sanki cevaptan emin değilmiş gibi biraz geri çekiliyor.

Vücudum hala canlı röportajın adrenalini ile pompalanıyor, bu yüzden düşüncelerime atlayan düzinelerce soruyu görmezden geliyorum. Şüpheyi, öfkeyi ve Janie'ye bağırma, kollarından tutup ona her zamankinden daha çok ihtiyacım olduğu o gün beni neden terk ettiğini söyleyene kadar onu sarsma arzusunu görmezden geliyorum. Bunun yerine nehri işaret ediyorum. "Bir bank bulalım mı?"

Başını sallıyor ve sessizce yürüyoruz.

London Eye'in devasa beyaz yapısının arkasındaki bir dilim yeşil çimenliğin arkasına sıkışmış, güneş ışığı altında sessiz bir bank buluyorum. Yan yana oturuyoruz, yüzümüz dışarıya dönük, cam baloncukların yavaş dönüşünü izliyormuş gibi yapıyoruz.

"Beni neden arıyordun? Janie oturduğumuz anda soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Abigail'in eve geleceğini biliyordur herhalde?"

"Evet, haberleri gördüm.

"İlk başta o olup olmadığından emin değildik ama Michael, Daniel ve Rebecca... sanki onu sorgulayan tek kişi benmişim gibi hissettim ve Abigail'i tanıyan başka biriyle konuşmak istedim. Aptalcaydı. Ama sonra sen cevap vermedin ve ben de bunun nedenini ve sana en çok ihtiyacım olduğu anda neden kendini hayatımdan çıkardığını merak etmeye başladım. Aradan geçen yıllara rağmen, acı boğazımı tıkıyor.

Janie'yi *geride* bıraktığımı sanmıştım, ama *geriye değil ileriye baktım*. Dünyadaki hiçbir mantra bizimki kadar yakın bir dostluğu bozamaz.

O kadar uzun süren bir duraklama oluyor ki, yüzünün yan profiline bakmak için başımı biraz çeviriyorum. Yakından bakınca gözlerinin etrafındaki ince çizgileri ve içlerinde yüzen endişeyi fark ediyorum.

"Neden ortadan kayboldun?" diye tekrar soruyorum.

"Çünkü ben zayıfım," diye fısıldıyor. "Ben bir korkağım, Sarah. Abigail'in kaçırılması kalbimi kırdı ve senin yıkımını görünce yapamadım... Senin yanında olamadım. Bu çok zordu. Ne zaman seni arasam panik atak geçirmeye başladım. Sonunda kendimi ve benim için en iyi olanı düşünmek zorunda kaldım. Çok özür dilerim.'

Gözümden tek bir damla yaş kaçıyor ve bu sabah ITV stüdyosunda bir makyaj sanatçısı tarafından özenle sürülmüş fondöten katmanlarını bozmadan önce parmağımla siliyorum.

"Phil araba kazası mı geçirdi? Ben sordum. "Ne? Sesi şaşırılmış gibiydi.

"O akşam, biz kulübede Abigail'in kaçırılmasıyla ilgili haberleri beklerken, Phil bir araba kazası geçirdiği için ayrılmak zorunda kaldığınızı söylemişsiniz.

Hatırlıyormuş gibi soluk soluğa kalıyor ve sonra başını sallıyor. "Özür dilerim. Güneşin yüzüme vurmasına ve sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. Hafta başında Janie'nin Abigail'in kaçırılmasıyla bir olup olmadığını merak ederek kendime sorduğum soruları düşündüm. Sadece bana mantıklı gelen bir açıklama arıyordum. En iyi arkadaşımın zayıf ve bencil olmasından daha fazla bir şey. Fakat Şimdi onu dinlerken ve ona bakarken, bundan daha fazlası olmadığını biliyorum.

Hâlâ acıyor ama çok kötü değil - dokunulduğunda solan bir çürüğün acısı gibi. Janie'nin yardımı olmadan hayatta kaldım. Kendimi toparladım ve kendi başıma yaptım ve belki de o yanımda olsaydı, ona çok fazla güvenirdim; aynı şekilde devam edemezdin.

"Kızınız var mı? diye sordum.

"Evet. Nereden biliyorsun?

"Eski evini aradım.

Raya'yı evlat edindikten kısa bir süre sonra taşındık. O... o bize dört yaşındayken geldi ve... bu çok zordu. Ona ne olabileceği konusunda sürekli endişeliydim, bu yüzden Londra'yı ve işlerimizi bıraktık ve Galler kıyılarındaki Anglesey'e taşındık. Benim bir çömlek boyama atölyem var ve Phil de çiftçilik yapıyor. Raya bu Eylül ayında mühendislik okumak üzere Cardiff Üniversitesi'ne gidecek.

Janie kızından bahsederken her şey daha hafif ve her şeye rağmen onun için mutluyum.

Cebinden bir telefon çıkarıyor, ekran kilidini açıyor ve bana doğru çeviriyor. Fotoğrafta Phil ve Janie kameraya bakıp gülüyorlardı.

Aralarında kırmızı bir futbol forması giyen ve kameraya sırttan genç bir kız var.

"Az önce kupada galibiyet golünü attı," diyor Janie, telefonunu bir kenara koymadan önce gülümseyerek.

Janie nefes alıyor ve koltuğunda dönüp bana bakıyor. 'Bunca yolu beni yalnız bırakmanı söylemek için gelmedim. Buraya bana ihtiyacın olduğunda sana en kötü arkadaşı olduğum için özür dilemeye geldim. O zamanlar başa çıkabilmemin tek yolu bu olabilirdi ama senin için daha güçlü olamadığım için kendimi asla affetmeyeceğim.

İkimiz de buradan nereye gideceğimizi bilmeden bir süre oturduk. Bu bir uzlaşma değil. Janie ne kadar üzgün olursa olsun, ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ettiği için onu ne kadar affedebilirsem affedeyim, arkadaşlığımız yeniden canlanamaz.

'Abigail'in bunca zaman sonra eve dönmüş olması inanılmaz. Bu bir mucize. Senin adına çok sevindim, Sarah. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Bundan sonra her şey yoluna girecek. Bunu biliyorum.'

"Olacağından emin değilim.

Sözlerim beni şaşırttı ve son yedi gündür yaşadığım duygu yoğunluğuna geri döndüm. Ön kapımdan içeri adım atan gergin genç kızın kızım olmadığından o kadar emindim ki. Daniel ve Rebecca, hatta Michael bile onu kabul etmekte, ona inanmakta benden çok daha hızlı davrandılar. Ama DNA testi sonuçlandı ve her şey değişti ve ben çok mutlu oldum.

Yine de... içimde bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir his var. Günlerdir bunu görmezden geliyordum ama röportajla ilgili bir şey bu hissi keskinleştirdi. Sadece ne olduğundan ya da neden olduğundan emin değilim.

"Ne demek istiyorsun? Janie beni düşüncelerimden uyandırarak soruyor.

Başımı sallıyorum, yanımdaki bu kadın bana tanıdık ve güvenli gelebilir ama artık en iyi arkadaşım değil. Ayrıca, söyleyebilsem bile ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

"Oh, hiçbir şey. Sadece tüm basın. Bizi rahat bırakacaklar mı bilmiyorum. Çabucak ayağa kalktım. "Gitmem gerekiyor. Gazetelerle röportajlarım var.

Janie de ayağa kalkıyor ve bir süre birbirimize bakıyoruz. Sarılmak yanlış. El sıkışmak da öyle. Sonunda elimi yarım sallayarak kaldırıyorum ve geri çekiliyorum. "Londra'ya beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim.

"Güle güle, Sarah.

Ancak köprünün ortasına geldiğimde bir an durup uzun uzun nefes alıp veriyorum. Janie'nin ortaya çıkışı ve bir şeylerin yolunda gitmediğine dair kendi itirafım beni sarsıyor ve görüşmelerden önce kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Waterloo Köprüsü, yanından geçtiğim binalar gibi işlevsel bir beton yapı ama manzarası çok güzel. Sağımda, güneş St Paul Katedrali'nin kubbesinin ve onu çevreleyen şehrin üzerinde yükseliyor. Parlak sarı ışınları uzaktaki Leadenhall Binası'nın camlarında parlıyor. Güneş ılık, bu sabah erken saatlerde yolculuğumuz sırasında tarlaları ve şehri kaplayan sisi dağıtıyor.

Köprünün altında nehir sakin görünüyor - siyah ve yer yer koyu mavi, birbirlerine çarpan küçük üçgen dalgalar.

Telefonum çantamda çalıyor ve topuklu ayakkabılarımın altını ve Londra'dayken kullandığım aptalca büyüklükteki omuz çantamı karıştırıyorum.

Eve dönerken Waitrose'dan bir şey isteyip istemediğimi merak eden Rebecca ya da Michael olacak. Ya da beni bir restoran açılışına davet etmek isteyen Don. Daha önce gözlerindeki kıvılcımı görmüştüm. Kariyerimi yeniden başlatmak, Abigail'in eve dönüşünün kuyruğuna takılmak istiyor. Artık kızını kaybeden trajik bir anne değilim; kızı eve dönen bir kadını. Halk bunun büyüyle eğlenmek isteyecek ve Don her zamanki gibi beş adım önde.

Telefonumu çantamdan çıkarırken aklıma Abigail'e bir telefon almam gerektiği geldi. Bir tane istemedi. Hiçbir şey istemedi ama onun için iyi olacağına eminim. Rebecca ve Daniel'in telefonlarına dokunuşlarını izlediğini gördüm. Bir banka hesabına ve harçlığa da ihtiyacı olacak. Ekranımdaki mesaja bakarken zihnimde bir liste oluşmaya başlıyor. Ryan'dan.

Röportaj için tebrikler!!! Bir toplantı için Londra'daydım ve izlemek için uğrayabileceğimi düşündüm. Hepiniz harikaydınız!

Abigail'in benim hakkımdaki izlenimini düşünüyorum. Harikaydı. Programlarımı izlediğini fark etmemiştim. Buna şaşırmamalıyım. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, kamera önünde kalmaya zorlamamın nedenlerinden biri, yaşayan bir ruha asla söylemediğim bir neden, umduğum içindi.

Bir gün mısır gevreğini yiyen ya da oyuncaklarıyla oynayan küçük bir kız televizyonu açtığında beni, annesini görecektir ve bunu birine anlatacaktı. Aptalca bir rüyaydı ama diğer tüm nedenlerle birlikte oradaydı.

Tekrar yürümeye başladım, şimdi daha yavaş. İçimi bir his kaplıyor. Abigail'le ilgili bir şey. O sarılma, şimdi gözlerinde gördüğümü sandığım yalvarma ve sesinin benim ses tonumu ve aksanımı taklit etmek için zahmetsizce değişme şekli.

Düşüncelerimde Rebecca'nın sesini duyuyorum. "O çok iyi bir oyuncu.

Zihnimin gizli bir köşesinden dışarı doğru itilen bir soru oluşmaya başlıyor. Dilimin ucunda ve tam uzanıp iki elimle kavramak üzereydim ki telefonum bilinmeyen bir numarayla çaldı.

"Alo?

"Bayan Wick?" diye soruyor bir kadın

sesi. "Evet," diye cevap veriyorum.

"Benim adım Dedektif Memur Cara Swain. Metropolitan polis gücünün bir parçasıyım ve Bethnal Green Polis Karakolu'nda çalışıyorum. Geçen Cuma günü Abelia Pérez ile ilk görüşen memur bendim.

Memur duraklıyor ve ben ne söylemem gerektiğini merak ediyorum. "Tamam," diyorum ve sonra, "Adı Abigail.

"Bazı bilgileri takip ediyordum" - bir an durakladı ve sonra devam etti - "Abi geçen hafta bize verdi ve onunla sizin veya eşinizin huzurunda tekrar konuşmayı çok isterim lütfen.

'Bu bir sorun değil. Ne zaman düşünüyordun?' Aklım gelecek haftaya gidiyor. Belki Abigail, *Loose Women* programlarından birini izlemek için yukarı gelmek ister. Michael da. Önce öğle yemeği yeriz ve eve dönerken polis merkezine uğrarız. Bu düşünce vücudumda bir sevgi ve umut patlaması yaratıyor.

Abigail eve döndü. Her şey değişti. Ben değiştim. Dedektif

"Bugün" diye yanıtlar. "Mümkün olan en kısa sürede.

İlk endişe duygusu bedenimi sarıyor. 'Ah, doğru. O kadar acil mi? Çünkü korkarım onları kaçırdınız. Hepimiz bir basın etkinliği için Londra'daydık ama Michael ve çocuklar çoktan Essex'e döndüler.

Belki de onları arayıp geri dönmelerini isteyebilirsiniz? Abi'yle, seninle ve Michael'la konuşmamız çok önemli. Abi'nin hikayesinde açıklığa kavuşturmak istediğimiz bazı tutarsızlıklar var' - tekrar durakladı - 'dedi.

'Tutarsızlıklar mı? Ne gibi? Ses tonum sert, niyetimden daha sert, ama içgüdülerim kızımı korumak için. Onu neyden koruduğumu henüz bilmiyorum ama içimde bunu hissediyorum - doğuştan gelen bir güç.

"Bunlar telefonda konuşabileceğim ayrıntılar değil," diyor. "Yüz yüze konuşmak daha iyi olur.

Bu dedektifin bilmek istediği her neyse, Abigail'in bununla tuzağa düşürülmesini istemiyorum. Son birkaç gün içinde kurduğumuz ilişki ve güven, bir örümcek ağının ipeği gibi hassas. Onu sorgulanmak üzere karakola sürükleyerek zarar verme riskini göze alamam.

"Neden öğleden sonra gelmiyorum?" diye cevap veriyorum, köprünün sonuna ulaşıp yolun karşısına geçiyorum. 'Belki size yardımcı olabileceğim bazı detaylar vardır. Eğer gerçekten söylediğiniz kadar acilse, Abigail'i Londra'ya kendim götürürüm.

'Abi ile bir an önce görüşebilirsek daha iyi olur.

Telefonun diğer ucundaki işgüzar ses karşısında bocaladığımı hissediyorum ama sonra Abigail'in bu sabahki görüşmeden sonra yüzünde beliren şok ifadesini hayal ediyorum.

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum aksini söyleyen bir tonda, "ama Abigail sarsıntılı bir hafta geçirdi, çoğunlukla benim yüzümden. Dinlenmeye ihtiyacı var. Birkaç tutarsızlık yüzünden onu bir polis görüşme odasına oturtup sorguya çekmeye hazır değilim. Bu yüzden ya bu öğleden sonra benimle ve gelecek hafta hepimizle görüşürsünüz ya da-'

"Saat kaç?" Ben tehdidimi tamamlayamadan dedektif araya girdi.

"Üç buçuk.

Sonra görüşürüz Bayan Wick. Bethnal Green Polis Karakolu. Resepsiyondan DC Swain'i isteyin.'

Kısa bir duraklama oldu ve gitti.

Michael'ın adını bulana kadar rehberimde geziniyorum. Parmağım arama sembolünün üzerinde geziniyor ama fikrimi değiştiriyorum. Bizim ilişkimiz de kırılmayı bekleyen hassas bir iplik.

Michael'ı ararsam dedektifle aynı fikirde olup Abigail'i doğruca karakola götürebilir ve ben bunu onun için istemiyorum. Telefonumu güneşten koruyorum ve onun yerine Daniel ve Michael'a mesaj atıyorum.

Eve dönerken Bethnal Green Polis Karakolu'na uğrayıp Abigail'in geçen haftaki ziyareti hakkında bir dedektifle ayaküstü sohbet ettim. Endişelenecek bir şey yok. İstasyondan eve taksiyle döneceğim x

Geç kaldığımı fark ediyorum, telefonumu çantama geri koyuyorum ve hızımı artırıyorum. İlk gazeteci bekliyor olacak.

Tutarsızlıklar. Bu kelime düşüncelerimde yer ediyor. Ne tür tutarsızlıklar? Cevap önemli değil, fark ettim. Abigail on yedi yaşında, bir çocuk. Yaralanmamış olsa bile - ve bunun DC Swain'in tutarsızlıklarından biri olmaması için sessiz bir dua ediyorum - hayatı normal olsa bile, onu büyüten insanların ölümleriyle başa çıkmak zorunda kaldı. Hala ona söyledikleri yalanlarla yüzleşmek zorunda. Peki ya polisle konuşurken bir hata yaptıysa? Eminim iyi bir nedeni vardır. Abigail'e güven verdiğimizde ve açıklaması için zaman tanıdığımızda anlayacağımıza eminim.

"Sen benim kızım değilsin" suçlamamı düşünüyorum. Hatırlamak kalbimi acıtıyor ve yanaklarımı yakıyor. Topuklu ayakkabılarıma geri dönerken bu anıyı bir kenara itiyorum. Önemli olan tek şey birlikte sahip olduğumuz gelecek.

Otelin fuayesine adım atmadan önce parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor ve omuzlarımı geriye doğru çekiyorum. Dedektifin söyleyeceği hiçbir şey benim için bir şeyi değiştirmeyecek. Kızım evde. Onu korumak için her şeyi yaparım.

Vakit geldi.

Buna bir son verme zamanı. Her şeyin başladığı yere dönme zamanı.

Arkasına saklandığım maskeyi , altındaki canavarı, beni ne hale getirdiklerini onlara göstermek için.

Hepimiz için o gün yaptıklarımızın bedelini ödeme vakti geldi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM III

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZ

OceanofPDF.com

SARAH

Cuma, öğleden 3.55.

Geç kaldım. Bethnal Green'de metrodan indiğimde saat neredeyse dörttü. Başım çatlayacak gibi. Çok fazla kahvenin ve sürekli olma, gülümseme ve cevaplamayacağım sorulardan kaçma çabasının bir kombinasyonu. Öğleden sonra çok yoğundu ve Abigail ya da DC Swain'in tutarsızlıkları hakkında düşünecek zaman yoktu.

Cadde ebeveynler ve çocuklarla, bebek arabaları ve scooterlarla dolu. Bir an için onları izliyorum, görünüşe göre trafiğin gürültüsünden habersizler. Hava, yolun karşısındaki paket servis yapan bir yerden gelen kızarmış tavuk kokuyor. Rebecca'nın yaşlarında bir grup genç dışarıda toplanmış, telefonlarına bakarken kutulardan yemek yiyorlar.

Google Maps'i açıp mavi çizgiyi takip ederek karakola üç dakika kalıyorum ve şimdi buradayım, merdivenlerin dibinde duruyorum, endişem geri geldi. Dedektif tutarsızlıklarla ne demek istedi? Neyin içine giriyorum?

Kapının üstünde Abigail'in bir hafta önce baktığı güvenlik kamerası var. Evini terk etmesi, dünyanın öbür ucuna gitmesi ve önümdeki kapılardan geçmesi büyük cesaret gerektiriyordu. Bu düşünce beni ileri itiyor. Bir, iki, üç, dört adım sonra küçük bir bekleme alanında duruyorum. Genç bir kadın, kucağında yürümeye başlayan bir çocukla, masa çavuşuyla çalınan bir bebek arabası hakkında konuşuyor.

Tam oturmak üzereyken yan taraftaki kapı açılıyor ve Ryan mavi gömleği ve gri pantolonuyla orada duruyor. Gülümsüyor ve beni yanına çağırıyor.

"Merhaba," dedim. "Nesin sen-

"DS Howard ögle yemeğinde yeni bir kanıtla ilgili olarak beni aradı. Buraya geleceğinizi söyledi, ben de zaten Londra'da olduğum için yardımcı olabileceğimi düşündüm. Kapıdan geçmem için eliyle işaret etti.

Kapı aralığında geçerken tıraş losyonunun baharatını yakalıyorum. Ryan'ı son gördüğümünden bu yana sadece üç gün geçti ama sanki haftalar geçmiş gibi geliyor. Çok şey değişti. Ben değiştim. Son sarılıp vedalaşmamızı ve bunun içimde yarattığı ateşi düşünüyorum, sonra Michael'ı ve denemek için verdiğimiz sözü düşünüyorum. Daha çok erken ama şimdiden bir çözülme hissediyorum. Şimdi konuşurken birbirimize bakışlarımızda, yanından geçerken kolumuza ya da elimize dokunuşlarında. Birlikte bir geleceğimiz olup olmadığını bilmek için henüz çok erken ama bu bir başlangıç.

"," diyor Ryan, "bu taraftan. Kapıyı arkamdan iterek kapatıyor ve gri bir koridor boyunca onu takip ediyorum.

İçimi kemiren endişe siyah bir paraşüt gibi genişleyerek üzerime çöküyor. "Ryan, neler oluyor? Biliyor musun?

Ryan kaşlarını çatıyor, endişe yüz hatlarını çiziyor. Abi hakkında. O
-!

Sözünü bitiremeden yanımda bir kapı açıldı ve bir kadın belirdi. 'Bayan Wick,' diyor tanıdığım bir sesle, 'Ben Cara Swain; telefonda konuşmuştuk.

Bakışlarımı Ryan'dan ayırıyorum. Ne söylemek üzereydi?

DC Swain elimi kendi elinin içine aldı. Sesi gibi tutuşu da işgüzar, soğukkanlı ve sert. Lacivert bir pantolon ve lacivert ipek bir bluz giyiyor.

"Oturmak ister misiniz?" Geri adım atarak uzun, oval bir masa ve etrafına yerleştirilmiş on kadar sandalyenin bulunduğu bir toplantı odasını gösterdi. Gözlerim odanın diğer ucundaki iki beyaz tahtaya takılıyor. İkisi de boş, ama menteşeli çerçeveler üzerinde duruyorlar ve diğer tarafta hangi bilgilerin olduğunu merak ediyorum.

Acı bir tat ağzımı dolduruyor. Kahveyi fazla kaçırmışım, belki de sinirden. Sanki bir perdenin önünde duruyormuşum da perde çekilip ortaya çıkmak üzereymiş gibi bir his var içimde... Ne? Bilmiyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, Ryan "a yalvaran bir bakış fırlatarak. Onun varlığı aniden sinir bozucu oluyor. Abigail'in kaçırıldığı gün orada olduğu ilk kez aklıma geliyor. Geçen hafta Abigail döndüğünde de oradaydı. Ve şimdi de burada.

Dedektif masanın karşı tarafındaki bir sandalyeyi işaret eder. "Lütfen . İzin verirseniz size birkaç soru sormak istiyorum - ve

sana bir şey.'

Bana söyleneni yapıyorum ve Ryan'ın oturmasını bekliyorum. Onun yerine benden bir koltuk uzakta, masanın başında, DC Swain ve benim aramdaki orta noktaya oturuyor. Oturma şekli kasıtlı gibi görünüyor ve bunu önceden planlayıp planlamadıklarını merak ediyorum. Ryan benim tarafımda değil. Bana karşı da değil ama yanımda da değil. Neden?

'Bir şey içmek ister misiniz? Biraz su?" diye sorar.

Başımı sallıyorum. İçim bir ip yığınının dolanmış, sıkı ve düğümlü. "Lütfen biri bana neden burada olduğumu açıklayabilir mi?

"Bayan Wick- Size Sarah diyebilir miyim?" Cevap beklemeden devam ediyor. "Öncelikle kızınızın davasının Suffolk Polisi tarafından yürütüldüğünü belirtmeliyim. Abelia'nın Cuma günü burada ortaya çıkmasını Suffolk'taki bir dava memuruna takip etmesi için iletebilirdim ya da iletmeliydim, ancak Abelia'da bana doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Bu yüzden hikayesinin bazı kısımlarını kendim araştırdım-'

"Adı Abigail," diye araya girdim. 'Onun adı Abelia değil; Abigail.

DC Swain kaşlarını kaldırıyor ve ben hiç konuşmamışım gibi devam ediyor. "Bugün... Abi ile görüşmek istememin nedeni, hikayesinde ortaya çıkan bazı boşlukları gözden geçirmek.

"Ne gibi?

"Başlamadan önce Abi'yi bulmamız çok önemli. Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Bu sabah görüşmeden sonra vedalaştığımızda. Saat 10'u biraz geçmiş olmalı. Michael onu Rebecca ve Daniel ile birlikte eve bıraktı.

DC Swain başını sallayarak önündeki kâğıda bir şeyler karalıyor. "Bütün öğleden sonra sizin ev telefonunuzu ve Michael'ın cep telefonunu aradım ama cevap alamadım.

"Belki dönüş yolunda bir yerde durmuşlardır. Omuz silkiyorum. "Ya da meşguldürler. Eminim bir sebebi vardır.

"Cep telefonunuzdan aramayı dener misiniz? Arayanın sen olduğunu bilirse Michael cevap verebilir.'

Tereddüt ediyorum, koruma arzusu bana söyleneni yapma ve soruşturmaya yardım etme isteğiyle savaşıyor.

Ryan öne eğiliyor ve elime dokunuyor. Parmakları benimkilerin yanında sıcacık. "Bu önemli, Sarah.

İhtiyacım olan son itici güç bu ve Michael'ın telefonunu deniyorum. Doğrudan sesli mesaja düşüyor. Daniel'inki de aynı. 'Cep telefonları kapalı ya da

Sinyal. Bu neden bu kadar acil?'

DC Swain başını sallar. 'İzin verirsiniz birazdan buna değineceğim. Öncelikle size DNA testi hakkında soru sormak istiyorum.

"Ne olmuş ona?

"Belki de bana test hakkında ne hatırladığınızı anlatarak başlayabilirsiniz? Ryan bana hepinizin ağızdan örnek aldığınızı söyledi ama Abigail'in kendi ağzından örnek aldığını hatırlamıyor.

"Tabii ki o yaptı," diye cevap verdim. "Hep birlikte mutfakta duruyorduk. Sen de oradaydın, Ryan. Ona bir bakış attım.

'Teknisyenle konuşuyordum. İzlemiyordum' diyor.

Bana bildiklerini anlatması için bu kadına bağırmamak için mücadele ediyorum. Sanki müziğini duyamadığım bir dans yapıyormuşuz gibi geliyor. Adım atamıyorum. Tökezliyorum.

DC Swain soğuk bakışlarını Ryan'a ve sonra tekrar bana çeviriyor. 'Sıralama neydi? Testi ilk kim yaptı?'

Hayal kırıklığı içime dolmaya başlıyor ama zihnimi geçen haftaya geri dönmeye zorluyorum. "Michael ilkti. Sonra ben, sonra Abigail. Neden?

"Numunenizi kesinlikle torbaya koydunuz mu?" diye sorar.

"Evet.

"Çantayı kim mühürledi?" diye soruyor DC Swain.

"Bilmiyorum. Abigail, sanırım. Neden? Ne fark eder ki?"

'Laboratuvarın sadece iki örneği incelediğinin farkında mısınız? Michael'ın ve Abi'nin?

"Hayır. Başımı salladım. "Bu doğru değil. Benimki de onlarda olmalı. Telefonda eşleştiğini söylediler. Dediler ki...' Duraksıyorum, üç gün önce kızıma kavuştuğum öğleden sonrasının duyguları arasında geziniyorum. Hayatımı geri aldım. Resepsiyonist iki örneğin eşleştiğini söyledi. "Benim ve Michael'ın DNA'sı Abigail'inkiyle eşleşti.

"Korkarım durum böyle değil.

"Belki de örneğimle ilgili bir sorun vardı," diyorum, dedektifle Ryan'ın arasına bakarak, aptal gibi hissediyorum ama nedenini bilmiyorum. "Teknisyeni hatırlıyorum, adını hatırlayamıyorum, torbayı hızlıca kapatmamı yoksa numunenin bozulacağını söylemişti. Belki de düzgün kapatmamışımdır. Her iki durumda da ne fark eder anlamıyorum. Abigail'in DNA'sı ister benim ve Michael'inkiyle ister sadece Michael'inkiyle karşılaştırılsın, sonuçlar eşleşti. O bizim kızımız.'

DC Swain yanındaki masanın üzerinde duran kağıt yığınınına uzanıyor. Hareketlerini izliyorum. Sakin. Kontrollü. Bir hafta önceki o soğuk ve ıslak gecede nehrin kenarında durduğumu hissediyorum, ayaklarımın altındaki zemin kaygan ve tehlikeli.

"Dediğim gibi Sarah, kızının davasına ilk olarak bakan Suffolk Polisi ile irtibat halindeydim. Bana soruşturma sırasında Abigail'in diş fırçasından alınan DNA örneğini de içeren orijinal dosyanın bir kopyasını verdiler.

Zihnimde kafa karışıklığı dönüyor. Bir yanım hala DNA ile ilgili ifşaati tekrarlıyor - DNA'm neden test edilmedi? Çantayı kimin mühürlediği ya da hangi sırayla yaptığımız neden önemli? Diğeri ise DC Swain'in düşünce zincirini takip ediyor. Beni bilerek hazırlıksız yakalamaya mı çalışıyor?

Dedektif masaya iki parça kağıt koymadan önce bir cevap oluşturacak zamanım olmadı. İlki, bana hiçbir anlam ifade etmeyen tepe noktaları ve çizgileri olan bir grafik.

"Bu ilk soruşturmadaki DNA profili," diyor. Abigail'in 2009'da alınan DNA'sı.

İkinci kağıt parçası bir fotoğrafın fotokopisi. Ortadaki mavi *Thomas the Tank Engine* diş fırçası dışında gri. Abigail'in diş fırçası. Odanın duvarları yaklaşıyor. Yanaklarımın içi karıncalanıyor; midem bulanıyor. Sertçe , bana çarpan kederle savaşıyorum.

Zihnimin en arkasında bir yerlerde, kendimi korumak için kullandığım tüm koruma katmanlarının altında, Abigail'in diş fırçasının mavi olduğunu biliyordum. Kırmızı ile birlikte en sevdiği renkti. *Thomas the Tank Engine'i çok* severdi, üzerinde Peppa Pig ya da Ben and Holly olan pembe pantolonlar yerine mavi Thomas pantolonları giymeyi tercih ederdi. Elimi uzattım ve ağlama isteğimle savaşıarak kâğıda dokundum.

DC Swain'in sesi artık daha yumuşak. "Abigail'in diş fırçası DNA için alındı.

Başımı salladım.

'Kıyafetlerle bir karşılaştırma yapılması gerekirse diye ya da...'

'Bir beden,' diye fısıldıyorum etrafında dans ettiği kelimeyi.

Başını sallama sırası DC Swain'de. "Evet.

Beni izliyor, yüz ifademi izliyor. DC'nin bunda ne bilmiyorum ama her neyse, devam ediyor. 'Essex Polisi'nden DS Howard

bu hafta yaptırdığınız DNA testi sonuçlarını bana ilettiler. Sanırım sizin talimatınızla bunların bir kopyasını aldılar.

Tekrar başımı sallıyorum ve DC Swain'in bana uzattığı katlanmış beyaz kâğıdı alıyorum. Bu başka bir grafik. İlkiyle aynı ama kalitesi daha iyi. Grafikteki çizgiler daha keskin, yazıcının mürekkep kalitesi daha iyi.

"Lütfen bu iki grafiğe yakından bakın.

Gözlerim sayfalar arasında gidip geliyor. Çizgiler benim incelemem altında bulanıklaşıyor. "Ne görmem gerektiğini bilmiyorum.

'Bu kâğıt parçası diş fırçasından alınan DNA profili - Abigail'in DNA'sı - on dört yıl önce alındı. Bu ikinci kâğıt parçası ise Abi'nin Cumartesi günü alınan DNA profili.

"Yani?" diye soruyorum, grafiğin sivri uçları arasına tekrar bakarak. "Eşleşmiyorlar," diyor DC Swain.

'Ne? Bilmiyorum... ama onlar. Laboratuvar bizi aradı. Yüzde doksan dokuz nokta dokuz doğru olduğunu söylediler.'

Abelia Pérez'in DNA'sı Michael'ın babasıyla eşleşti. Michael onun babası. Ancak Abelia'nın DNA'sı on dört yıl önce kızınızın diş fırçasından alınan DNA profiliyle eşleşmiyor. Üzgünüm Sarah ama Abelia Pérez, Abigail Wick değil; senin kızın değil.

Tarlalardaki rüzgârın gürültüsü kulaklarımda çınlıyor. Salı gününü, vücudumdan geçen duygu selini düşünüyorum. Bu hafta ne kadar çok neşe hissettim. Ne kadar canlı. Saniyeler içinde elimden alındı. Bu bir hata. Bir hata olmak zorunda.

KIRK

OceanofPDF.com

SARAH

Üzerimize bir sessizlik çöküyor, sadece DC Swain'in açmakta olduğu dosyadaki kağıtların hışırtısı bizi rahatsız ediyor.

"Anlamıyorum. Başımı sallıyorum, yüzümün kenarından yavaşça aşağı yuvarlanan bir damla gözyaşını serbest bırakıyorum. "Tam olarak ne demek istiyorsun? Nasıl oluyor da DNA'sı bizimle uyuyor da Abigail'le uyumuyor? Söylediğin bu, değil mi?"

Ryan ayağa kalkıyor, bir şişe su ve bir bardak alıp önüme koyuyor. Yanıma oturup elimi tutacağını düşünüyorum ama yapmıyor. Ben başımla teşekkür ederken o yerine dönüyor.

'Herkesin DNA'sı benzersizdir. Onları yapan şeylerin kişisel parmak izidir. Bizim DNA'mız ebeveynlerimizden gelen DNA'nın eşit bir karışımıdır ve onların DNA'sı da ebeveynlerinden gelen DNA'nın eşit bir karışımından oluşur. Yani,' devam ediyor, önündeki deftere bir kalemle vurarak, 'bir çocuğun ve bir ebeveynin DNA profillerini karşılaştırsak, bu grafikte gördüğünüz belirteçlerin yarısının ortak olduğunu ve belirteçlerin yüzde yirmi beşinin büyükanne ve büyükbabalarınıninkiyle ortak göreceksiniz. Bu mantıklı mı?"

Başımı salladım. "Abigail'de benim ve Michael'ın DNA'sının yarısı var. Bir yudum su alıyorum. Boğazımdan aşağı kayan soğuk sıvı, neredeyse boğazıma yerleşen duygu yumağına takılıp kalacak.

'Aynen öyle. Ben bir DNA uzmanı değilim,' diyor DC Swain, 'ama bir meslektaşım öyle. Ona 2009'daki Abigail ve Abelia Pérez'in iki profilini gösterdim, sadece iki farklı kaynaktan olduklarından emin olmak için. Durumun böyle olduğunu doğruladı, ancak iki profili yan yana incelediğinde, sonuçların' - DC Swain bir an duraksadı ve önündeki bir sayfanın kenarına karalanmış bir nota baktı - 'bazı benzer genetik belirteçler' olduğunu söyledi.

"Peki ne diyorsun? Birden sesim yükseliyor, neredeyse bağıyorum. Öfke içimde kıvrılıyor.

"Geçen hafta bu karakola giren kızın DNA profilinin" - DC Swain, Abi'nin karakolun merdivenlerinden çekilmiş CCTV fotoğrafını çıkarır - "polis on dört yıl önce tatil evinizden aldığı Abigail'in diş fırçasındaki DNA profiliyle aynı genetik işaretlerin yüzde yirmi beşine sahip olduğunu söylüyorum. Bu kız' - fotoğrafa tekrar dokunuyor - 'Abigail değil, ama onunla akraba.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Kadınla Ryan'ın arasına bakıyorum ve bilginin zihnimde yerine oturmasını bekliyorum İşte orada. Sadece ulaşamayacağım bir yerde. Abi'nin DNA'sı Michael'ın babasıyla eşleşiyor. "Abigail'in üvey kardeşi olduğunu mu söylüyorsun? Michael'ın başka bir çocuğu mu var?

"Evet. Bu sonuçların bize söylediğine inandığımız şey bu. Michael'ın bildiğiniz başka çocuğu var mı?"

'Hayır. Başka çocuğu olsaydı bilirdim ama yok. Bir yerlerde bir hata . Eminim bunu görmelisin? Abigail evde. O benim kızım.' Sesim zayıf, yalvarırcasına. Kızımın nihayet evde olduğu beş dakika öncesine dönmek için son bir çaba. Bakışlarım DC Swain ve Ryan arasında gidip geliyor. Gözümün kenarından bir damla yaş daha süzülüyor.

"Sarah. Ryan masanın öbür ucuna uzanıyor. Sesi alçak ve beni sakinleştirmeye çalıştığını biliyorum. Ama işe yaramıyor. Salı gününe kadar Abigail olmadığı konusunda çok kararlıydın. Aksini düşünmene neden olan tek şey DNA testiydi. Eğer DNA'yı masadan kaldırırsak, hala onun kızın olduğuna inanıyor musun?

"Evet. Kelimeyi ağzımdan geçiriyorum ama hemen başımı sallıyorum. "Hayır. Bilmiyorum. Yani Abelia Michael'ın kızı ama benim değil mi?

"DNA'nız karşılaştırılmadı, bu yüzden bunu açıkça söyleyemem, ancak benim teorime göre örneğiniz Cumartesi günü çalındı, böylece karşılaştırma yapılamadı, çünkü biri veya her ikisi de DNA'nızla yapılacak bir karşılaştırmanın eşleşmeyeceğini biliyordu.

"Çalıntı mı? Kim tarafından?"

Korkarım bunu henüz bilmiyoruz. Tek söyleyebileceğim, çanta mühürlenmeden önce DNA örneklerine erişimi olan biri olduğu.

Şüpheliler listesi kısa, farkındayım. Michael ve Abi biz testleri yaparken adanın yanında duran tek kişilerdi. Ryan ve Rebecca ve

Daniel mutfaktaydı ama bize yaklaştıklarını hatırlamıyorum.

Michael ve Abi. Baba ve kızı.

"İki örnek eşleşiyor," diyorum, kelimeler şimdi yeni bir anlam kazanıyor.

"Michael'ınki ve... kızınki," diye bitiriyorum, artık kızın adını kullanamıyorum. "Evet, dahası da var," diyor DC Swain. "Ayrıca Abelia'nın birileri tarafından yardım ediliyor."

Nefesim kesildi. İlk gün bunun paranoya olduğunu düşünmüştüm, ilk suçlamanın. *Sen benim kızım değilsin*. Bizden bir şeyin peşinde olduğundan ve haklıydım. Ama ne? "Kim?" diye sordum.

"Sarah, ailene zarar vermek isteyebilecek birini düşünebiliyor musun?"

"Um..." Başımı sallıyorum. "Hayır, sanmıyorum."

"Hiç takipçin oldu mu? Hiç diziye yazılan biri oldu mu?" Tekrar başımı sallamaya başlıyorum ama sonra duruyorum. "Biri vardı."

"Kim?" diye soruyor Ryan.

"Gerçi beş yıl önceydi. Michael'ın ilişkilerinin ortaya çıkmasından hemen sonra," diyorum ve her şeye rağmen yüzüm kızarıyor. "Çocuklar okuldayken bir adam kapıyı çaldı. Bana ve Michael'a bağırmaya başladı, hayatını mahvettiğimizi söyledi. Michael'ın yattığı bir kadının kocasıydı. Kadın daha sonra onu terk etti ve Michael ile beni suçladı. Tüm hayatının elinden alındığını söyledi. Ama Michael polisi aradı, onunla konuştular ve o bir daha geri dönmedi. Adını bile bilmiyorum."

DC Swain bir iPad'in kapağını açıp önüme koymadan önce bir not alıyor. "Abi'nin geçen hafta bize anlattığı hikayeyi doğrulamak için Buenaventura'daki yetkililerle konuşuyoruz, ancak tahmin edebileceğiniz gibi bilgi akışı yavaş. Bu yüzden çabalarımızı Abi'nin İngiltere'ye geldikten sonraki zamanına odakladık ve Heathrow'dan yolculuğunu CCTV'de izlemeye başladık."

"Bu tür şeylere kartal gözüyle bakan memurlardan biri oldukça ilginç bir şey buldu. Tableti bana doğru kaydırıldı."

Ekranda bir video akışı oynatılır. Bir, iki, üç, dört, beş saniye ve bitti. Kız metro platformuna yürüyor ve bir trene biniyor. Sonra başka bir video başlıyor. Başka bir metro durağı. Bu Hammersmith. Arka planda kırmızı metro sembolünü görebiliyorum. Peron, işe gidip gelenler ve diğer yolcularla dolu ve yolcuların dağınık görüntüsüne bakılırsa, sanırım akşam işe gidip geliyorlar. Bakışlarım metrodan inen kıza odaklanıyor. Kamera değişiyor. Şimdi bir yürüyüş yolunda.

Onun Abigail olduğunu sanıyordum. Hayatlarımızı geri aldığımızı sanmıştım. Bunun farkına varmanın acısı, içime saplanan bıçakların en keskiniydi.

"Bunun neyi kanıtladığından emin değilim?"

"Tekrar izleyin. DC Swain ekrana dokunur.

Başım dönüyor. Bana verdikleri bilgi parçaları bulanıklaşıyor - çok hızlı dönen bir atlıkarıncanın üzerindeki figürler.

DC Swain ekranda bir şeyi işaret ediyor. Göz kırıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum.

"Birbirlerine bakmıyorlar ve tamamen yabancı olabilirler, ama bakın, burada... ve yine... burada, Liverpool Caddesi'nde.

Adamın üzerinde dizlerine kadar inen uzun bir palto var. Yakası geniş ve yukarı kalkık, yüzünü gözlerine kadar kapatıyor. Beyzbol şapkası taktığı için saçlarını göremiyorum - zaten görmem de gerekmiyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki bir vuruş diğerinden ayırt edilemiyor.

Mide bulantısı boğazımı yakıyor ve sessiz odada nefesim keskin ve gürültülü. DC Swain'in beni izlediğini hissediyorum. Titreyen bir elle ekrana kendim dokunuyorum ve başka bir döngü izliyorum; bu sefer odaklandığım adam.

"Henüz yüzünün iyi bir görüntüsünü bulamadık ama hala görüntüleri tarıyoruz. Gördüğünüz gibi şapkasını aşağıya doğru çekmiş ve yüzünü kameradan uzak tutuyor ki bu bile başlı başına etkileyici çünkü artık Yeraltı'nda çok sayıda kameramız var. Bu adamın kim olduğunu biliyor musun, Sarah?"

"Hayır. Başımı sallıyorum ve sesimi kontrol etmek için çabalıyorum. Bir şeyler söylemek zorundayım. "Kızım olmadığından o kadar emindim ki, sonra kızım olduğundan da emin oldum ve şimdi bana sadece kızım olmadığını, kızımış gibi davranması için ona yardım eden biri olduğunu söylüyorsun.

DC Swain başını sallar. 'Sanırım öyle, evet. Abelia ile konuştuğumuzda daha fazlasını öğreneceğiz. Michael ile de konuşmak istiyorum.

Oda sessizliğe gömülür. Dedektifin sözleri havada asılı kalıyor. Videoyu tekrar izleme isteği aklımı kurcalıyor ama ekrana dokunmuyorum.

O anda aklıma bir şey geliyor ve farkına varmamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum. "Su çiçeği izi," diyorum. "Su çiçeği izini gördün. Başka kimse bilmiyordu."

"Bize yara izini göstermedi, Sarah. Bize anlattı ama biz görmedik.

"Oh. Bir ürperti kaplar.

"Gözden kaçırdığım için özür dilerim. Yara izini bir kadın memura göstermesini ayarlamalıydım ama zaman çok önemliydi ve-"

"Yine de bunu nasıl bildiğini açıklamıyor," diye araya girdim ve DC Swain'i özrünün geri kalanından kurtardım. Gözden kaçmış olsa da, şu anda gerçekte neler olup bittiğini bir araya getiren tek kişi o. "Yara izinden başka kimsenin haberi yoktu.

"Bundan emin misiniz? Michael'ın bilmediğinden emin misin?"

"Bilmediğini söyledi.

Aklımın bir köşesine bir anı takılıyor. Abigail'in diş fırçasının fotoğrafına bakıyorum. O diş fırçasını çok severdi. Şimdi onu görebiliyorum, tatil evinin oturma odasında elinde tutuyor, Rebecca kollarımda ve Michael iki adım ötede mutfakta. Rebecca'yı havaya kaldırıyorum ve onu kıkırdatıyorum. Yukarı ve aşağı. Kollarım çaba sarf etmekten ağrıyor.

Rebecca'nın bebeksi ciyaklamaları küçük kulübede çınlarken, mutfaktan bize gülen Michael'ın sesini yakalıyorum.

"Hazır mısın? Sırtarak Rebecca'yı kalçalarımın üzerinde zıplatıyorum. Ayakta durmaya çalışırken bacaklarının sallandığını ve ağırlığının bacaklarıma baskı yaptığını hissediyorum. 'Bir, iki, üç-'

"Anne?" diyor Abigail. Sesinde Rebecca'yı zıplatmayı bırakıp yüzümü ona dönmemi sağlayan bir endişe var.

"Her şey yolunda mı? Gülümseyerek soruyorum. Kahverengi saçları banyodan dolayı hâlâ ıslak, kırmızı geceliğinin üzerinde nemli lekeler bırakıyor ve diş fırçasını elinde sıkıca tutuyor. Gözlerim otomatik olarak ayaklarına ve yatmadan önce çıkarması için onu ikna etmem gereken kırmızı spor ayakkabılarına gidiyor. Beni ayakkabılarına bakarken yakalayınca dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Anne, gelecek hafta kreşe gidemeyeceğim," diyor dudaklarını büzerek. "Yine suçüçeğı oldum.

"Boyama kalemlerini kullandın mı? diye sordum.

Başını sallar ve geceliğini kaldırır. "Bak. Mükemmel cildindeki tek leke olan göğsündeki beyaz bir yara izini işaret ediyor.

Rebecca kucağımdan gevezelik ediyor ve tombul elini ablasına doğru uzatıyor, konuşmanın bir parçası olmak için can atıyor.

Tekrar gülümsüyorum. "Su çiçeğı değil bebeğim. Sadece bir yara izi. Bazen su çiçeğı iz bırakır. Geçecektir.'

"Ah. Abigail yine kaşlarını çatıyor, beyaz işaretten yüzüme bakıyor ve kıkırdıyor. "Şimdi bir hikaye anlatabilir miyiz?

"Evet. Git kardeşini getir ve birer tane seç.

Koşarak uzaklaşıyor, eğitimciler kulübenin zeminine çarpıyor.

"Bu da neydi şimdi? Michael eğilip başımın üstünü öpüyor ve Rebecca'yı kollarımdan çekip alıyor.

"Hiçbir şey. Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. 'Abigail'in göğsünde suçüçeğı izi var. Yine su çiçeğı olduğunu düşündü.

Michael, Rebecca'nın karnına bir ahududu üflemeden önce güler. Daniel ve Abigail ellerinde birer kitapla odaya daldıklarında Rebecca bebekçe bir kıkırdama daha çıkarır.

Anı kayboluyor ve başımı iki yana sallıyorum, bakışlarım Ryan "dan dedektife kayıyor. "Aman Tanrım," diyorum. "Sanırım biliyordu. Sanırım Michael yara izini biliyordu.

DC Swain şaşırmamış gibi başını sallıyor. Oh, Michael. Ne yaptın sen?

"Şimdi ne olacak? Ben soruyorum.

"Michael'a ve dolayısıyla Abelia'ya ulaşma şansımız olmadığına göre, muhtemelen eve gitmeniz en iyisi olacaktır. DC Swain elini cebine atar ve bir kart çıkarır. "Lütfen oraya vardığınızda beni arayın. Bu gece ya da yarın sabah onlarla konuşmak istiyorum.

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Rebecca ve Daniel'ı ve bu haberi onlara nasıl vereceğimi düşünüyorum. Yıkılacaklar. Bu kız ailemizdeki bir şeyi onardı. Bu hafta her şey normalmiş gibi davranmadık. Gerçekten normal. Rebecca her sessizliğı doldurmaya çalışmayı bıraktı ve Daniel daha çok evde. Röportajdaki 'Seni seviyorum anne' yorumu aklıma geliyor ve kalbim kırılıyor.

"Seni geri götüreceğim," diyor Ryan, çoktan ayağı kalkmış. "Ben de seninle gelebilirim, Michael ve çocuklara bunu açıklamaya yardım ederim.

"Teşekkür ederim.

Ryan "ı istasyonun arka tarafındaki otoparka kadar takip ederek adımlarımı sayarken kafamda yine atlıkarınca beliriyor. "Kim olduğunu ya da neden burada olduğunu bilmiyorum ama sen benim kızım değilsin. Sözcükler diğerleriyle birlikte dönüyor. O zaman çok emindim. Tıpkı bir saat önce olduğum gibi.

Hepsi bir yalandı. Bir oyun. O kız benim kızım değil. Kafamın içinde tekrar söylüyorum, şimdi ne kadar kolay uyduğuna şaşıyorum, sanki bir parçam, derin, karanlık ve unutulmuş bir yerde bunu zaten biliyormuş gibi. Ama o bir yabancı da değil. O Michael'ın kızı. Abelia'nın Londra'yı boydan boya dolaştığı kamera kayıtlarını düşünüyorum. Bir hafta içinde ailemi onarmak ve sonra da yok etmek için olan her şeyi düşünüyorum.

Oh, Michael, ne yaptın sen?

OceanofPDF.com

KIRK BİR

OceanofPDF.com

ABI

Cuma, 1600.

Dedham'a ve eve dönüş yolculuğu boyunca Abi'nin zihni yüzlerce "ya olursa" ve "sırada ne var?" sorusuyla dolup taşı. Yaptığı her şeyi, söylediği her yalanı gözden geçirdi, bir çıkış yolu ya da belki de her şeyi daha iyi hale getirecek bir yol aradı. Ama hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden rol yapmaya devam etti. Rebecca'yı okula bıraktılar ve Abi atkuyruğunun sarışın kıvrımlarının yüksek demir kapıların arasından kayboluşunu izledi. Sonra eve döndüler, Abi kahve ve öğle yemeği hazırladı, bir yandan da her şeyin çökmesini .

Ve şimdi bekleme sona erdi ve Abi kendini mutfaktaki adanın yanında hareket edemez halde buldu. Donup kalmıştı. Bir heykel gibi. Aklının bir köşesinde bir ses ona nefes almasını haykırıyor ama yüzüne doğrultulmuş silaha bakarken aldığı her nefes sığ bir soluktan ibaret.

Tüfek büyüktü - siyah metal bir namlu ve koyu renkli ahşap bir kabza. Gerçek hayatta, çocukken izlediği yüzlerce film ve dizidekinden daha büyük. Korku da daha büyük. Olabileceğini hayal ettiğinden daha büyük. Silahın gerçekliği ve ateşlenmeyi bekleyen kurşunlar bacaklarını yere yapıştırmış. Çılgınlıkları kaçamadan çaldı.

Abi bir anlığına kendine ve bu hafta korktuğunu düşündüğü her ana gülmek istiyor - Sarah'dan korkuyor, ondan korkuyor, bir hata yaparsa ne yapacağından korkuyor. Bu korku, şu anda hissettiklerinin yanında cılız kalıyor.

Gözlerini silahtan ayıramıyor. Namlunun mükemmel O'su geriye bakıyor. Namlu, silah gibi, onu tutan el gibi, sabit. Abi'nin vücudunu saran korkuyla aynı şekilde titremiyor.

Bakmadan bile Michael ve Daniel arasında gidip gelen kaçamak bakışları hissedebilmektedir. Aynı şekilde onları kesen korku bıçaklarını da hissedebilmektedir.

Kimse konuşmuyor. Durması için ikna etmeye, yalvarmaya, bağırmaya çalışmışlar. Hiçbiri işe yaramadı. Ve şimdi silah her şeyi anlatıyor. Ama denemeye devam etmek zorunda. Bu şekilde sona ermesi için çok fazla yol kat etmiştir ve onu kurtaracak olanın ne Michael ne de Daniel olmayacağı aşikârdır.

"Çok geç değil," diyor silah ve sahibine. 'Böyle olmak zorunda değil. Plana sadık kal - başından beri söylediğin bu değil miydi?

Gülüyor. Sakin bir ses, hiç de kahkaha gibi değil. "Seni aptal kız. Planımız bu. Plan hep buydu. Doğru, yıldönümünde *olmasını* istedim. Belki rolünü gerektiği gibi oynasaydın o zaman oraya varabilirdik ama bu da aynı şekilde işe yarayacak.

"Neden bahsediyorsun sen? Abi soruyor.

"Her şeyin zamanı var. Gülümsüyor ve parmağıyla tetiğe dokunarak korkunun boğazına kadar yükselmesine neden oluyor. "Önce Sarah'yı beklemeliyiz.

Gerçekler gün yüzüne çıkıyor. Sözleri kafama dank etti. Plan bu. Bu: silah, delilik. Plan hep buydu. Abi ona hayatı hakkında anlattığı her şeyi düşünüyor, acınası aptal hayatını. Onu ne kadar kolay manipüle ettiğini.

Aklına gelen başka bir düşünce kalbinin göğsünün içinde çarpmasına neden oluyor. Abi tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyor, tam olarak değil, ama bir şey açık: onun bu olaydaki rolü sona erdi. Artık ona ihtiyacı yok. O artık ölü sayılır.

Bu düşünce mutfağın duvarlarını küçültüyor, ta ki parlak dolaplar artık dolap değil de duvar olana kadar, tabutunun duvarları, üzerine çöken klostrofobi yüzünden düşünemeyene kadar küçülüyor ve küçülüyor.

Telefon tekrar çalar, sessizlikte yankılanır. Silah elinde görüldüğünden beri bu üçüncü arama.

Kimse telefona cevap vermek için hareket etmiyor. Bir mesaj kaydedilmeye başlar. Bu kez DC Swain yerine Ryan'dır. 'Michael, ben Ryan. Lütfen bunu alır almaz beni ara. Acil bir durum var.'

Mesaj kapanır ve oda sessizliğe . Kimse konuşmaz.

"Pekala," diyor silahı ikisinin ortasını gösterecek şekilde hareket ettirerek, "yola çıksak iyi olacak gibi görünüyor. Polis beklediğimden biraz daha etkili oldu. Abi, bir kalem al. Sarah için bir not bırakmanı istiyorum. Artık aksanı da bırakabilirsin, değil mi? Bravo bu arada. Oscar'a layıktı, gerçekten.'

Abi başını eğerek yüzünü Michael ve Daniel'dan olabildiğince saklıyor. Onların gözlerini üzerinde hissedebiliyor; aralarındaki havada asılı duran incinmişliği ve ihaneti hissedebiliyor.

"Beni kandırdı," mırıldanıyor gerçek sesiyle, aniden açığa çıkmış gibi hissediyor - sanki kıyafetlerini çıkarmış gibi. En son aksansız konuşmasının üzerinden aylar geçmişti. Kolombiya'da olduğu süre boyunca ve ondan önceki bir süre boyunca bunu sürdürdü - pratik yaptı ve test etti, bedenini denedi.

Büfeye doğru ilerleyip bir kâğıt ve kalem alıyor. Abi, ek binadaki masanın altından Barley'nin kuyruğunun belirsiz gümbürtüsünü duyuyor. O da korkmuş. Kıpırdamadan durmasını ve kendini saklamasını umuyor.

Ona bakmak için kendini zorluyor. "Ne yazmamı istiyorsun?"

KIRK İKİ

OceanofPDF.com

SARAH

Cuma, 1800.

Essex'e dönüş yolculuğumuzu soluk bir ay takip ediyor. Gökyüzü hala aydınlık, güneş ufka doğru yeni batıyor. Gökyüzündeki gece ve gündüz karışımı, bir bilim-kurgu filminden ya da her şeyin çarpık olduğu paralel bir evrenden fırlamış gibi. Yanlış.

Ryan'ın gözleri ilerideki yola ve dur-kalk trafiğe sabitlenmiş durumda. Bir şey söylemek istiyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Hâlâ DC Swain'in bana söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyorum.

"İyi misin? Ryan sorar.

Başımı salladım. "Hayır. Pek sayılmaz. Acı içimi tırmalıyor. Donuk, şokla maskelenmiş, ama yakında bir noktada tekrar kırılacağımı biliyorum.

"Toplantı odasında, daha önce, Abi'nin Londra'daki kamera görüntülerini gördüğünde... Dürüst olmak gerekirse, bir hayalet görmüş gibi görünüyordun.

Ryan haksız değil, ama bunu ona söyleyemem. Buna inanmaya hazır değilim.

Henüz.

'Eğer o adamı tanıdıysan,' o devam ediyor, 'sen demeliydin bir şey.'

"Ben yapmadım. Yalan aramızda asılı kalıyor. Ryan'ın bildiğinden eminim ama kendimi sessiz kalmaya zorluyorum.

Önümüzde trafik açıldı. Ryan hızını arttırıyor. Yanından geçtiğimiz elektrik direklerini sayıyorum ama sayılarını aklımda tutamayacağım kadar çoklar.

DC Swain'in bulduğu başka kanıtlar da vardı. Ondan bahsetmedi. Sanırım size fazla yüklenmek istemedi ve sanırım Michael ve Abi ile de bu konuyu konuşmak istiyor. Ama -'

"Söyle bana. Lütfen,' diye ekliyorum Rebecca'dan gelen bir mesaj telefonuma düşerken: *Yarın Ellie ile sinemaya gidebilir miyim? Akşam yemeği için döneceğim!!!* xxxx

Gözlerimin önünde bulanıklaşana kadar onun sözlerine bakıyorum. Rebecca'ya sahip olduğunu düşündüğü ablasının bir yalancı olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunun yaratacağı acı benimkinin üstüne binecek. En azından Rebecca yüzleşme için evde olmayacak.

Cevabım kısa: *Evet. İyi eğlenceler. Seni seviyorum xx*

"Jhon Pérez ve Caroline Pérez isimlerini ulusal polis veri tabanında arattılar. Bir eşleşme buldular. Birmingham'da yaşayan Hector Jhon Pérez adında Kolombiya doğumlu bir adam vardı. Bir yıl kadar önce bağırsak kanserinden ölmüş.

"Abigail-" Hatamdan nefret ederek kendimi durduruyorum. Kız Jhon'un bağırsak kanserinden öldüğünü söyledi. Aynı adam mı? Bu çok büyük bir tesadüf, değil mi?" Bir an için düşünüyorum. Bu bilgiyi, yerine oturtulmayı bekleyen bir yapboz parçası gibi zihnimde evirip çeviriyorum. "Ama Heathrow'a Kolombiya'dan uçtu. Birçok kez evinden bahsetti. Tüm bunları uydurmuş olmasına imkan yok, değil mi?"

Uçuş kayıtları ellerinde. Buenaventura'dan kalkan bir uçaktaymış. Ama orada ne kadar kaldığını takip etmek o kadar kolay değil. Bir gün önce farklı bir pasaportla uçmuş olabilir.

Sahte pasaport mu? Tüm bunlar çok gerçek dışı geliyor. Bunları ele geçirmek ne kadar kolay?"

Pek sayılmaz. Ancak Hector Pérez'in - Jhon'un - polisin ulusal veri tabanında yer almasının nedeni, Birmingham Polisi tarafından Midlands ve Kuzey İngiltere merkezli bir suç örgütü için uyuşturucu kaçakçılığı yaptığından şüphelenilmesidir. Ölmeden önce ona bir tane almış olabilir. Onunla konuşana kadar tam olarak ne hakkında yalan söylediğini bilmemiz mümkün değil.

Ryan'ın sözlerini anlamakta zorlanıyorum. Uyuşturucu kaçakçılığı. Sahte pasaportlar. Bu başka bir dünya. "Peki ya kadın - Caroline?"

Onunla ilgili hiçbir şey yok. Elleriindeki tek şey Pérez'in dosyasındaki bir yan not. Bağlantılar altında, bir memur Pérez'in her ay bir belediye binasını ziyaret ettiğini not etmiş. Bir metresi ya da aile üyelerinden birini ziyaret ettiği düşünülüyor. DC Swain, Birmingham Polisi'nin kendisine kule bloğunun adresini vermesini ve orada yaşayanların isimlerini kontrol etmesini bekliyor.

Kızın sözleri Sarah'nın kafasında çınlıyor. 'Yaşadığım yerde iki tür köpek vardı - bekçi köpekleri ve başiboş köpekler - her ikisi de sizi bir kez ısırabilirdi.

sebepe ya da başka bir şey.' Kolombiya'daki bir şehrin sokaklarından ziyade Birmingham'daki bir gökdelenden bahsediyor olabilir mi?

Aksanını düşünüyorum. Bu sabah benim İngilizcemi o kadar mükemmel taklit etmişti ki. Kız bir dolandırıcı mı; ilk düşündüğüm gibi bir sahtekâr mı? Bu kız organize bir suçla mı karıştı? Hedef mi seçildik?

Dedham'a giden taşra yoluna saptığımızda, bunun paradan daha fazlası olduğunu düşünüyorum.

Sorular dönüp duruyor. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ama sonra Abi'ye yardım eden adamın kamera görüntülerini hatırlıyorum ve bir şeyi biliyorum. Bu organize suçla ilgili değil. Bu kızla bile ilgili değil. Geçmişle ilgili. On dört yıl önce Abigail'e olanlarla ilgili.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇ

OceanofPDF.com

SARAH

Ryan arabayı evin önüne çektiği anda dışarı fırlıyorum. Kapıyı onun için açmak üzere şifreyi tuşluyorum, sonra içeri girip ön kapıya koşuyorum. Saniyeler içinde koridordayım.

"Michael? Bağırıyorum ama cevap yok. "Daniel? Abi?"

Sessizlik. Ev hareketsiz, evlerin boşken olduğu gibi. Burada olmadıklarını anlamak için odadan odaya gitmeme gerek yok. Soğuk ve karanlık, ışıklar yanmıyor, oturma odasındaki ızgarada ateş yok.

Mutfığa girip ışıkları açıyorum, bakışlarım yüzeylerde geziniyor. Lavabonun yanında kahvaltıdan kalma bir tabak ve bir bardak var. Her şey bu sabah ayrıldığımdaki gibi ama yine de havada bir şey var, yabancı bir koku ya da belki de bir şeylerin doğru olmadığına dair bir his.

"Barley? Evin neden tuhaf hissettirdiğini fark ederek aniden sesleniyorum. Barley nerede?"

Cevap yok. Ben de beklemiyorum. Burada olsaydı, beni karşılamaya koşardı.

Sonra yumuşak, boğuk bir havlama duyuyorum. Bir yip.

"Arpa? Tekrar sesleniyorum, bu sefer ıslık çalarak, havlama seslerini takip ederek ek binaya ve bahçeye açılan Fransız kapılarına doğru gidiyorum. Barley camın diğer tarafında, kuyruğunu sallıyor, dilini sallıyor. Çamur ve salyalar kapıların altını kaplıyor ve onu içeri alırken ne kadar zamandır dışarıda olduğunu merak ediyorum.

Barley'nin pençeleri yerde takırdıyor. Bacaklarımın etrafında dans ediyor ve onu okşamak için eğildiğim sırada masanın üzerindeki notu fark ediyorum. Onu kaptım ve kelimeleri taradım.

Sarah,

Abigail ve Daniel'i hafıza şeridinde bir gezintiye çıkardık. O gün sahilde her şeyin başladığı yere geri dönmenin güzel olacağını düşündüm.

Sen de gelmelisin.

Michael x

"Sarah?" Ryan evin içinden sesleniyor.

"Burada," diye bağıyorum, onunla mutfakta buluşmak için adım atıyorum. "Bu notu buldum. Kâğıdı uzatıyorum ve Ryan okurken, gizli bir anlam arayarak kelimeleri tekrar tarıyorum, ama tek gördüğüm Michael'a ait olmayan bir el yazısı çiziği ve tehdit: *Gelmelisin*."

"Tatil evi," diye mırıldandım. "Tatil evine geri döndüler ama bu notu Michael yazmadı."

"Kim yaptı?"

Omuz silkiyorum. "Abelia, sanırım. Oldukça çocukça ve kesinlikle Daniel ya da Michael'a ait değil."

Ryan başını sallar, koridora doğru ilerlemeye başlamıştır bile. "Yerel polisi arayacağım."

Başımı sallıyorum. Vücudumdaki her hücre arabaya koşmam ve peşlerinden gitmem için bağıyor ama not da bunu gerektiriyor. Dediğini yapacağım ama önce biraz düşünmem gerek.

İki, dört, altı - merdivenleri ikişer ikişer sayıyorum. Üç dakika sonra kot pantolonumu ve kalın bir kazağımı giymiş, Michael'ın çalışma odasındayım ve Michael'ın tuttuğu her özel dedektifin Abigail'le ilgili bulduğu her ipucunun yer aldığı kırmızı ciltlere . Ne aradığımı ya da burada cevaplar olup olmadığını bilmiyorum, sadece şu anda olanların on üç yıl, on ay ve on altı gün önce olanlarla bağlantılı olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorunda.

Raftan ilkinin alıyorum. Çok ağır. Cildin üzerinde Mayıs-Haziran 2009 yazan bir etiket var. Bunlar Michael'ın topladığı ilk notlar ve eminim bunların çoğu bildiğim bilgiler.

Diğer klasörlerin üzerinde etiket yoktu, ben de rastgele bir tane seçip raftan aldım. İlki gibi ağır, ama açtığımda gördüğüm tek şey boş kağıt. Yüzlerce sayfa, delikli ve boş.

"Bu da ne-" diye söze başlıyorum, bir klasör daha indiriyorum, sonra bir tane daha. Hepsini aynı. Hepsini boş kağıtlarla dolu.

"Sarah?" Ryan merdivenlerden yukarı sesleniyor.

Klasörlere son bir kez bakıyorum, ilkini tekrar elime alıyorum ve merdivenlere yöneliyorum. "Geliyorum.

Birlikte arabaya koşuyoruz. 'Aldeburgh Polisi en kısa zamanda birini gönderecek. Şu anda bir trafik kazasıyla uğraşıyorlar ve memurları kulübeye yönlendiremiyorlar. DC Swain'i de aradım. Çoktan yola çıktı ve bizimle orada buluşacak. Ama sirenlerle bile Suffolk'a ulaşması birkaç saatini alır.

"Bir saatten az bir süre içinde orada olacağız. Emniyet kemerimi takarken gökyüzüne bakıyorum. Evin içinde bulunduğumuz dakikalarda güneş batmıştı. Gökyüzü artık turuncu ve alacakaranlık değil, koyu mavi ve berrak.

Arabayı kenara çekiyoruz ve dakikalar sonra ana yola çıkıp geri döneceğimi hiç düşünmediğim yere doğru ilerliyoruz. Kucağımdaki dosyaya bakıyorum. Bu dosyayı da açacağımı hiç düşünmemiştim, ama şimdi burada, içinde ne gibi cevaplar olduğunu merak ediyorum.

"Bu özel dedektif dosyalarından biri mi? Ryan dış şeride geçerken soruyor. Her viteste hızla ilerlerken araba biraz sarsılıyor.

"Tek kişi," diyorum. 'Michael bana yıllardır özel dedektiflere para ödediğini ve tüm ipuçlarını ve görüşmeleri toplayıp çalışma odasındaki bir yığın kırmızı halkalı klasöre koyduğunu söyledi. Ama şimdi baktım ve içinde bir şey olan tek klasör bu. Diğerlerinin hepsi boş. Boş kağıtlarla dolu. Bu hiç mantıklı değil. Neden bana müfettiş tuttuğunu ve bilgileri klasörlere koyuyormuş gibi yaptığını söylesin ki?

"Bilmiyorum. Bunun içinde ne var?"

İçimde biriken duygular yüzünden boğazım ağrıyor. Şimdi yol boyunca hızlanıyoruz. Yanımızdan geçen arabaların ışıkları bulanıklaşıyor. Geçmişim bana doğru savruluyor, ya da ben ona doğru, aynı hızda. Geçmiş bir kenara bıraktım, günümüze odaklandım. *İleriye bak, geriye değil*. Bu sloganın bana iyi hizmet ettiğini, hayatta kalmama yardımcı olduğunu düşünmüştüm ama artık o kadar emin değilim.

Parmaklarım dosyanın sert plastik kapağını açıyor. 'Nereden başlayacağımı ya da ne aradığımı bilmiyorum-' Abigail'in fotoğrafını gördüğümde sesim kesiliyor. Tatilde çektiğimiz ve Michael'ın tüm kampanyalarında kullandığı, polisin o ilk günlerde medyaya verdiği fotoğrafın aynısı.

Sahilde çekilmiş. Abigail elinde bir kova ve kürekle dev kayaların yanında duruyor. Kameraya sırtıyor, başı biraz yana eğik, kahverengi saçları esintide dans ediyor.

Gülümseyen yüzü bana sırtıyor ve göğsümde bir şimşek çakmasına neden oluyor. Acı geçene kadar gözlerimi kapatıyorum ve sonra açıp sayfayı başka bir fotoğrafa çeviriyorum. Bu, kadının görüp polisi aradığı, Abigail'i pusetinde taşıyan yabancı'nın güvenlik kamerası görüntüsü. Çevirmeye devam ediyorum. Bir sonraki sayfa Abigail'in kaçırılmasıyla ilgili bir gazete makalesi, sonra bir başkası ve bir başkası. Onlardan öğrenecek yeni bir şey yok. Sayfayı tekrar çeviriyorum ve boş. Bomboş. Ve bir sonraki ve bir sonraki de öyle. Tıpkı geride bıraktığım diğer klasörler gibi.

Rapor edilen gözlemlerin detayları nerede? Özel dedektifin yapmış olması gereken görüşmeler nerede?

Bir hafta öncesini ve Abi'nin eve geldiği o ilk gece Michael'ın yanında yattığımı düşünüyorum. Hatta klasörleri bile sordum. Bana hiçbir ipucu olmadığını söylemekte çok hızlıydı. Onu zorlamalıydım. Ama Abi'ye 'o kız' dediğimde çok incindi. Tüm bunlar daha fazla soru sormamı engellemek için bir saptırma mıydı?

O zaman Michael'ın bunca yıldır ne yaptığını merak ediyorum. Belli ki Abigail'i aramıyordu. Ama elbette önemli olan soru bu değil, midemi bulandıran ve boğazımın arkasını yakan soru: neden neredeyse on dört yılını yalan söyleyerek geçirdi?

KIRK DÖRT

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SARAH

Cuma, 1900.

Boş. Bu dosya. Diğerleri gibi sadece boş sayfalar var. Sesim arabanın sessizliğinde tiz ve çok yüksek çıkıyor.

Ryan dosyaya bir göz atıyor. Gözlerini tekrar yola çevirmeden önce araba bir anlığına sola savruluyor. "Birisi sen ya da Michael fark etmesin diye içindekileri değiştirip kâğıtla doldurmuş olabilir mi?

Bilmiyorum. Michael dolabı kilitli tutuyor. Çocukların dosyaları kazara görmesini istemedik. Anahtarı yatağının yanındaki çekmecedeki saklı tutuyor.'

Öfke şakaklarımda nabız gibi atmaya başladı. Neler oluyor? Neden bana yalan söylüyordu?

Tam dosyayı kapatmak üzereydim ki parmağım arka tarafa sıkıştırılmış bir CD'nin yuvarlak kenarına çarptı.

"Burada bir CD var," diyorum, çekip çıkarıyorum. "Eleanor Geary röportajı. Siyah keçeli kalemle yazılmış keskin harfleri okudum.

"Kim o? Biliyor musun? Ryan sorar.

Başımı salladım. 'Abigail'in kaçırılmasından sonraki ilk birkaç saat içinde polisi arayan kadın. Sahilde bebek arabasıyla koşan bir adam gördüğünü söylemiş ve polis de teknedeki yabancının kamera görüntülerini bu şekilde bulmuş.

"," diyor Ryan, gösterge panelindeki bir boşluğa dokunarak. Gözlerim arabayı tarıyor. "CD çaları var mı?

Bir kahkaha attı. 'Bu bir havuz arabası. Zamanın biraz gerisinde kaldılar ama şu anda bizim için iyi, bu yüzden eleştirmeyin.

İnce yuvayı bulup CD'yi içeri itiyorum. Bir an için hiçbir şey olmuyor, ama sonra mikrofondan gelen bir hava sesi ve derin bir erkek sesi duyuluyor

ses arabayı dolduruyor.

'Bayan Geary, zaman ayırıp benimle tekrar konuştuğunuz için teşekkür ederim. Konuşmamızı kaydediyorum, böylece ben ve Wicks daha sonra dinleyebileceğiz.

Dedektifi Bayan Geary'nin mutfak masasında otururken hayal ediyorum. Seyrelmiş kısa kahverengi saçları olan zayıf bir adamdı. Eski özel kuvvetler mensubu olduğunu ilk ziyaretinde söylemişti, biz hâlâ kulübedeyken, ben hâlâ umuda sarılmışken. Firması tavsiye edilmişti. Başka bir kayıp çocuk davasında başarılı olmuştu.

"Aman Tanrım!" Bayan Geary'nin titreyen sesi hoparlörlerden dışarı fırlar. 'Bunu duyacaklar mı? Kendimi çok kötü hissediyorum. Bir şeyler yapmalıydım. Bilseydik onu durdurabilirdik ama Roy kulağımın dibinde kendi işime bakmam konusunda söylenip duruyordu, ben de yeterince şey yapmadım. Hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacağım.

Bir suçluluk duygusu hissediyorum. Yaşlı kadın biz eve döndükten kısa bir süre sonra bana mektup yazdı. Şeftali kağıdına el yazısıyla yazılmış iki sayfa, gördüklerinden duyduğu üzüntüyü, daha fazlasını görmeyi, daha fazlasını yapmayı dilediğini döküyordu. Eminim bir mektupla karşılık almayı umuyordu; bir tür af. Pek çok insanın bana yapmaya çalıştığı ama benim asla cevap vermediğim 'senin hatan değildi' konuşmasını. Şimdi kadının sesindeki duyguyu duyunca keşke cevap verseydim diyorum.

CD'de bir porselen şingirtısı duyulur ve ardından müfettiş konuşur. "Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz, Bayan Geary? Sakıncası yoksa en başından itibaren. Artık her ayrıntı önemli."

"Bana Eleanor de," diye yanıtlıyor. "Felixstowe'daki kalenin yanındaki küçük sahilde denize bakan bir bankta oturuyorduk. Restoran doluydu, biz de paket cips aldık ve rıhtımdan gelip geçen yük gemilerini izlemeye karar verdik. İçinde ne olabileceğini tahmin etmeye çalışmayı severiz.

"Roy bir yıl önce prostatını aldirmıştı, bu yüzden cipslerden sonra doğrudan erkeklere gitmişti. Artık her şey ondan geçiyor. O gittikten sonra adamı gördüm.

"Bir araba gördünüz mü?

"Hayır, sadece o. Sahil boyunca koşuyor, zavallı küçük kız içinde zıplıyordu. Tekneye el sallamak için bir elini havaya kaldırdı ve puset neredeyse devriliyordu. *"Bu küçük kız bir puset için fazla büyük görünüyor"* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Dizlerinin ne kadar dışarıda kaldığından ve Tina'mın eskiden giydiği o parlak kırmızı jöle ayakkabılardan bunu anlayabiliyordum.

ayaklıkta dinleniyordu. Bacaklarının sallanmasından uyuduğunu anladım ve "*Vay canına, uyumak için çok fazla şey var*" diye düşündüm.

"Jöleli ayakkabılar mı?

"Evet, biliyorsunuz, çocukların çok sevdiği plastik sandaletler.

"Sanırım polise verdiğiniz ifadede onlardan kırmızı ayakkabılar olarak bahsetmişsiniz.

'Aman Tanrım, polise onların jöle ayakkabı olduğunu söylediğimi sanmıyorum. Önemli olduğunu düşünmedim. Ama kesinlikle Tina'minkilerle aynıydılar. Polisi arayıp söyleyeyim mi?'

'Bay ve Bayan Wick'i bilgilendireceğim. Bunu sizin için yapabilirler ve polis de sizinle irtibata geçecek,' diyor.

"Feribottaki adamlar rampayı çıkıyorlardı ama o onlara beklemeleri için bağırırdı.

"O kelimeyi kullandı mı... bekle?" diye sorar müfettiş.

'Emin değilim... Sanırım olabilir. Feribottaki adamlar bu adamın onları geciktireceğini biliyormuş gibi başlarını salladılar ama yine de rampayı indirdiler ve pusetini tekneye koymasına yardım ettiler.

"Atari salonlarına yaptıkları bir günlük geziden dönen bir baba ve kızı olabilir. Anladığım kadarıyla günün son feribotuydu," diyor özel dedektif.

Burnunu çekiyor. Roy da öyle dedi. Neredeyse aramayacaktım. Bunu görmek için orada olmasaydım ne olurdu düşünebiliyor musun? O zavallı ailelerin ellerinde hiçbir şey olmazdı.

"Polisi aramanıza ne sebep oldu?" diye soran müfettiş, kadını tekrar rayına oturtuyor.

'Sorun bacaklarıydı. Puset için çok uzundu. Tüylerim diken diken oldu. Küçük bir kızın kaçırıldığını bilseydim, onu durdururdum. Küçük Abigail Wick'i kurtarmak için her şeyi yapardım.

'Bayan Geary, bunu sorduğum için beni bağışlayın ama komşunuzla konuştum ve polisi arayıp garip olayları ihbar etme alışkanlığınız olduğundan bahsetti. Onun bir fahişe olduğunu düşündüğünüzü söyledi.

"Dürüst bir hataydı. Bayan Geary'nin sesi incinmiş ve kızgın bir şekilde yükselir. 'Her saat gelip giden adamları vardı. Onun bir spor terapisti olduğunu nereden bilebilirdim ki? Ben uyanık bir insanım, hepsi bu. Eğer polisi aramamış olsaydım, o zaman ailelerin hiçbir şeyden haberi olmayacaktı...'

Bayan Geary şu anda şamalıyor, ağlıyor ve kokluyor ama ben dinlemeyi bıraktım. Başım yine dđnüyor ama nedenini bilmiyorum. Kalbim gđđsümde çarpıyor. Sarı sokak lambalarının titreşerek geçişini izliyorum ve bir mide bulantısı dalgası daha hissediyorum. ıkart tuşuna basıyorum ve araba tekrar sessizleşiyor.

"İyi misin? Ryan bana bir bakış fırlatıyor.

Başımı salladım. "Sđylediđi bir şey... Bu doğru değil.

Bir saniye sonra aklıma geldi. Ayakkabılar. Kırmızı jđle ayakkabılar. Spor ayakkabı değil.

Tatil evlerinden rıhtıma ulaşmak için zamanlama sıkışıktı. Neredeyse mantıksız. Ancak Bayan Geary, bültenin polis ağrı merkezine ulaşmasından birkaç dakika sonra 999'u aradı. Thorpeness, Suffolk'taki tatil kulübesinde dđrt yaşında bir kız çocuğu kayıp.

Dosyayı açtım ve adamların bebek arabasının gđvenlik kamerası gđrüntülerini çıkardım. Sahildeki kafenin otoparka bakan sadece bir kamerası vardı. İyi bir aı değildi. Birisi - tahminimce bir polis teknisyeni - puset ile koşan figürü yakınlaştırmaya çalışmış. Gđrüntü kalitesi kđtđ. Tđm kđük kare pikselleri gđrebiliyorum.

İlk haftalarda kısa klibi tekrar tekrar izledim, adama baktım ve tanıdık bir şeyler bulmayı umdum. Hafızamda Abigail'i kaçırmış olabilecek, bir saniyeliğine bile olsa tanıştığım herhangi birini aradım.

Ama pusetine hiç bakmadım. Gerçekten bakmadım. Bir ift bacadan başka gđrececek bir şey yoktu.

Fotoğrafı ışığa tutup bacaklara ve ayakkabalara bakıyorum. Kırmızı bir bulanıklık vardı ve biz onların Abigail'in spor ayakkabıları olduğunu dđřünmüřtük ama Bayan Geary onların jđle ayakkabılar olduğunu hatırladı çünkü Tina'sında da bir çift vardı.

Kalbim gđđsüme çarpıyor. Bunu nasıl kaçırmış olabilirim? "Sarah, ne oldu? Ryan soruyor.

Abigail'in ayakkabıları. Bayan Geary "kırmızı jđle ayakkabılar" dedi.

Fotoğraf bulanık olduğu için sadece rengini gđrebildik.

"Ve?

'Abigail oldu giyiyor kırmızı eğitmenler o Gđn, değil jđle ayakkabılar.' Hatırladığı tđylerim diken diken oluyor.

Farkına varıyorum.

"Emin misin?" diye sorar.

'Onları ızellikle tatil için aldım. Doğum gđnđ hediyesiydi. Kırmızı ve mavi Abigail'in en sevdiği renklerdi. Spor ayakkabılarını o kadar çok sevdi ki, her gece çıkarması için yatmadan ıznce ona ekstra hikayeler anlatarak rđřvet vermek zorunda kaldık.

'Adam bir yerde durup ona yeni ayakkabılar almış olabilir mi?
Ya da belki de onları arabasına koymuş ve ayakkabılarını değiştirmiştir.

Olabilir. Ama zamanlama çok sıkıştı. Tatil evinden Felixstowe'a gitmek bir saatten az sürer. Bayan Geary 999'u aradığında bundan daha fazlasını kaçırmamıştı. Hem neden tekneyle gitme riskini alsın ki? Harwich'e ya da feribotun diğer duraklarından birine arabayla gidebilirdi. Sadece otuz dakika daha sürerdi.

"Ve dedektifin size jöleli ayakkabılardan bahsettiğini hatırlamıyorsunuz?" "Hayır. Sadece Michael'a söylemiş olmalı.

Yorumum havada asılı kaldı. İma, soru, söylenmemiş ama hala orada. Özel dedektif Michael'a söyledi mi? CCTV görüntüsündeki küçük kızın kırmızı spor ayakkabı giymediğini biliyor muydu? Neden bana söylemedi? Polise söylemedi?

Ryan, "Polis bir yerde teknesi olduğundan şüpheleniyordu," diyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Ama ya..." Duraksıyorum, kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Onları söylemek istemiyorum. On dört yıldır inandığım her şeyin yanlış olduğunu ve kanıtın başından beri orada olduğunu kabul etmek istemiyorum. Ya o değilse Ryan? Dedektifi duydun. Bu Bayan Geary'nin polisi ilk arayışı değil.

Ryan tartışmıyor. Bunun mümkün olduğunu biliyor. Aslında mümkünden de öte. Adam ve bebek arabası ya da Abigail bir daha hiç görülmemiştir. Feribotu işleten adamlar adamın hangi durakta indiğini hatırlamıyorlardı. Onu neredeyse hiç hatırlamıyorlardı. Bayan Geary'nin polisi arayıp ihbar etmesine neden olan o anda her ne gördüyse, feribot görevlileri adama ikinci bir bakış bile atmadılar.

Ryan elini direksiyondan çekip benimkinin üzerine koyuyor. 'Belki de ne olduğu hakkında konuşmanın zamanı gelmiştir? Abigail'in kaybolduğu gün hakkında ne hatırlıyorsun?'

Tüylerim diken diken oluyor. Titriyorum, kollarımı vücuduma sarıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Her şeyi hatırlıyorum.

KIRK BEŞ

OceanofPDF.com

SARAH

O zaman

Bir başka tabağı süzgeç üzerinde dengede tutarken, kazağımın kolunun altından ve kolumdan ılık bir su damlası akıyor. Bulaşık makinesini bu kadar az özlemem şaşırtıcı. Belki de evde bulaşık yıkamak, beyaz çitli bir bahçeye ve ötesinde çakıl taşlı bir plaja bakan bir pencerenin önünde yapılabilseydi, o kadar da kötü olmazdı.

Yine de gözlerimi çeken, güneş ışığında binlerce ayna parçası gibi parlayan kumsal ya da deniz değil, Daniel ve Abigail. Bahçede daha önce topladıkları çakıl taşlarıyla oynuyorlar. Janie onların arasına çömelmiş. Uzun siyah örgülerini ensesinde topuz yapmış, taşları inceliyor ve bir tanesini yiyormuş gibi yaparak beni güldürüyor.

"Güzel bir tatil oldu, değil mi? Michael boynumu öperek fısıldıyor. "Evet, öyle oldu. Bunu daha sık yapmalıyız.

"İşler yoluna girdiğine göre artık daha fazla izin almam daha kolay olacak. Ellerini kalçalarımda gezdiriyor. "Şimdi planın ne? Eğer sen ve Janie biraz kız kıza vakit geçirmek için bara gitmek isterseniz, ben burada kaleyi koruyabilirim. Rebecca'nın bugün o kadar deniz havasından sonra en az bir saat daha uyuklaması gerekiyor.

"Beni kız muhabbetine dahil etme demek istiyorsun, değil mi?

Michael gülüyor. "Yakalandın. Sen döndükten sonra ben de gidip bir Çin yemeği alabilirim.

'Çocuklar yattıktan sonra karar verelim. Daha önce yediğim balık ve patates kızartması yüzünden hâlâ tokum. Keşke şimdi bu kadar çok yemeseydim. Karnım ağırlaştı. Hamileliğimden kalan fazla kilolar, doğumdan sonra olduğu kadar hızlı yer değiştirmede.

İlk ikisi. Tüm kilolar karnımda ve eminim dedikodu sütunları hafta sonuna kadar yeniden hamile olduğuma dair spekülasyonlar yapacak. "Kimse senden mükemmel olmanı beklemiyor, tatlım. Michael kollarını bana doladı. 'İzleyiciler normal olmanıza bayılıyor. Eğer kameraların karşısına zayıf ve bakımlı bir şekilde , kendi formunu översen DVD, o zaman senden nefret edeceklerini biliyorsun.'

Elbette haklı ama duymak istediğim şey bu değildi.

"Koşmaya ne dersin? Janie açık arka kapıdan soruyor. Sonrasında kendini daha iyi hissedeceğini biliyorsun. Eski günlerdeki gibi olacak ama akşamdan kalma olmadan. Sırtarak bana üniversitedeyken cumartesi günleri Thames Nehri boyunca yaptığımız uzun koşuları hatırlatıyor, davet edildiğimiz kulüpte geçirdiğimiz cuma gecesinin şarap ve içkilerini terleyerek atıyorduk. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Gülüyorum. 'Tamamdır. Benim için yavaş gitmeye aldırmadığın sürece.

"Olmaz öyle şey. Bütün gün bu güzelliklerin peşinden koşan sensin. Pencereye ve dışarıdaki çocuklara başıyla işaret ediyor. "Bu biraz dayanıklılık ister.

Yüzü düşüyor ve anne olmak için kendi çaresizliğini ve Phil ile geçirdiği zor zamanları düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Hadi yapalım o zaman," diyorum ve beş dakika sonra tayt ve tişört giymiş, spor ayakkabılarımı giymiş oluyorum. "Çocuklar için akşam yemeğinden kalan birkaç ekmek var," diyorum Michael'a. 'Yarın eve götürmek yerine onları kullanabiliriz.

Michael sahte bir selamla 'Anladım,' diyor.

Pencereye gidip Daniel ve Abigail'in oyununa tekrar bakıyorum. "Harika vakit geçiriyorlar.

"Evet. Michael başını sallar. "İstediğimiz buydu, değil mi? Çocukların birlikte oynamaktan başka seçeneklerinin olmadığı, teknolojiden arınmış bir hafta.

"Telefonunu kontrol etmek ve ofisi aramak için arabaya gizlice geri döndüğünü gördüğüm zamanlar dışında demek istiyorsun.

"Yine yakalandım. Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Söz veriyorum, eve gidene kadar başka telefon yok.

"Buradaki işlere bakmanın senin için sorun olmayacağından emin misin?

'Onlar benim de çocuklarım, Sarah. Tabii ki umurumda değil,'

diyor. "Biliyorum, sadece... Daniel-

Michael iç çekerek keşke bir şey söylemeseydim dedirtti. 'Bütün o öfke olayı disleksisi ve sınıf arkadaşlarına ayak uyduramamasıyla ilgiliydi. Şimdi iyi. Erken bulduk. Destek alıyor.

ihtiyaçları var. Dedığınız gibi, harika vakit geçiriyorlar. Endişelenecek bir şey yok.'

Birkaç ay önce de parkta harika vakit geçiriyorlardı, sanırım ama söylemiyorum. Ta ki ben Abigail ve Daniel'e gitme vaktinin geldiğini söyleyene kadar. "Rebecca'nın yemeğe ihtiyacı var.

O gün bir sopaydı. Sopayı oyun alanına fırlatmış, bebek arabasını yarım metre farkla ıskalamış ve onun yerine bir ağaca çarpmıştı. Puseti hedeflediğini sanmıyorum ama çok yaklaştı. Ama Michael haklı. Bu, sınıfının sayfadaki kelimelerle görebildiğini görememenin hayal kırıklığıydı. Çok daha iyi oldu.

Gözlerim, rüzgârdan kızarmış yanaklarıyla bana doğru dönen Daniel'in yüzüne odaklanıyor. Kolunu Abigail'in omzuna dolamış ve ikisi de bir şey hakkında kıkırdama krizine girmişler.

"Hazır mısın? Janie sorar.

"Hiç olamayacağım kadar. Son bir kez daha pencereye bakarak sırtıtıyorum. Bir an tereddüt ediyorum ve Daniel ile Abigail'e veda etmeyi düşünüyorum ama oyunlarını bölmek istemiyorum ve şüphesiz onlar da gelmek isteyeceklerdir.

Ben de arkamı dönüp Janie'yle birlikte ön kapıya yöneldim.

O anında bunun Abigail'i son görüşüm olduğunu bilseydim, onu kollarıma alır ve sıkıca sarılırdım. Gitmesine asla izin vermezdim.

KIRK ALTI

OceanofPDF.com

SARAH

O zaman

Kulübe pek de güzel değil. Kırmızı çatılı, beyaza boyanmış tek katlı bir blok. Deniz kıyısındaki diğer yedi evin bulunduğu bir sırada yoldan geride duruyor. Bazıları bizimki gibi basit, diğerleri daha büyük ve denize bakan balkonları var. Kulübenin içinde, bej renkli iki kişilik bir kanepeler ile bölünmüş bir mutfak-oturma odası var. Küvetin üzerine sabitlenmiş bir duş başlığı ve su spreyinin yere ulaşmasını engellemek için çok az şey yapan dayanıksız bir duş perdesi bulunan tek bir banyo var. Banyonun her iki yanında iki küçük yatak odası var - Abigail ve Daniel için ikiz, Michael ve benim için çift kişilik. Rebecca'nın seyahat karyolasını yatağımızın yanına koyunca hareket edecek yer kalmıyor.

Konumu ve bahçesi, alan eksikliğini telafi etmektedir. Kır evi gibi bahçe de deniz seviyesinden daha yüksektedir. Bahçenin sonunda sahile çıkan altı ahşap basamaklı beyaz bir kapı var. Janie ve ben, Aldeburgh'a doğru giden sağa dönerek koşmaya başlamadan önce, mülkün yanından kıyıya ve kıyı patikasına doğru ilerliyoruz. Deniz solumuzda, bir kişinin sahile ve su kenarına ulaşmadan önce tırmanmasını gerektiren çakıl taşlarından oluşan bir tümsek tarafından gizlenmiş durumda.

Rüzgar amansızdır. Esinti ya da ara yok. Sabit. Hem soğuk hem de sıcak, yüzüme çarpıyor, kulaklarımda alçak gürleyen gök gürültüsü gibi esiyor, ama bir ritme giriyoruz ve gerçekten eski zamanlardaki gibi hissediyoruz, sadece konuşmak için yeterli nefes kaldı.

Sohbete ben başlıyorum. *This Morning*'deki rolümden ve çocuklardan ne kadar sık uzak kaldığımdan, okul ve kreşteki ekstra kulüplere ve komşumuz Bayan Dillinger'a istediğimden daha sık güvendiğimden dolayı duyduğum suçluluğu paylaşıyorum. Fakat

Bu suçluluk duygusuna rağmen, daha fazlasını da istiyorum. Don'un beni önerdiği bir Cumartesi gecesi bilgi yarışmasından bahsediyorum ve Janie alkışlıyor.

' için mükemmel olursun,' diyor.

Eğitmenlerimiz iyi yürünen patikayı dövüyor ve gözlerim uzaklara odaklanıyor - Aldeburgh'un kırmızı çatıları ve diğerlerinden daha uzun duran kilise kulesi. Patika sahilden uzaklaşıp açık otlaklara doğru kıvrılıyor. Aşağıya doğru alçalarak rüzgâra bir anlık ara veriyor. Birdenbire burnuma bir sigara dumanı kokusu geliyor. Nefesim hızlı ve ağırlaşıyor ve kokuyu ciğerlerime çekiyorum. Sigara hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bildiğimiz tütün markalarından daha güçlü kokuyor. Camels ya da yabancı bir şey sanırım. Gözlerim önümdeki yolda geziniyor ama yol boş.

Adımlarımıza geri dönüyoruz ve bu sefer Janie konuşuyor. Bana Phil'le konuşmadıklarını söyledi. Phil'in soğuk ve mesafeli olduğunu, ona bir çocuk veremediği için onu suçladığını söylüyor. Ne olduğunu anlamadan, Janie ve ben tartışmaya başladık. Yanlış bir şey söyledim, Phil'i terk etmesini önerdim. Haddimi aştım.

"Yapma," diye tıslıyor Janie bana. "Bırak da kızgın olayım. Bağırarak dilediğim özrü duymazdan gelerek arkasını döndü ve Thorpeness'e doğru koşmaya başladı.

Bir an durup onun koşuşunu izliyorum ve serinlemesi gerektiğini biliyorum, bu yüzden Aldeburgh'a, havadaki taze balık kokusuna ve başımın üzerindeki martıların çığlıklarına ve gıdıklamalarına devam ediyorum.

Geri dönmeden önce küçük bir kayık havuzunun etrafında dönüyorum, rüzgâr artık bana çarpıyor ve ağrıyan bacaklarımdaki her adımı daha zor hissettiriyor. Sıcak bir duş almayı, bir kadeh şarap içmeyi ve Janie'yi görüp tekrar özür dilemeyi arzuluyorum.

Kulübeden yirmi metre kadar uzaklaşmıştım ki Michael'ın evin hemen önündeki taş yığınının üzerinde durduğunu gördüm. Gülümsüyorum ve 'Hey' diye bağıryorum, dönüp gülümsemesini bekliyorum ama gözleri kocaman, ifadesi gergin.

"Abigail! Onun adını haykırıyor ve tam bir daire çiziyor. Sesindeki ıstırap içime bir ürperti gönderiyor.

"Michael, ne oldu? Bağırıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatırken ağrıyan bacaklarımı unutuyorum, çakıl taşlı sahilde koşarken hafifçe debeleniyorum.

Sırttan bana doğru tökezleyerek iniyor. Konuşurken gözleri etrafımızdaki yolu taramaya devam ediyor. "Abigail öldü. Sözleri hızlı ve titrek. "Bahçedeydi. Sadece bir dakikalığına arkamı döndüm. Daniel

elini bir taşla kesti. Yara bandı almak için onu içeri götürdüm. Geri döndüğümde Abigail gitmişti.'

Ağzımdan bir ses çıkıyor. İnançsızlık ve panik arasında soluk soluğa bir kahkaha. 'Yine yatağının altında saklanıyor olacak, hepsi bu. Daniel nerede olduğunu biliyordur. Gidip ona soracağım.'

Kulübeye doğru dönüyorum ama Michael kolumu öyle sıkı kavıyor ki canım acıyor. 'O değil, Sarah. Her yeri kontrol ettim.'

Farkına varmak acı verici derecede yavaş. Görebiliyorum ama göremiyorum. İnanıyorum ama inanmıyorum. Abigail gitti. Bahçede oynuyordu ve şimdi yok.

"Sahilde, tırmanmayı sevdiği kayaların yanında ya da daha fazla çakıl taşı topluyor olacak. Rahatlama anıdır. İşte orada, orada olmalı. Sahile doğru dönüyorum ve bir adım atıyorum.

"Az önce oradan geldim. Michael şimdi bağırıyor ve kolumu sıkıca tutuyor. 'Kasabanın etrafına bak. Parka doğru yürümüş olabilir. Polisi arayacağım.'

"Daniel ve Rebecca," diyorum birlikte kulübeye doğru koşarken - ben kasabaya doğru, Michael da telefonuna doğru.

Onlar iyi. Sadece git, Sarah. Abigail bir yerlerde olmalı.' O değildi.

KIRK YEDİ

OceanofPDF.com

SARAH

Cuma, akşam 8'de.

Göstergenin tik takları düşüncelerimi şimdiki zamana geri çekiyor. Konuşmaktan ağzım kurudu. Vücudum, Abigail'in adını haykırarak sokaklarda ne kadar hızlı koştuğumu hatırlıyormuş gibi ağrıyor.

Ryan arabayı çift şeritli yoldan tek şeritli yola çeviriyor, trafik her iki yönde de akıyor. Tatilciler, hafta sonu , evlerine giden yolcular - hızımızı karanlıkta bir sıra far belirliyor.

'Birazdan orada oluruz. On beş dakika,' diyor, belki de dağınık köylerden geçerken sabırsızlığımı okuyor, saatte otuz milin üzerinde bir hıza zorlukla ulaşıyoruz.

Alt dudakımı kemirerek, 'Bir şeyler doğru gitmiyor,' diyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Hatırlamaya çalışıyorum."

Uzun zamandır anılarımı kilit altında , sakladım. Şimdi özgürler ve kafamın içinde dönüyorlar. Michael'ın sahilde yüzündeki korkuyu düşünüyorum. Kasabayı aramam konusundaki ısrarını. Kontrolü ele alıyordu, kendime söyledim. Ve yine de... Düşüncelerimin kıyısında...

"Michael polise Abigail ve Daniel için çay yaptığını söyledi. İçeri gelip yemişler ve sonra oynamak için dışarı çıkmışlar. Daniel elini taşa çarptığı için ağlayarak içeri girdiğinde Rebecca' uyandırmak için yatak odasına gitmiş. Michael bir yara bandı bulup Daniel'i sakinleştirdiğinde Abigail gitmişti.

"Doğru," diyor Ryan, bana kısa bir bakış fırlatarak. Sadece bir saniye ama o bakışta endişesini, ilgisini hissediyorum. "Peki seni rahatsız eden ne?"

"Bilmiyorum. Hayal kırıklığı, düdüklü tencere gibi, içimde birikiyor. "Sanki hissedebiliyorum ama göremiyorum. Ona ulaşamıyorum. Bana ne hatırladığını söyle - belki yardımı olur.

Ryan konuşmadan önce bir an bana bakıyor. "Şey... ben geldiğimde saat altı buçuk civarıydı. Polis sana Abigail'i kaçırdığına inandıkları adamın kamera görüntülerini göstermişti. Titriyordun ve neredeyse histeriktin ve sana yardım etmek için bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Peynirli börek yaptım ve masaya koydum. Gergindim. Bu benim ilk görevimdi. Hiçbir eğitim sizi adım atmanın nasıl bir şey olduğuna hazırlayamaz-'

"Ekmekler. "Ne olmuş onlara?

"Peynirli börek yapmışsın. Kelimeler çok hızlı. Tekrar elimden kaçmadan önce onları çıkarmalıyım. "Ekmekler hala yandaydı. Onları kullandın. Peki Michael onları Abigail ve Daniel'in çayı için nasıl yaptı? Sen geldiğinde hala kenarda duruyorlarsa nasıl yediler?

Küçük bir şey sanırım. Belki Michael onlara dolapta olduğunu unuttuğum yiyecek bir şeyler bulmuştur. Ya da belki zaman çizelgesi yanlıştır. Ama belki de yalan söylemiştir. Belki Michael Abigail'in kaçırılmasıyla ilgili söylediğinden daha fazlasını biliyordur.

, jöleli ayakkabılar, yalan söylemeyen DNA. Üvey kardeşi olan bir kız. Abigail'in on dört yıl önceki diş fırçasıyla yüzde yirmi beş ortak noktası var. Michael'in hakkında hiçbir şey bilmediğim kızı. Boş klasörler. Yalanları üst üste yığılıyor.

Yaklaşık on dört yıl önce Abigail'e ne olduğunu bilmiyorum ama cevaplara yaklaştığımı hissediyorum ve bu beni çok korkutuyor.

Pencereden dışarı, gecenin karanlığına bakıyorum ve parçaları birleştirmeye çalışıyorum ama başarılı olamıyorum. Bu yolculuğu en son yapmamın üzerinden yıllar geçmesine rağmen, çevre tanıdık gelmeye başlıyor. Sağ tarafta, büyük mavi güvenlik ışıklarıyla aydınlatılmış sıra sıra karavanların bulunduğu bir karavan ön avlusu var. Biraz ileride mavi benzin istasyonu ve ardından döner kavşak. Neredeyse vardık. Korku damarlarımda asit gibi yanıyor. Birden acele etmemiz gerektiğinden emin olamıyorum. Bilmek istediğimden de emin değilim.

Tatil evi, Thorpeness'in kenarında denize paralel uzanan tek bir yol şeridi üzerinde yer almaktadır. Yol iki arabanın geçebileceği genişliktedir.

Yavaş yavaş geçiyorlar, ama yolda yalnızız.

Ryan'ın arabasının farları, kıyı şeridindeki mülkleri çevreleyen dayanıksız çitleri seçiyor. Bir zamanlar boş alan ya da bahçe olan birçok boşluğu şimdi büyük bir cam ev ve birkaç yeni ev dolduruyor.

"Dönüş tam şurada. Toprak bir yolu gösteriyorum ama Ryan çoktan içeri girmiş.

Michael'ın arabası kulübenin dışına park etmişti. İçimde bir şeyler batıyor ve nota ve şimdi bildiğim her şeye rağmen, küçük bir parçamın hala tüm bunların bir hata, bir yanlış anlaşılma olduğu umuduna sarıldığını fark ediyorum.

"En azından burada olduklarını biliyoruz," diyor Ryan motoru kapatarak.

Sönük ay, evlerin üzerine bir ışık düşürüyor ve yaklaşımdan kulübenin boş ve kilitli olduğunu anlıyorum. Denizden gelen tuz rüzgârla taşınıyor ve kıyafetlerimin arasından tenime değiyor.

Kulübeyi yeniden görmekten olduğu kadar soğuktan, kumsalın kokusundan ve ortaya çıkardığı anılardan da ürperiyorum.

"Nerede olduklarını düşünüyorsun?" diye sorar.

"Sahilde olmalılar. Kulübeye ve yan taraftaki patikaya doğru ilerliyorum.

"Sarah, bekle," diye sesleniyor Ryan arkamdan, sesi kısık. "Neyin içine girdiğimizi bilmiyoruz.

Omuz silkiyorum. "Başka ne seçeneğim var ki?

'Bırak etrafta dolaşayım. Seninle olduğumu bilmiyorlar. Eğer kötü bir şeye doğru yürüyorsanız, en azından destek için telefon edebilirim.

O haklı ama ben yine de kendimi sorarken buluyorum. "Kötü bir şey mi var?

'Dediğin gibi, pek çok şey birbirini tutmuyor ve birinin Abi'ye yardım ettiğini biliyoruz. O da onlarla birlikte olabilir.'

Yeraltında Abi'yi takip eden adamın görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor.

O da onlarla birlikte.

"Sahile en yakın erişim noktası nerede? Ryan soruyor.

"Sanırım şu yönde birkaç dakika var. Kasabaya doğru işaret ediyorum.

"Orada halka açık bir otopark ve plaja erişim var.

Başını sallayıp arkasını dönüyor ve beni ay ışığında yalnız bırakıyor. Kulübelerin arasında acele ederken midemde bir adrenalin patlaması yaşıyorum.

Başımın üzerindeki gökyüzünde ayın ışıltısını yutmakla tehdit eden kara bulutlar sürükleniyor ve tam önümde ileri geri sallanan bir meşalenin ışığını görüyorum. Ayaklarım taşları gıcırdatıyor, sanki avazım çıktığı kadar bağıríyormuşum gibi yaklaştığımın sinyalinı veriyor. Bu ses, tekerleklerimin garaj yolunda çıkardığı çítirtíya çok benziyor, ama bu kez sakín değıl, Pavlovvari bir tepki yok. On dört yıldır beklediğim cevaplara doğıru çakıl taşlarından oluşán tümseğı tökezleyerek çıkarken vücudumdaki her tüy karıncalanıyor.

OceanofPDF.com

KIRK SEKİZ

OceanofPDF.com

ABI

"Kımıldama. Sesi sahilde çınlıyor. Gürültülü ve öfkeli. Tüfeğin namlusu aralarında çılgınca sallanıyor ve Abi'nin yanından her geçişinde irkilmesine engel olamıyor. Geri çekiliyor.

Vücudu, içinden geçen bir elektrik akımının şiddetiyle titriyor. Korku ve gecenin soğuk havası tenine işliyor ve kemiklerini çınlatıyor. Artık hareketlerinde bir aciliyet var. Sakin komutlar kayboldu. Kontrolünü kaybediyor, diye düşünüyor. Bunun farkına varması, kalbini yerinden oynatacak yeni bir paniğe yol açıyor. Gözlerini silahtan ayıramıyor.

Onu öldürecek. Bundan emin. Üç kurşun, demişti onları kayalıklara doğru yürütüp oturmaya zorladığında. Kurşunlardan biri onun için.

Sessiz gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Burnu da akıyor. Günden geriye hiç sıcaklık kalmamış. Kazağının kollarının içinde bile Abi'nin parmakları uyuşmuş. Sırtının alt kısmından uyluklarına doğru ağrıya benzer bir sızı yayılıyor. Ne kadar zamandır bu kayalıkta oturuyor? Saatler gibi geliyor.

Sarah nerede? Şimdiye kadar burada olmalıydı ama Abi gelmemesi için dua ediyor. O gelir gelmez, her şey bitecek.

Meşale ışığında önlerinde bir ileri bir geri yürüyor. Uzun adımlar, onlara ve evlere kaçamak bakışlar. Abi onun bakışlarını takip ediyor. Suyun kenarında oturduğu yerden birkaç ikinci kat penceresinden başka bir şey görmek imkânsız. Mülkler siyah ve cansız. Tamamen yalnızlar, sadece kıyıdaki dalgaların ritmik çarpışları sessizliği dolduruyor.

Panik vücuduna bir saldırı daha düzenliyor, kalbini sıkıştırıyor ve karnındaki bıçakları büküyor. Durumun gerçekliği içinde kayganlaşıyor

Düşünceler. Nasıl olur da bugün hâlâ Cuma olur? Aynı gün o Abigail Wick'ti, ailesiyle birlikte *This Morning*'in kırmızı koltuğunda oturuyor ve dünyaya evde olduğunu söylüyordu.

Bir şeyler değişiyor. Uzakta bir ses. Çakıl taşlarının çıtırtısı. Etrafında döner, tüfeği de onunla birlikte sallanır, ufka bakar, sonra yalnız bir figür hızla onlara doğru ilerlerken durur.

Sarah burada.

Abi'nin solunum yolu daralıyor. Zamanı doldu. Öldü. Bağırarak, Sarah'yı hâlâ yapabiliyorken kaçması için uyarmak istiyor ama korku sesini çalmış.

"Sarah," diye bağırır, sesi tizdir, neredeyse insani değildir. "Bize katılabildiğine çok sevindim.

"Neler oluyor? Sarah önce hepsine sonra da silaha bakarak cevap verir. "Aman Tanrım. Son sözleri fısıltılı bir nefes alışı.

" oluyor?" diye bağırıyor. "Neye bu?

Kimsenin ne söyleyeceğini bilemediği bir an vardır. Sarah kayalara ulaşmak için son bir iki adım atar, bakışları Michael'dan silaha, Daniel'a ve son olarak da ona yönelir.

"Sen benim kızım değilsin, değil mi? Soru suçlayıcı tonunu kaybetti. Sadece bir soru. Basit bir soru.

Sonunda rulet tekerleği Abi'nin zihninde dönmeyi bırakır. Başını iki yana sallar. "Hayır, değilim. Özür dilerim. Gözlerinde taze yaşlar birikir.

"Özür dilerim," diyor tekrar. "Asla... Seni incitmek istemedim. Adamın gözleri şimdi de onun üzerinde ama artık umurunda değil. "Beni tanımak istemeyeceğini söyledi. Sana gerçeği söylersem bana defolup gitmemi söyleyeceğini. Ona inanmamalıydım ama inandım.

Abi nefesini tutuyor, duygularının onu tüketmesini engellemek için savaşıyor. "Ben... Ben sadece... Sahip olabileceğim hayatı görmek istedim. Beni önemseyen bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istedim. O da bunu biliyordu. Bana Abigail gibi davranırsam istediğim her şeye sahip olabileceğimi söyledi.

"Bunu yapacağımı bilmiyordum. Abi ona bakıyor sonra; bir bakış. Bir şey hissediyorsa -suçluluk, nefret- belli etmiyor. Gözleri geniş ama aynı zamanda mesafeli, düz. "Kızını sana geri vererek sana yardım edeceğime beni ikna etti ve ben... Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama çaresizdim. Bana para verdi ve Kolombiya'da yaşıyormuşum gibi davranmamla ilgili bir plan yaptı. Başka seçeneğim olduğunu düşünmedim. Ya bunu yapacaktım ya da sokaklarda yaşayacaktım. Ben... yanılmışım.'

'Yeter,' diye bağırır.

Bir klik sesi duyulur ve Abi'nin sesin nereden geldiğini anlaması bir saniye sürer - silah. Bir şey yapmış. Hazırlanıyor. Her şey bitti.

"Özür dilerim," diye kekeliyor tekrar tekrar. "Çok özür dilerim.

OceanofPDF.com

KIRK DOKUZ

OceanofPDF.com

SARAH

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Ağzım kurudu. Gözlerim sürekli uzun ince tüfeğe takılıyor. Bunu anlayamıyorum. gelmişti? Onu nasıl aldı? Aptalca sorular. Nasıl olduğu önemli değil. Önemli olan neden olduğu.

Kendimi Abelia'ya ve onun olduğu kıza bakmaya zorluyorum. Kaybolmuş. Yalnız. Kafası karışık. Bilmediğim o kadar çok şey var ki, ama cevabı, onun hakkındaki gerçeği biliyorum. 'Özür dilerim' diye fısıldarken sesi, artık aksanında Amerika ya da İspanyol karışımı bir şey taşıyor, kesiliyor.

Michael'a dönüyorum. Meşale ışığındaki yüzü kül rengi. Havada şimşek gibi çakan tehlikeye, silaha, tehdide ve kanımda dolaşan korkuya rağmen, derin bir kuyudan öfkenin yükseldiğini hissediyorum.

"Ne yaptın Michael? Bütün bunlar da ne?"

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor, çenesi neredeyse göğsüne dayanana kadar ve bana bakması için ona bağırarak istiyorum. Ama gözlerimi tüfekten uzak tutamıyorum. Kendimi uzanırken buluyorum, onu almak için öne doğru adım atıyorum.

"Hayır." Geri adım atıp namluyu bana doğrulttu. "Yeter.

Başımı sallıyorum. Sakin kalmaya ve onun ihtiyacı olan kişi olmaya çalışıyorum - bir anne. Oğlumla göz göze gelene kadar namludan onu tutan ellere, yukarıya ve yukarıya bakıyorum. Daniel'in yüz ifadesinde bir vahşilik, uzun yıllardır onda görmediğim bir öfke var. Tüfeği nereden bulduğunu ve neden burada olduğumuzu tekrar merak ediyorum. Neden Abelia'yı hayatımıza soktu ve onun Abigail olduğuna inanmamız için bizi kandırdı? Oğlumuz bunu neden yapsın ki?

Elbette biliyordum. DC Swain'in bana gösterdiği kamera görüntülerinde Abi'nin arkasından gelen uzun siyah paltolu figürü gördüğüm an. Ben olmayabilirim

Yüzünü görmemiştim ama oğlumun uzun, hızlı adımlarını tanıdım ve işin içinde olduğunu biliyordum.

Michael evliliğimiz boyunca pek çok konuda yalan söylemiş olabilir, ama şu anda olanlar Daniel'la ilgili ve bir yanım silahtan ve bir sonraki adımda yapabileceklerinden korksa da, bir yanım da onu kollarıma alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyor. Ama Daniel'ın elleri titreyerek tüfeği Michael'a doğrulturken, bunun olacağından emin değilim. Daniel'ın silahı nasıl aldığını bilmiyorum ama kolay olmamıştır. Ve bunu yapmasının tek sebebinin onu kullanmayı planlaması olduğunu düşünüyorum.

"Anlat bana. Hareket ediyorum, bacaklarım koşmaya başlıyor. Ona uçmaya çalışıyorum ama ayağımın altındaki taşlar kayıyor ve kayıyorum. "Daniel, bütün bunlar da ne demek oluyor? Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın? Abelia'yı nasıl buldun?"

"Ah, anne. Daniel sanki çok vakti varmış gibi iç çekmeye çalışıyor ama ben onun annesiyim ve bu sakın görüntüsünün altında da benim kadar korktuğunu görebiliyorum. 'Neden en baştan başlamıyoruz, sen herhangi bir ilgi göstermeyi bırakmadan çok önce itaatkâr kocan etrafta sevişiyordu? Öyle değil mi baba?"

Daniel'ın sesine küçümseme karışıyor ve ben soluk soluğa geri çekilip oğluma bakıyorum.

"Bir keresindeydi. Michael başını kaldırıyor. "Birmingham'da bir pazarlama konferansındayken bir barda bir kadınla tek gecelik bir şey yaşadım. Sarhoş olmuştum. Bir kereydi, yemin ederim. Daniel daha bebektir ve sen ona çok odaklanmıştın.

Gülüyorum, şoktan ve acınası bahaneden dolayı feryat ediyorum. Şimdi bile, bunca yıldan sonra, hala kafasının içinde bunu haklı çıkarıyor.

"Abelia'yı , değil mi? diye sordum.

Başını sallar. "Pek sayılmaz. Caroline hamileyken beni aradı. Bir noktada ona numaramı vermiş olmalıyım. Bana bebeğimi doğuracağını söyledi ama ona inanmadım. O kolaydı. Tek erkek ben değildim...' Omuz silkiyor. "Ona kaybolmasını söyledim.

Zihnim bu haftaya ve Michael'ın davranışlarına geri dönüyor. Abi'nin fotoğrafını ilk kez gördüğündeki nefesi. O suratta gördüğü ben değildim, Caroline'dı. Hayatımın yirmi beş yılını paylaştığım adama baktığımda sadece bir yabancı görüyorum.

"Ama tek yaptığın bu değildi, değil mi baba? Ona sadece kaybolmasını söylemedin, onu tehdit ettin. bir daha iletişime geçerse

onu ve bebeği öldürmek. Aferin baba. Nafaka ödemekten ve çocuğuna hak ettiği hayatı vermekten kurtulmanın yolu.

Daniel'ın sesi sonunda kesiliyor. Artık onda gördüğüm sadece öfke ve korku değıl. İncinmiş.

"Daniel..." diye başlıyorum, sahip olmadığım kelimeleri arıyorum, "babanla her ne , bu-

"Dur," diye araya giriyor. "Vakit geldi.

"Ne için? Gözlerim tekrar tüfeğe kaydı. "Abigail'e ne olduğu hakkında konuşmak için.

Her şey durdu. Artık kıyıya vuran dalgaları ya da ayaklarımızın altındaki taşların çitirtisini duyamıyorum. Sadece Daniel'ı görüyorum. "Biliyor musun? Nefes nefese kaldım. "Ne olduğunu biliyor musun? Anlat bana.

Tekrar iç çeker ve kaşlarını kaldırır. "Artık rol yapmayı bırakabilir miyiz lütfen? Abi Brummie olmaya geri döndü, Michael dünyanın en kötü babası olduğunu itiraf etti. Artık dürüst olamaz mısın Sarah?"

Başımı sallıyorum. Keder etrafımı sarıyor ve gözyaşlarımın gözlerimin arkasını yaktığını hissedebiliyorum. "Söyle bana, lütfen, Daniel. Abigail nerede? Ne oldu?"

"Bekle... Gerçekten bilmiyor musun? Daniel'ın bakışları bana dönmeden önce Michael'a yöneliyor. "Bana bilmediğine söz ver? Alaycı tonu kaybordu. Yüzü gevşiyor ve adem elması önce yükselip sonra düşüyor. Silah elinde titriyor. Bir parça indiriyor ve sonra tekrar kaldırıp bana doğrultuyor ama umurumda değıl.

"Lütfen söyle bana," diye haykırıyorum. Yalvarıyorum.

"Sen-" diye söze başlıyor Daniel, ama bir tarafta bir hareket oluyor ve Ryan yanında beliriyor.

"Silahı hemen indir, Daniel," diyor Ryan, sesi yüksek ve sakın. Kayalıklara doğru ilerliyor ve Abi, ben ve silahın namlusu arasına giriyor. "Ona ihtiyacın yok.

Daniel geriye doğru sarsılır; gözleri kocaman açılmıştır. "Burada olmamalısın. Silahını Ryan'a doğrultur. "Geri çekil," diye bağılıyor. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.

Tamam, Daniel. Geri çekiliyorum. Gördün mü? Hepimiz sakın olalım. Polis yolda.'

Daniel'ın yüzünü bir karanlık kaplıyor. Bir bulut. Bunu çocukken yaptığı patlamalardan tanıyorum. Parktaki o sopadan. Öfkesine hiçbir şeyin nüfuz edemediği o anlardan.

Michael'a döner. "Ona söylemedin mi?"

Michael'ın yüzü ellerinin arkasında saklı. Omuzları inip kalkıyor.

"Ağlamayı kes! Daniel'ın çığlığı sahilde yankılanıyor. "Sende hiç Ağlamaya hakkın var. Hayatında bir kez olsun erkek ol."

Bir an durgunluk oluyor. Abi yanımda inliyor ama şu anda tüm odağım Michael'da.

Ellerini yanına indirir ve yüzünü kaldırıp Daniel'a bakar. "Seni korumaya çalışıyordum," der.

'Beni korumak mı? Sen benim hayatımı mahvettin. Her şeyimi elimden aldın. Bana bir yalanı yaşattın.'

Daniel yaklaşıyor. Silahın titremesi durur. Parmağı tetiğı biraz sıkıyor, sonra bırakıyor. Ryan 'ın Daniel 'a yaklaşırken attığı yavaş adımları neredeyse fark etmiyorum.

"Michael, Daniel, lütfen. Aralarına bakıyorum, Ryan'ın kendini tutmasını istiyorum. Gerçeğı bilmek zorundayım. "Bana Abigail'den bahset.

Daniel silahı kafamla aynı hizaya gelene kadar bana doğru dönüyor. Sadece bir metre uzakta. Kötü bir nişan almanın bile beni öldüreceğı kadar yakın. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, ama korkmuyorum ya da sinmiyorum. Bilmek zorundayım. Yüzü buruşuyor ve bir zamanlar olduğı çocuğı görüyorum.

"Onu ben öldürdüm. Abigail'i ben öldürdüm."

ELLI

OceanofPDF.com

SARAH

Daniel'ın sözleri silahından çıkan bir kurşunla aynı güçte çarptı bana. Rüzgar durdu. Dünya durdu. Artık üşümüyorum ya da korkmuyorum.

"Daniel," dedim, "ne demek istiyorsun?"

Bir ses çıkarıyor, inleyen bir hıçkırık, sonra bir nefes ve bir hıçkırık daha. "Bahçede düştüm ve o bana güldü. Ben... sahilden topladığımız taşlardan birini aldım ve... fırlattım. Çok kızmıştım ve onu öldürmek istedim. Kafasına isabet etti ve öldü. Bu onu öldürdü. Onu ben öldürdüm. Abigail'i öldürdüm.'

Daniel'ın hıçkırıkları artık daha yüksek, ama ben zar zor duyuyorum. Dünyam içe doğru katlanıyor, çöküyor. Abigail öldü. Benim güzel kızım. Öldü. Kaçırılmadı, öldürüldü. Onu bahçeden çeken bir yabancı yok. Puset yok, feribot yolculuğu yok.

Acı göğsümden tüm vücuduma yayılıyor ve yine de bilmem gereken daha çok şey var.

"Ama polis - neden-" Duruyorum. Soruyu soramıyorum ve sormama da gerek yok çünkü Michael zaten konuşuyor.

"Onun öldüğünü bildiğini bilmiyordum," diye haykırıyor Daniel, dizlerinin üzerine çöküp oğlumuzun ayaklarına kapanıyor.

Daniel geriye sığıyor, bana bakmak için döndüğünde tüfeği Michael'ın kafasına doğrultuyor.

"Daniel elinde bir kesikle eve geldi. Titriyor ve ağlıyordu ve bana Abigail'e bir taş attığını söyledi. Ona elini banyoda yıkamasını söyledim ve dışarı çıktım.

"Yerde öylece yatıyordu, başı kaldırım taşlarının üzerindeydi. İlk başta numara yaptığını düşündüm ama sonra...'

Duruyor, yutkunuyor ve ben boğazıma düğümlenen çılgınlığı ve kulaklarımı kapatıp daha fazlasını duymama isteğimi bastırıyorum.

"Yaklaştıım ve gözlerinin açık olduğunu gördüm. O gitmişti. Sanırım Daniel'in attığı taş onu bayıldı ve sonra da başını kaldırım taşlarına çarptı. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu, Sarah. Anlık bir şeydi. Hiçbir şey hissetmezdi.

Sormak zorunda olduğum soruyu zorla soruyorum. "Sonra ne oldu?"

Gözyaşları Michael'ın yüzünden aşağı akar. "Daniel'in onu öldürdüğünü bilmesini istemedim. Bunun tüm hayatı boyunca onun üzerinde asılı kalmasını istemedim. Bu onu mahvederdi. Bu yüzden... İçeri geri döndüm ve ona Abigail'in iyi olduğunu, hala dışarıda oynadığını ve her şeyin gireceğini söyledim. Bundan sonra bir kaza olmuş gibi göstermeye karar verdim, böylece Daniel kız kardeşinin ölümünün suçunu taşımayacaktı. Onun için televizyonu açtım ve dışarı çıkmamasını söyledim-'

'Attığım taştan kimseye bahsetmemem için bana söz verdirdiğin kısmı unutma. O kısmı hatırlıyor musun, baba? Altı yaşındaki oğlunun yüzüne tıslayarak, eğer yaptıklarından birine, annesine bile -özellikle annesine- bahsederse polisin geleceğini ve uzun bir süre hapiste kalacağını söylediğin yeri.

Başımı sallıyorum, duyduklarıma inanamıyorum. "Michael?"

"Birine kayadan bahsederse ne olduğunu anlayabileceklerini düşündüm. Bunu bir kaza gibi göstermemin tek yolu, ilk önce ne yaptığını kimsenin öğrenmemesiydi. Daniel'a geri döner. "Seni korumaya çalışıyordum.

"Ama ben geri geldim," diye bağırır Daniel. "Seni Abigail'in cesedinin başında ağlarken gördüm. Gözlerini gördüm. Hareket etmiyordu. Ne yaptığımı gördüm.

"Bunu bilmiyordum," diye hıçkırdı Michael. "Sana söylediklerime hala inandığını sanıyordum. Bunca yıldır, yemin ederim, gerçeği bilmediğini sanıyordum.

Gözümü kırpyıyorum ve bakamadığım yapbozun tüm parçaları şimdi yüzüme bakıyor. Onları görüyorum ama buna inanamıyorum. 'Yani... yani...' Kelimeyi tekrarlıyorum, sesimi çıkarmaya zorlarken ve on dört yılımı sakladığım gerçekle yüzleşirken her seferinde daha yüksek sesle. "Yani kaçırılmış gibi mi davrandın? Beni bir adamın ocuğumu çaldığına mı inandırdın?"

"Böyle olmaması gerekiyordu," diye mırıldanıyor Michael. "Baheden ıkımış, düşmüş ve başını çarpmış gibi görünmesini istedim. Trajik bir kaza. Oğlumuzu korumaya çalışıyordum.

"Daniel ile konuştum ve attığı taştan kimseye bahsetmemesi için söz verdirdim, sonra televizyonu izlediğinden emin oldum ve sonra... Ben... Ben

Abigail'in cesedini alıp sahile taşıdı. Tam buraya.' Kayalara doğru elini sallıyor. "Üzgündüm. Doğru düzgün düşünemiyordum ve sonra sen koşudan erken döndün. Michael bakışlarını sahile indirmeden önce bir anlığına bana baktı. "Panikledim ve kaybolduğumu söyledim. Seni onu aramaya gönderdim ve polisi aradım. Sahili arayacaklarını ve cesedini bulacaklarını biliyordum ve kaymış gibi görünecekti.

'Ama sonra o kadın polisi aradı ve bir kaçırılma olayından bahsetmeye başladılar. Kimse zamanında sahili aramadı ve başladı ve... Abigail... denize sürüklenmiş olmalı.

Gözlerimi kapatıyorum ve birbiri ardına kesik kesik nefesler almak için mücadele ediyorum.

Janie ile sokaklarda Abigail'in adını haykırdığımız onca zaman. Michael ve ben birbirimize sarılıp haber beklediğimiz onca zaman. Tüm bu zaman boyunca küçük kızım benden yüz metreden daha az uzaktaydı. Ölmüştü. Asit boğazımı yakıyor. Ağzımda tadını aldım ve sertçe yutkundum.

'Ama bir şeyler söyleyebilirdin,' diyorum. 'Birlikte oturup haber beklediğimiz onca saat boyunca. Onlara sahili aratabilirdin. Gelgitin geleceğini biliyordun.

"Artık çok geçti. Michael başını sallıyor. "Zaten kaçırılma olarak adlandırıyorlardı. Onlara sahili aramalarını söyleseydim şüpheli görünebilirdi.

Sersemlemiş durumdayım. Bu cehennemde donup kaldım ama kendimi konuşmaya zorladım. "Yani beni gönderdin, Abigail'in kayıp olduğuna beni ikna ettin ve altı yaşındaki oğlumuzu yalan söylemeye zorladın-

"Özür dilerim. Yas tutuyordum, paniklemişim ve ne yapacağımı bilemedim.

Yas tutmak. Bu kelime içimde daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir nefret uyandırıyor. "Yas tutuyordun," diye bağıyorum. Ses sahilde yankılanıyor. 'Peki ya ben? Peki ya ailen? Bize yas tutma şansı vermedin.

Yalanlarının derinliği üzerime baskı yapıyor. Bunca yıldır hâlâ Abigail'i aradığını sanıyordum. Hayır kurumu ve destek grupları bir kılıf mıydı? Suçluluğunu yatıştırmanın bir yolu. Hiçbiri gerçek değildi. Bulmacanın daha fazla parçası yerine oturuyor.

Bu yüzden DNA testini istemediniz. Bunun onun bizim kızımız olduğuna inanmanla hiçbir ilgisi yoktu, çünkü biliyordun. "Kızımız olmadığını biliyordun" diye tekrar bağıyorum. Abigail'in öldüğünü biliyordun. Bunun tam olarak nasıl sonuçlanacağını düşünüyordun Michael? Ellerimi Abi'ye doğru sallıyorum, hala

Çakıl taşlarının üzerine çömelmiş, Daniel başımızda dikiliyor. Yüzü hayalet gibi, öfkeyle buruşmuş. Tüfek hâlâ Michael'ın kafasına doğrultulmuş.

Kızımın öldüğü kulübeye ve onu alıp götüren denize bakıyorum. Bacaklarımın altımda güçsüzleştiğini hissediyorum. Çaresizce yere düşüp kederime teslim olmak istiyorum - jiletler beni içten dışa doğru kesip biçiyor - ama yapmayacağım. Henüz değil. "Ne olacağını düşünmüştün? Bu kızı Abigail olarak kabul edeceğimi ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı mı düşündün?"

Michael burnunu çekiyor ve başını kaldırıyor. Meşale ışığında gözleri sulu ve acıma dolu, ama tek görebildiğim varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim bir adam.

Evet. Üzgünüm ama evet. Abigail olmadığını biliyordum ama onca yıl onu aradıktan sonra-'

"Bakıyormuş gibi yaptım," diye bağırdım. "Dosyaları gördüm.

Başını sallıyor, yıkılmış bir adam. 'Ben... İlk özel dedektifi işe aldım çünkü herkesin beklediği şeyin bu olduğunu biliyordum ama paniğe kapıldım. Bir şeyler bulabileceğini düşündüm-'

"Gerçek gibi mi demek istiyorsun?"

Michael başını sallar, adem elması bir yukarı bir aşağı hareket eder. "Sana ya da bir başkasına bu kızın Abigail olmadığını söyleyemezdim. Onun şansını deneyen bir kız olduğunu düşündüm ve DNA testinin kızımız olmadığını kanıtlayacağını biliyordum Ama sonra eşleşme çıktı ve ne yapacağımı bilemedim. Abigail'in ölümünü tekrar yaşadım. Nasıl bildiğimi açıklamadan kimseye onun Abigail olmadığını söyleyemezdim. Caroline'ın kızı olduğunu ve babası olduğumu öğrendiğini tahmin ettim. Bir eve ihtiyacı olduğunu ve belki de bizi düzeltebileceğini düşündüm. Hıçkırıyor, yutkunarak öksürüyor.

"Daniel," diyorum. Hayalet gibi solgun ve ölümüne korkmuş görünüyor. Kazıcı parmaklar kalbimi sıkıyor. Bunca zamandır taşıdığı yük beni paramparça ediyor. "Bana söyleyebilirdin," diyorum ona.

Daniel başını iki yana sallıyor ama gözlerini babasından ayırmıyor, şimdi kendini kayalara yaslayana kadar geri çekiliyor. Ryan hala Abi'nin yanında, ama benim odağım sadece Daniel'da.

"Abigail gittikten sonraki ilk gece babam bana iyi geceler öpücüğü vermeye geldi. "Annene Abigail'e taş attığını söyledim. Sana çok kızgın, o yüzden ona bir şey söyleme yoksa çocuklardan birine söyleyebilir.

bu polisler ve sonra hapse gireceksin ve bir yerine iki çocuk kaybedeceğiz."

"Yani konuşmayı bıraktın. Başımı sallıyorum, yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarımı serbest bırakıyorum.

"Abigail'in öldüğünü bildiğini sanıyordum," diyor Daniel tekrar, sesi artık sadece bir gıcırtı. "Bana kimseye söylemememi söyledi.

Yüzündeki acı azalır ve geriye sadece öfke kalır. Silahı hareket ettirerek Michael'ın yüzüne doğrultur. 'İkinizin de bunca yıldır dünyaya, bana ve Rebecca'ya yalan söylediğinizi sanıyordum. Kızları kaçırılan insanlar gibi davranıyordunuz.

"O" - Daniel başıyla Abi'yi işaret ediyor - "benimle temasa geçtiğinde, senden intikam bir yolunu buldum. Abigail'le neredeyse aynı yaşta bir kız, aynı saçlar, benzer bakışlar. Numara yapmaya devam edip etmeyeceğini görmek istedim ve sen de ettin. Ben de öyle yaptım. Bana çektiirdiğin acının bedelini ödemeni istedim. Abi'ye DNA örneğini aldurdım' dedi ve birden silah bana doğrultuldu.

Sesimi bulmak için mücadele ederek başımı sallıyorum. 'Daniel, bunu sana asla yapmazdım. Bunların hiçbirini bilmediğim ve sana yardım edemediğim için çok üzgünüm. İyi olduğunu sanıyordum.

"Ama yapmıyordum," diye haykırır. "Numara yapıyordum. En iyisinden öğrendim. Bana bir bakış attı ve sonra silahı Michael'a doğru salladı.

. 'Daniel, bu senin hatan değildi. Bunların hiçbirisi senin değildi. Lütfen bunu yapmayın.'

"Artık çok geç. Vücudu pozisyon değiştiriyor, bacakları birbirinden ayrılıyor, kendini destekliyor. 'Sen, ben ve babam. Üç kurşun.'

"Hayır!

Bağırışım, gecenin içinde patlayan silahın gürültüsünde kayboluyor. Çarpıcı bir patlama, vücudumda yankılanan bir kükreme. Her şey aynı anda hem yavaşlıyor hem de hızlanıyor.

Abi'nin eli kolumda ve beni aşağıya doğru sürüklüyor. Taşlı kumsala sert bir gümbürtüyle çarpıyorum. Ryan havaya fırlıyor, kendini Daniel'a doğru atıyor. Bir sonraki patlamayı, bir sonraki kurşunu bekliyorum ama gelmiyor.

Bir saniye geçiyor ve bir saniye daha. Michael'a bakıyorum. Kayaya yaslanmış, kulağını kucaklıyordu. Ama kan yok. Göğsü kabarıyor. Daniel iskaladı. Bilerek mi? Bir hata mı? Bilmiyorum.

Daniel kumsalda yüzüstü yatmaktadır ve Ryan da onun üzerindedir. "Özür dilerim," diye silahı elinden bırakıyor. Özür dilerim, anne. Özür dilerim,

Anneciğim. Bildiğinizi sanıyordum. Yalan söyledığınız ve bana yalan söylettiğiniz için ikinizi de incitmek istedim. Özür dilerim, anne. Özür dilerim.'

Abi'den uzaklaşıyorum ve sahilde Daniel'a doğru koşuyorum. Ryan başını sallıyor, geride durmam için ısrar ediyor ama yapamıyorum. Oğlumu kucağıma alıyorum, kendi gözyaşlarım onun başına düşerken onun gözyaşlarını susturuyorum.

Üzerimize gelene kadar polisin yaklaştığını duymuyorum. Bir düzine üniformalı ve DC Swain. Ne kadarını duyduğunu merak ediyorum.

Michael'ı yerden kaldırırken hepsini fark ettim.

"Michael Wick," diyor kadın, "sizi Abigail Wick'in ölümünde adaleti saptırmaktan tutukluyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz, ancak sorgulandığınızda daha sonra mahkemede dayanacağınız bir şeyden bahsetmemeniz savunmanıza zarar verebilir. Söyleyeceğiniz her şey delil olarak sunulabilir. Anladınız mı?"

Başını sallıyor ve gözleri benimkileri buluyor. O bakışta gördüğüm şey üzüntü ya da pişmanlık değil; kabulleniş. Öfke geri dönüyor ve sahildeki tüfeği görüyorum; bir an için ona uzanıp bize yaşattıkları için, Daniel'a ve Rebecca'ya yaptıkları için onu öldürmek istiyorum.

Ama ben istemiyorum. Daniel'ın bana ihtiyacı var. Rebecca'nın bana ihtiyacı var. Abi'yi ve yaşadıklarını da düşünüyorum. Biz onun ailesiyiz.

Bitti artık.

Gerçeği biliyorum. Kızım 14 yıl önce öldü. Cesedi gitti, denize sürüklendi. Siyah dalgalara bakıyorum. Kederim bir akıntı gibi beni altına çekiyor.

Özür dilerim, tatlı bebeğim. Çok özür dilerim.

ELLİ BİR

OceanofPDF.com

ABI

Cuma, 2200.

Abi kulaklarında kükreyen rüzgârın sesini hatırlıyor. Silahın üçü arasında çalgınca sallandığını ve ölmek üzere olduğu hissinin bedenini parçaladığını hatırlıyor. Elini uzatıp Sarah'yı aşağı çekerken altındaki çakıl taşlarının kayışını ve polislerin koşuşturmasını hatırlıyor.

Ama şimdi burada, başka bir polis karakolu bekleme odasında, başka bir sıra mavi plastik sandalyede otururken, Abi sahilden Aldeburgh'daki bej tuğlalı tek katlı polis karakoluna nasıl geldiğini hatırlayamıyor. Hafızası silinmiş, sanki bayılmış gibi ama bayılmadığından emin.

İki sandalye ötede, Sarah öne doğru kamburlaşıyor, başını ellerinin arasına alıyor ve Abi'nin midesini düğümleyen, sadece rüzgârın sesinin onu sağır etmesi için sahile geri dönmeyi arzuladığı hırıltılı bir nefes çıkarıyor.

Abi, bir yıl önce Jhon öldüğünde ve onu önemseyen, hatta varlığından haberdar olan son kişi de gittiğinde hissettiği o ezici çaresizliği hatırlamaya çalışır. Ama artık ne çaresizlik ne de Daniel'ın 'sana borçlu olduğumuz hayatı elde etmenin zamanı geldi' konuşmalarıyla ona aşıladığı doğruluk duygusu vardır. Hak ettiğini düşündüğü hayat. Ama Abi artık gerçeği görüyor, zihnindeki sis dağılıyor. Hak ettiği tek şey hapishane.

Polise yalan söyledi. Yasaları çiğnedi. Ama asıl Sarah ve Rebecca'ya yaptıkları yüzünden cezalandırılmayı hak ediyor. Abi başını öne eğdi. Karmakarışık saçlarının kalın tutamları yüzüne düşüyor ve yanaklarından süzülen sessiz gözyaşlarını gizliyor.

Polis karakoluna açılan kapı Abi'nin düşüncelerini bekleme odasına geri çekiyor. Başını biraz kaldırıyor.

"Ryan. Sarah ileri atılıyor ve onun kollarına yığılıyor; küçük bedeni onun vücudunun sağlamlığı yanında kırılacak kadar narin görünüyor.

Ne oluyor? Daniel nerede? O iyi mi? Sarah kendini kurtarıyor, Ryan'a bakarken yüzünde çılgınca bir ifade var.

"Nöbetçi doktorun yanında," diye yanıtıyor Ryan, Sarah'yı sandalyelere geri götürüp yanına oturarak. "Sakinleşmesine yardımcı olması için sakinleştirici almayı kabul etti. Akıl sağlığı ekibinden biri tarafından değerlendirilmesi gerekiyor. Polisin onunla konuşması biraz zaman alacak.

"Onunla birlikte olmalıyım. Sarah'nın bakışları Ryan'dan kapıya kayıyor. "Bana ihtiyacı var.

Ryan konuşmadan önce Sarah'nın elini tutar. "Yapamazsın, Sarah. Daniel yirmi yaşında. Kanunun gözünde o bir yetişkin.'

"En azından o zaman orada olabilir misin? Sarah gözlerinde yaşlar birikerek sorar. "İyi olup olmadığını kontrol etmek için yanında birine ihtiyacı var?

"Tarafsız olamayacak kadar bu işin içindeyim. Sahildeydin, hatırladın mı? Yapabileceğimiz en iyi şey bir avukatın hazır bulunması, ancak şu anda Daniel bunu istemediğini söylüyor.

"Silahı nereden bulmuş?

"Bu bir havalı tüfek," diyor Ryan. 'On sekiz yaşından büyükseniz ruhsat için başvurabilir ve bir tane alabilirsiniz. Gerçek bir silah kadar güçlü değiller ama biraz hasar verebilirler. Kesinlikle yakın mesafeden öldürebilirler.

"Ama-

Polis karakolunun ön kapısı açılır ve bekleme odasına soğuk tuzlu hava üflenir. Takım elbiseli, iri yarı bir adam ağırlığını ön masaya doğru veriyor. Gömleği net, takım elbisesi keskin, tıpkı Abi'yi değerlendirirken gözleri gibi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor banko görevlisi.

"Freddie Adams," diye yanıtıyor adam, sesi derin ve küçük alanda gür. "Michael Wick'in avukatı.

Masa çavuşu gizli bir düğmeye basar ve gri kapıyı işaret eder. "Bu taraftan lütfen.

Sarah ürpertici bir nefes alır. "O piç kurusu," diye fısıldar. "O piçin şimdiden bir avukatı mı var?

Ryan başını sallıyor ve Sarah'nın elini sıkıyor. "Şu anda bunu düşünmemeye çalış.

"Raporuma geri dönmem gerekiyor," diye devam ediyor. "Daniel'in iyi olduğunu haber vermek ve bir şeyler içmek ister misiniz diye sormak için geldim.

Sarah başını sallar. "Ben iyiyim.

"Abi?" diye soruyor.

Sarah, Abi'nin de orada olduğunu yeni fark etmiş gibi soruya başlar.

Abi başını sallıyor ve bakışlarını lacivert zemine indiriyor. "Hayır, teşekkür ederim.

"Önce Michael'la konuşacaklar," diye ekliyor Ryan, sesi yumuşak ve alçak. "Sonra, Daniel'ın nasıl hissettiğine bağlı olarak, seninle konuşabilirler, Abi.

Abi artan paniğini yutuyor ve tekrar başını sallıyor. Bunu hak ettiğini kendine hatırlatıyor.

"Yakında sizi tekrar kontrol edeceğim. Ryan, Abi ve Sarah'yı bir kez daha yalnız bırakarak gri kapıdan kaybolur.

Sarah geri adım atıyor ama yerine dönmek yerine Abi'nin yanına oturuyor. "Bana her şeyi anlat," diyor.

"Her şey mi? Abi parmaklarını yanaklarına siler ve başını kaldırmaya zorlar.

Sarah'nın gözleri , yüzü gözyaşlarının makyajını sildiği çizgilerle lekelenmiş ama yüz ifadesinde Abi'nin onda başından beri gördüğü aynı kararlılık ve güç var.

'Ne yaptığını anlamak ve belki de nedenini anlayıp anlayamayacağımı görmek istiyorum. Sahilde başka seçeneğin olmadığını söylemiştin. Neden olmasın? Bu sefer gerçeği söyle,' diye ekliyor Sarah, sesi Abi'nin göğsünü kesiyor.

Abi paralel hayatı düşünür - şehrin kıyısındaki avlulu evi, onu seven anne ve babasını. Görüntü zihninde kuma dönüşüyor.

"Birmingham'da on dört katlı bir gökdelenin üçüncü katında tek yatak odalı bir dairede büyüdüm," diyor Abi. "Annemin adı Caroline'dı. Amerika'dan gelmişti. Nerede olduğunu bilmiyorum ve İngiltere'de yaşamaya nasıl geldiğini de bilmiyorum. Depresyondan muzdaripti ve evden çıkmaktan nefret ederdi. Yalnız kalmaktan da korkuyordu, bu yüzden beni yanında tutuyordu. Her gün kanepeye uzanıp Amerikan filmleri ve TV şovları izlerdi.

"Okula gitmedim. Tek ziyaretçim annemin erkek arkadaşıydı, Hector adında bir adam. Caroline ona Jhon derdi, ben de öyle derdim. Ben çok küçükken haftada bir uğrar ve gece kalırdı. Adı doğum belgemde yazılıydı. Geçen yıla kadar babam olduğunu sanıyordum.

"Bizimle birlikte olmadığı zamanlarda çalıştığını düşünürdüm. Her zaman çok sert kahve içerdi ve ben onun dünyayı dolaşan bir kahve satıcısı olduğunu düşünürdüm ama bu sadece benim kafamdaydı. Başka bir ailesi vardı. Ne zaman

ziyaret eder, bana ödevler verir ve İspanyolca öğretirdi. Sonra ben yedi Jhon gittikçe daha az ziyaret etmeye başladı ve kalmayı bıraktı ve annemin depresyonu daha da kötüleşti. Eskiden kızı olduğum için hala ziyarete geldiğini düşünürdüm ama şimdi bilmiyorum. Belki de annemi ziyaret etmesini ve kirayı ödemesini sağlayan şey sadece acıma duygusuydu.

"Tek başıma dışarı çıkmaya başladım. Sadece dükkâna gidip geliyordum çünkü yiyecek yemek yoktu. Üst kattaki yaşlı bir kadın bana kıyafet verdi. Sonra annem hastalandı. Çok çabuk oldu ama sanırım bir süredir hastaydı. Ağrıdan çok şikayet ederdi."

"Yani annen sen on iki yaşındayken öldü. Bu doğru muydu? Sarah soruyor. "Evet. Abi başını sallıyor. Boğazında, şimdi öğrendiği gerçeğin acısı var.

ama durmuyor. Elinde kalan tek şey gerçektir ve Sarah'ya bu kadarını borçludur. "Ben on iki yaşındayken gerçekten öldü.

"Özür dilerim. Bu çok zor olmalı."

"Teşekkür ederim," diyor Abi. "Ondan sonra Jhon kirayı ödemeye ve ara sıra uğramaya devam etti. Düşündüm ki... O zaman özgür olduğumu düşündüm. Annem bana engel olmadan bir hayatım olabilirdi. Jhon bir okul bulmama yardım etti ve beni okula yazdırdı. Bir süre gitmeyi denedim ama bilmiyorum' - Abi omuz silkiyor - 'kabul etmesi çok zordu. Bilmediğim çok şey vardı ve... Aptal değilim ama matematiği anlamadığım bir şekilde yapıyorlardı. Öğretmen kafamdan hesap yaptığım için beni azarladı. Kimse benimle konuşmuyordu ve bu bütün gün evde tek başıma olmaktan daha kötüydü.

"Bir gün gitmeyi bıraktım ve kimse umursamadı. Bu yüzden bir kafenin mutfağında tencere yıkama işi buldum ve yeterince büyük görüldüğümde, sahibi garsonluk yapmama da izin verdi. Biraz yiyecek ve ikinci el kıyafet alacak kadar kazandım ve Jhon'un ev kirasını ödemesiyle hayatta kaldım. Sonra o da öldü," diye fısıldıyor Abi.

"Geçen yıl mı? Sarah onaylıyor.

Abi başını sallar. "Sonra bir mektup aldım. Başka birine postalatmış olmalı çünkü o öldükten sonra geldi. Hasta olduğumu biliyordum ama bana ne kadar kötü olduğunu hiç söylememişti.

Gözyaşları gözlerinin arkasını tehdit ediyor ve onları uzaklaştırmak istiyor. Eğer şimdi yıkılırsa, asla durmayacak.

"Eğer bunu okuyorsam, bu onun öldüğü anlamına geliyordu. Beni sevdiğini ama gerçek babam olmadığını söyledi. Bana daha önce söylemediği için üzgün olduğunu ama Caroline'ın ona gerçek babamın kim olduğunu söylememesi için söz verdiğini yazıyordu. Mektupta babamın Michael Wick adında bir adam olduğu yazıyordu. A

Caroline'ın birkaç kez karşılaştığı bir pazarlamacıydı. Jhon onun hakkında başka bir şey bilmiyordu, Caroline'ın Jhon'a Michael'ın onu ve beni bir daha onunla temasa geçerse öldürmekle tehdit ettiğini söylemesi dışında. Jhon bunun doğru olup olmadığından emin değildi ama beni dikkatli olmam konusunda uyardı.

"Yani ulaştın mı?"

Abi burnunu çekiyor. 'İlk başta değil. İlk başta hiçbir şey yapmadım. Sadece çok gerçek dışı görünüyordu. Ama sonra kira talep eden bir mektup geldi ve paniğe kapıldım. Jhon'un yardımı olmadan hiçbir yerde yaşamak için yeterli param yoktu. Jhon sahip olduğum tek şeydi ve o da gitti.

"Michael Wick ve pazarlama konusunda Google'da bir arama yaptım ve karşıma sadece bir isim çıktı ama onunla iletişime geçmeye korktum. Abigail'i, seni, Rebecca'yı ve Daniel'ı öğrendim. Sizi YouTube'da izledim. Sizin için bir numara ya da e-posta bulmaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu.

"Demek Daniel'ı buldun? Sarah saçlarını kulaklarının arkasına itmeden önce bir elini saçlarında gezdiriyor.

Evet, Facebook'ta. Sizlerle iletişim kurmanın tek yolu buydu. Bir hesap açtım ve ona mesaj atıp her şeyi anlattım. Hemen cevap verdi. Bana ne kadar kırgın olduğunuzu, Abigail'in kaçırılmasını asla atlatamadığınızı ve Rebecca'ya karşı ne kadar korumacı olduğunuzu, beni asla kabul etmeyeceğinizi söyledi. Üzgün olduğunu ama yapabileceği bir şey olmadığını söyledi. Ama birkaç gün sonra bana mesaj attı ve buluşmamız gerektiğini söyledi. Bir fikri vardı; istediğim aileye ve hayata kavuşmam ve size de yardım etmem için bir yol.

"Abigail gibi davranarak mı?"

Abi'nin ağzından bir hıçkırık kaçır. Ağzını kapatıyor ve başını sallıyor. Rahatlama ve korku karışımı bir duygu karnına bir kaya gibi oturuyor. "Özür dilerim.

"Peki ya Michael? O bunları biliyor muydu?"

Abi başını sallar. "Hayır. Onu birkaç kez bana bakarken yakaladım ve bir şey söyleyebileceğini düşündüm ama hiç söylemedi. Abigail hakkında hiçbir fikrim yoktu," diyor, kelimeler hızlıca geliyor. "Yemin ederim. Daniel bana planından hiç bahsetmedi. Bunun benim bir ev bulmam ve hepinizin bir kız ve kız kardeşe sahip olmasıyla ilgili olduğunu düşündüm. Daha fazlası olduğunu anladığımda artık çok geçti.

"Onu sorgulamaya çalıştım. Neden Michael'ın gayrimeşru kızı olarak ortaya çıkıp kendim olamadığımı defalarca sordum. Elbette bir baba çocuğunu geri çevirmezdi ama bana güldü. Kendimi aptal gibi hissettirdi. Ailenin bir parçası olmama asla izin vermeyeceğini söyledi. Bana dedi ki

seni iyileştiren kişi olabilirdim. Sevilen kişi ben olabilirdim ve istediğim her şeye sahip olabilirdim ve Michael ben bebekken bana sırtını dönmeseydi sahip olabileceğim hayata sahip olabilirdim. Tek yapmam gereken Abigail gibi davranmaktı.

'Seni çevirmezdim. Seni kollarımı açarak karşılayacağımı söylemiyorum ama-'

"Bunu şimdi biliyorum," diyor Abi. 'Bunun bir bahane olmadığını biliyorum ama ne param ne de ailem vardı. Arkadaşım yoktu. Daniel bana para verdi ve kendimi önemli hissetmemi sağladı. Sanki önemliymişim gibi. İlk defa biri bana böyle hissettirmişti.

"Peki ya adın? Gerçekten Abelia mı?"

"Evet. Üst kattaki yaşlı kadın Abi kısalttı ve benim de hoşuma gitti. Sadece bir tesadüf... Abigail'inkine çok benziyor.'

"Daniel ile temasa geçtikten sonra ne oldu? Sarah soruyor. "Neden bir yıl beklediniz?"

"Daniel bana işimi bırakmamı ve dikkat çekmememi söyledi. Tek başıma olmaya o kadar alışmışım ki' - omuz silkiyor - 'bu bir sorun değildi. Biraz kilo verdim ve saçımı daha koyu renge boyadım. Daniel bazen ziyarete geliyor, daha fazla para getiriyor ve bana ne yapmam gerektiğini söylüyordu. Caroline'ın doğruyu söylediğinden emin olmak için DNA testi yaptırdık.

"Yani hiç Kolombiya'da yaşamadın mı? Sarah başını sallar.

"Hayır. Oraya bir aylığına gittim. Daniel burada pasaport almama yardım etti ve beni arabasıyla Fransa'ya götürdü. Saatlerce bagajda saklanmak zorunda kaldım. Biri beni bulacak diye çok korktum. Farklı bir ülkeden uçarsam pasaportumdan beni takip etmelerinin daha zor olacağını söyledi. İspanya'ya kadar arabayla gittik ve oradan Buenaventura'ya uçtum. Doğum belgemle Kolombiya pasaportu için başvurdum çünkü belgede Jhon'un adı vardı ve o Kolombiyalıydı. Sonra da çıkmasını bekledim. Bunun çılgınca olduğunu biliyordum ama Daniel, bunca zamandır Birmingham'da yaşadığımı söylersem kimsenin Abigail olduğuma inanmayacağını ve mutlaka birinin çıkıp beni bebek olarak hatırladığını söyleyeceğini söyledi.

"Peki ya suçıçeği izi? Sarah soruyor.

"Daniel bana Abigail'in göğsündeki yara izinden bahsetti. Bir mide bulantısı dalgası yükselirken Abi gözlerini kapatıyor.

"Hatırladığını fark etmemiştim," diye iç geçirdi Sarah. "Sigara kullandım.

Sarah'nın nefesi kesildi. "Kendine bir yara izi mi yaptın?"

"Daniel dedi ki... görmeliymişim. Görmek isteyebileceğinizi düşündü.

Abi dudağını ısırır ve Sarah'nın bir sonraki sorusunu bekler. Bir dakika sessizlik içinde geçer.

Abi başını çevirip Sarah'ya bakar. "İçten içe her şeyin biliyordum. Jhon'un kim olduğunu ve Birmingham'da yaşadığını öğreneceklerini biliyordum ama Daniel bunun önemli olmadığını söyledi. Kontrol etmeyeceklerini, bana inanacaklarını söyledi. Bana mümkün olduğunca gerçeğe yakın durmamı söyledi. Şimdi anlıyorum ki bakmayacakları için değil, bakıp bakmamaları Daniel için önemli değildi. Gerçek ortaya çıktığında planının sona ereceğini düşünüyordu. Bence sahilde buluşmak başından beri onun planıydı," diye devam ediyor. "Daha önce üç kurşunu olduğunu ve hepsini kullanacağını söylemişti. Bunun benim, senin ve Michael için olduğunu düşünmüştüm ama...'

"Benim içindi, Michael ve onun içindi," diye bitiriyor Sarah. Yüzünden taze gözyaşları dökülüyor. "Abigail'in ölümünü bunca yıl içine atmış olmalı. Michael ve benim onu yalan söylemeye zorladığınızı düşünüyordu. Bizim ödememizi istemesine şaşmamalı. Ben sadece... Keşke bilseydim.

Sarah'nın yüzü, Abi'nin kendi içinde düğümlendiğini hissedebildiği bir acıyla buruşuyor.

'Abigail için üzgünüm. Her şey için,' diye fısıldıyor Abi. 'Artık benim için endişelenmene gerek yok. Sana hiçbir sorun çıkarmayacağım. Muhtemelen hapse gireceğim, ama girmezsem de endişelenme - zaten beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın.

Sarah başını sallar. "Hayır. Derin bir nefes alıyor ve Abi'ye bakmak için dönmeden önce sırtını düzeltiyor. "Sen Michael'ın biyolojik kızıydın ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu seni Rebecca ve Daniel'in üvey kız kardeşi yapıyor, bu da her zaman bizimle bir evin olacağı anlamına geliyor.

Sarah'nın sözlerini anlayan Abi'nin boğazında bir yumru oluşuyor.

"Burada işimiz bittiğinde kaçıp gitmeni engelleyemem, kaçarsan da seni suçlamam ama umarım kaçmazsın. Umarım yaptığın hatalarla yüzleşirsin. Önümüzde zor zamanlar var. Rebecca'nın senin desteğine ihtiyacı olacak.'

Abi'nin gözlerinden akan yaşlar yüzünden görüşü bulanıklaşıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. Kelimeler yeterli gelmiyor.

'Bana henüz teşekkür etme. Bu haber duyulduğunda İngiliz medyası bizi canlı canlı yiyecek ve bu sizin için de geçerli.

Gri kapı bir kez daha açılıyor, ama bu kez kapıda duran Ryan değil, DC Swain. "Abelia?

Abi başını sallar ve ayağa kalkar.

"Sizinle şimdi konuşmak istiyoruz," diyor DC Swain, Abi'nin içeri girmesi için kapıyı açık tutarak.

Sarah'nın sesi Abi'nin kafasında yankılanırken bir elini yüzüne siler ve ayaklarını ileri doğru iter. *Umarım yaptığın hatalarla yüzleşirsin.*

Abi yaptıklarını telafî edip edemeyeceğini bilmiyor ama Sarah ve Rebecca izin verirse deneyecek. Bunu bir ev ve bir aile istediği için yaptı ve her şey ters gitmiş olsa da bir gün bunları bulabileceğini umuyor.

OceanofPDF.com

ÜÇ AY SONRA

OceanofPDF.com

ELLİ İKİ

OceanofPDF.com

SARAH

Salı, öğleden 2'de.

Yemek salonu beklediğimden daha küçük. Ortada meşe bir masa ve bir yanda tepsilerle dolu gümüş bir el arabası, mutfağa açılan bir bölmenin yanında duruyor.

Dr. Hall beni bir sandalyeye götürüyor ve içecek tepsisinin yanına oturmamı işaret ediyor. Yıllar önce Daniel'la ilk tanıştığı zamandan hatırladığım kadından daha ufak tefek. Kalın gri saçları yüzüne dökülüyor ve birkaç dakikada bir gözlüklerini yüzüne yaklaştırıyor.

"Belirli yemek saatlerimiz var," diyor Sarah'nın karşısına oturarak. 'Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği. Tüm misafirlerimizi personelimizle birlikte birlikte yemek yemeye teşvik ediyoruz. Bunun güveni artırdığını ve mekâna bir aile havası getirdiğini düşünüyoruz.

Pişmanlık midemi bulandırıyor. Daniel'ı Dr. Hall'a götürmeyi neden bıraktık? Bir yıllık sessizlikten sonra tekrar konuşmasına yardım etti. Belki onunla konuşmaya devam etseydi, her şey daha farklı olabilirdi. Bu da bir başka pişmanlık, zihnimde büyüyen yığına eklenecek bir başka belki.

"Kahve? Dr. Hall gümüş bir sürahi alarak soruyor. Başımı salladım. "Teşekkür ederim.

Sütü bana doğru kaydırmadan önce bana bir fincan doldurdu. "Daniel birkaç dakika içinde burada olacak, ama önce sizinle konuşmak istedim.

"O nasıl? Fincanı ellerimde tutarak soruyorum. Isı parmaklarımı yakıyor ama onları uzaklaştırmıyorum.

"Daniel'e karşı yükümlülüğüm var ve gizlilik ilkesi size söyleyebileceklerimin kısıtlı olduğu anlamına geliyor. Son olaylar hakkında çok açık konuştuğunu söyleyebilirim. Geçmişi ele almadan önce soymamız gereken çok fazla katman var. Çok fazla acı ve öfke gömdü. Hafıza garip bir şeydir, Sarah. Bazen küçük çocuklar olanları unuturlar.

her küçük ayrıntıyı hatırladıkları zamanlar. Bence Daniel ikincisi, ama büyük bir suçluluk duygusuyla mücadele ediyor.

Acı boğazımı sıkıyor ve sorular zihnimi dolduruyor. Bir nefes çekiyorum ve kontrol için savaşıyorum. Yıkılmam için uygun bir zaman değil. Gözlerim zemin boyunca uzanan tahta kalaslara takılıyor ve onları saymaya başlıyorum.

Dr. Hall elini benimkinin üzerine koydu. 'Buraya gönderilmek gibi bir seçeneği olmayabilir ama şu anda doğru yerde. Bu biraz zaman alacak. Sizi görmeyi kabul etmek büyük bir adım.

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. Sahilden bu yana üç ay geçti. Oğlumu son gördüğümünden bu yana üç ay geçti. "Söylemem gereken ya da söylememem gereken bir şey var mı?

'Dış dünyayla iletişimi geldiğinde kısıtlıyoruz. Sosyal medya yok. Gazete yok. Haber kanallarına erişim yok. Ziyaretçilerden ufak tefek şeyler geliyor ama hastalarımızı korumak için elimizden geleni yapıyoruz. Daniel için özellikle önemli olan, yaptıklarını başkalarının gözüyle değil kendi gözüyle, kendi zamanında ele alabilmesi.

Yüz ifadesinden manşetleri okuduğunu anlayabiliyorum, ona canavar diyenleri. Onu bunlardan korumak istiyor. Ben de bunu istiyorum. Keşke onları Rebecca'dan saklamanın bir yolu olsaydı. Babası hakkındaki gerçek onu çok etkiledi. Üzgün ve kızgın. Artık herkesi mutlu etmeye çalışmıyor ve çoğu zaman öfkesini bana yöneltiyor. Anlıyorum. Kendini bir yerlere saklayan ve onu görmeyecek olan Michael'a yönelmez.

Michael'a karşı hissettiğim yeni öfke dalgasına karşı dişlerimi sıkıyorum ve düşüncelerimi Rebecca'ya odaklıyorum. O da Abi'ye kızgın. uğramış gibi hissediyor ama şimdiden üvey kardeşine karşı biraz yumuşadığını gördüm. Bir gün tekrar yaklaşacaklarını düşünüyorum. Rebecca'nın öfkesinden sadece Daniel zarar görmeden kurtuldu. Ona bir mektup yazdı. Ona vermek için cebimde.

Rebecca'nın iyileşmesi zaman alacaktır. Ona bir terapistle gitmek isteyip istemediğini sordum. Bunu düşünüyor. Abi de öyle. İkisi de güçlü. İyi olacaklar. Buna inanmak zorundayım.

"Daniel size sorular sorabilir," diye devam ediyor Dr. Hall. 'Lütfen ona bilmesi gerekenden fazlasını söylememeye dikkat edin ama yalan da söylemeyin. O iyileşme yolculuğunun başında. Ona için bir not defteri verdim.

Birkaç kez her şeyi bir hikayeye yazmak istediğinden bahsetti. Bence bu onun geçmişle yüzleşmesi için iyi bir yol olabilir.

Koridorun diğer tarafından bir kapı çarpıyor, gürültü etrafımızda yankılanıyor. Daniel bize doğru adım atarken Dr. Hall ayağa kalkıyor ve gülümsüyor. Saçları yakın zamanda yıkanmış. Bir ton daha açık görünüyor ve tepesi kabarık. Alnında kızgın kırmızı lekeler ve gözlerinin altında koyu halkalar var ama onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ben de ayağa kalkıyorum, ona sarılmam gerekip gerekmediğinden ya da onun bana izin verip vermeyeceğinden emin değilim. Daniel'in omuzları kamburlaşır ve bakışları yere sabitlenir. Bir, İki, üç adım sonra Dr. Hall'un boşalttığı koltuğa oturdu. Oturdum ve kollarımı kendime doladım.

'Seni görmek güzel,' dedim.

Konuşmadan önce bir duraksama oluyor. "Sen de," diye mırıldanıyor.

Dr. Hall boğazını temizler. "Sizi yalnız bırakayım. Yakında spor salonunda bir seansın var Daniel, bu yüzden bugün bunu kısa tutacağız.

Daniel başını sallar ve Dr. Hall'un boş fincanını tepsiye yerleştirir. Cezve ve fincanlarla oynar, kulpları aynı yöne bakacak şekilde hizalar.

"Spor salonu mu? Kaşlarımı kaldırıyorum. Nasıl ve nereden başlayacağımdan emin değilim. Düşüncelerimde tarafsız bir bölge arıyorum ama yok.

Başını sallıyor ve ben başını kaldırıp bakışlarımla buluşmasını bekliyorum. "Dinlenme odası gibi. Bir terapistle masa tenisi masasında topa vurmak zorundayım. Topa vurursak sordukları soruları fark etmeyeceğimizi düşünüyorlar.

"İyi misin? Ağzımdan kaçırdım. "Burası iyi mi?

Omuz silkiyor ve fincanları diğer tarafa bakacak şekilde yeniden hizalamaya başlıyor. "Gidebileceğim başka neresi var ki?

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama duruyorum. Ona verecek bir cevabım .

Temiz fincanlardan birine uzanıyor ve kendine bir kahve dolduruyor. 'Babama ne oluyor? Bana hiçbir şey söylemiyorlar.

Dr. Hall'un uyarısı aklımdan geçiyor ama yalan söyleyemem. Yalanlar bizi mahvetti ve bir tane daha söyleyemem. Daniel hayatı boyunca yalan söylemek zorunda kaldı. Şu anda gerçeği hak eden biri varsa, o da odur.

"Adaleti saptırmakla suçlanıyor," diyorum. 'Duruşmaya kadar polis kefaletiyle dışarıda. Nerede olduğunu bilmiyorum. Daha fazlasını söyleyip söylememe duraksıyorum. "Gelecek hafta avukatımla görüşüp boşanma davası açacağım.

Hiçbir şey söylemiyor. Rebecca gibi o da bunu kaçınılmaz bir sonraki adım olarak kabul ediyor.

"Bir kitap yazıyor," diye devam ediyorum. 'Bu sefer gerçekten, sanırım. Olanları kendi açısından anlatmak için bir kitap anlaşması imzaladı.

Daniel başını sallayarak nefes verir. Fincanındaki kahveye öyle bir yoğunlukla bakıyor ki, sanki onu düşünce gücüyle hareket ettirmeye çalışıyor. "Sence hapse girecek mi?

"Bilmiyorum. Gerçek bu. Umarım öyledir. Sana yaptıkları yüzünden hayatının geri kalanında bir hücrede çürümeyi hak ediyor, Daniel. Hepimize yaptığı için.

Daniel yalan söyledi ve bizi manipüle etti, ama Michael'ın yalanlarının büyüklüğü, bunu her düşündüğümde olduğu gibi üzerime baskı yapıyor. Acı da geri geldi, içimi tırmalıyor. Sadece Abigail'e olanlarla ilgili söylediği ilk yalan değil, hatta Daniel'a söyledikleri bile değil - her ne kadar derin yaralar açsalar da - ama bunların ardından gelen her şey. On dört yıl boyunca yalanlar ve rol yapmalar. Abigail için yas tutma şansımızı çaldı. Ne tür bir insan sevdiklerine bunu yapabilir? Bir cevabım yok. Asla da olmayacak.

Baskı beni ezmekle tehdit ediyor ama şu anda bunu düşünmeme izin veremem.

Daniel başparmağının etrafındaki deriyi karıştırıyor. Kızarmış ve acımış görünüyor, ellerini tutup kendi ellerime almak istiyorum ama yapmıyorum.

"Tüfek. Nereden aldın onu? diye sordum.

'Bir atış poligonuna katıldım ve silah ruhsatı aldım. Havalı bir tüfektir ama yine de insanları öldürebiliyorlar.

Ona Michael'ı sahilde kaçırmak isteyip istemediğini sormak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Uyuyamadığım gecenin küçük saatlerinde bu soru aklımı kurcalıyor ama şimdi zamanı değil. Belki de hiç zamanı olmayacak. Rüyalarımda, silahı tutan benim. Tetiği çeken benim, ıskalamıyorum ve Michael ölüyor.

"Meşgul müsün? Onun yerine ben soruyorum.

Daniel cevap olarak, "Ryan dün beni görmeye geldi," diye mırıldandı. "Bunu bilmiyordum.

Ryan'ın adı içimde bir şeylerin titremesine neden oluyor, ama acının altında o kadar gömülü ki ne anlama geldiğinden emin değilim.

"Sahilde beni yakaladığı için özür dilemek istedi. Söylediği buydu ama zamanının çoğunu senden bahsederek geçirdi.

Daniel'ın yüzü hâlâ asık ama sanırım dudaklarında bir gülümseme hayaleti görüyorum. Sadece bir parıltı, ama Daniel'ın içindeki arsız çocuğu görüyorum.

Özgür kal.

"Senden hoşlanıyor.

Omuz silkme sırası bende. Daniel'a gecenin köründe Ryan'a yaptığım ağlamaklı aramalardan bahsetmiyorum. Ya da kanepeye kıvrılıp başımı onun göğsüne yaslayarak bulduğum huzurdan. Eğer Ryan ve benim aramda bir gelecek varsa, o zaman bu çok uzakta.

"Abi suçlanıyor mu? Soru ağzından bir anda dökülüveriyor. Gözleri önce sağa sonra sola kayıyor, benden başka her yere bakıyor gibi görünüyor.

"Hayır. İfadenizden sonra... dava açmamaya karar verdiler.

Başını sallar. Güzel. Onun bununla hiçbir ilgisi yoktu. Savunmasızdı ve ben onu manipüle ettim. Özür dilemek istiyorum. Nerede kaldığını biliyor musun?"

"Şu anda Becca'yla birlikte. Toplanmaları için onları yalnız bıraktım.

'Onu kovamazsın anne. Bu onun hatası değildi,' diyor göğsümü sızlatan bir acelecilikle. "Hepsi benim suçumdu. Tahliye edilmek üzereydi ve sokağa atılmak üzereydi. Gidecek başka kimsesi yoktu ve ben de bundan faydalandım. Gidecek başka yeri yok. Yapamazsın-'

Uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Geriliyor ve sessizleşiyor ama geri çekilmiyor.

"Biliyorum," diyorum. 'Abi bana her şeyi anlattı. İkisi de toparlanıyor. Taşınıyoruz. Daha küçük bir yerde yaşamak istiyorum.' Her odada Michael'ın anılarının olmadığı bir yerde. "Çok uzağa taşınmayacağız. Rebecca'nın okulu için Colchester'a otobüs güzergahı olan bir yere ve Abi de birkaç ay içinde GCSE'lerine çalışmak için üniversiteye başlayacak.

Ona *Loose Women*'ı ve yemek programımı bıraktığımı söylemedim. Kovulmadan önce bıraktım. Daniel'a sunuculuk kariyerimin bittiğini söylemedim. Magazin basını, aslında tüm gazeteler Michael'ı canlı canlı yedi; Abi ve Daniel'ı da. Ama ben de kaçamadım. Rebecca gibi, insanlar Michael'ın ne yaptığını nasıl bilmediğimi anlamakta zorlanıyorlar. Onları suçlayamam. Bu benim de mücadele ettiğim bir şey. Nasıl bu kadar kör olabildim?

"Ona kızgın mısın?" diye soruyor sakın bir sesle. "Bazen kızıyorum.

Aldeburgh'daki polis bekleme odasını ve Abi'nin yanında oturduğumu düşünüyorum. Bazen uyanık yatıyorum ve kendi kızını haftalarca içeride kilitli tutan depresif bir anneyle nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Abi'nin hayatının ne kadar yalnız olduğunu hayal etmeye çalışıyorum.

ne okulu, ne arkadaşları ne de ailesi vardı. Sosyal hizmetlerin radarından nasıl kaçtığını bilmiyorum ama ona göz kulak olan tek kişi ara sıra uğrayan küçük çaplı bir suçluydu.

"Zor zamanlar geçirdi," diyorum. Abi'nin söylediği yalanlar, Daniel'la yaptıkları, bunların beni rahatsız etmesi gerektiğini biliyorum. Belki bir gün olur. İyileşme sürecinin başında olan tek kişi Daniel değil. Ama şimdilik tek düşünebildiğim, yalanlarının beni Abigail ve Michael hakkındaki gerçeğe nasıl götürdüğü. Michael'dan nefret ettiğim gibi ondan da nefret edemem. O hala Becca'nın kız kardeşi - ve senin. Onu dışarı atacak değilim.

"Taşındığınızda adresi bana bildirir misiniz? Daniel mırıldanıyor. "Ona yazmak istiyorum.

'Daniel, elbette sana adresi söyleyeceğim. Bundan sonra ne olacak bilmiyorum ama benim yanımda her zaman bir evin olacak. Her zaman. Gözyaşlarım serbest kaldı ve yüzümden aşağı yuvarlandı.

Daniel'in burada olmasından ve Michael'ın Londra'da bir yerlerde özgürce yaşamasından nefret ediyorum. Bir sürü insanın olduğu bir yere karışmak daha kolay. Rebecca'yla doğrudan iletişime geçemeyecek kadar korkak. Bir avukat aracılığıyla mesajlar aldık. Yarım yamalak özürler ve açıklamalar. Asla elde edemeyeceği bir bağışlanma için yalvaran sızlanan mektuplar. Gelecekte bir noktada, Michael'ı nasıl bu kadar kötü ve uzun süre yanlış anladığımı düşünmek zorunda kalacağım.

Daniel saldırgan bir silahla tehdit suçlamasını kabul etti. Kaçırma suçunu da ekletmeye çalıştılar ama hem Michael hem de Abelia arabaya kendi istekleriyle bindiklerini söylediler. Bu Michael'ın son bir nezaket gösterisiydi ama onun affedilmesi için yeterli değildi. Daniel'in suçunu kabul etmesiyle birlikte, Kraliyet Savcılık Servisi bu konuda ısrarcı olmadı.

Suçunu kabul etmesi, uzun süren bir mahkeme anlamına gelmiyordu. Doktorların tavsiyesi üzerine bir yargıç onu buraya gönderdi. Akıl Sağlığı Yasası'nın 37. Bölümü - hapisane yerine hastane. Yine de ceza yok. Burada ne kadar kalacağını bilmiyorum. Aylar ya da yıllar. Özgür olup olmayacağını da bilmiyorum. Artık kaderine doktorları karar verecek.

Bir süre sessizce oturuyoruz. Soru içimde birikiyor ve sormamam gerektiğini - ve nihayetinde cevabının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini - bilsem de yine de soruyorum. 'Abigail hakkındaki gerçeği her zaman biliyor muydun? Michael'ın kaçırılma konusunda yalan söylediğini?

Daniel omuz silkiyor. "Sayılır. Sanki biliyordum ama bir şekilde bunu düşünmeyi bıraktım. Abigail'in kaçırılmadığını bildiğim halde yalanları kabul etmeye başladım. Sonra babamın seni her şeyle öğrendiğimde

o kadınlara çok kızdım ve bir nevi uyandım. Olanları bir şekilde hatırladım. İkinizin de Abigail hakkında yalan söylediğinizi ve bu yüzden onu terk etmediğinizi düşündüm. Daniel'ın sesi kesilir ve cümlesi yarım kalır.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve yutkunmak acı veriyor. "Özür dilerim, sormamalıydım.

"Sorun değil. Doktor Hall ve diğer şarlatanlar her şeyi düşünmekten kaçınmamam gerektiğini söylüyorlar. Gençken Abigail'e olanları düşünmediğimi düşünüyor. Yaptığım şeyi."

"Daniel, bu senin hatan değildi.

"Geri gelip beni tekrar göreceksin?" diye soruyor aniden.

"Evet," diye yanıtlıyorum, gülümsemeye çalışarak. "Eğer izin verirsen her gün. Bir sessizlik daha.

"Özür dilerim," diye fısıldar.

Acı göğsümü kavırıyor. Konuşmadan önce uzun bir nefes alıyorum. "Daniel. Söylemem gereken bir şey var ve bunu gerçekten dinlediğinden ve duyduğundan emin olmak istiyorum, tamam mı?

Başını sallıyor.

'Abigail'e olanlar senin suçun değildi. Sen sadece küçük bir çocuktun. Sesim çatlıyor, içimde biriktirdiğim duygulara ihanet ediyor ama devam ediyorum. "Trajik bir kazaydı. Michael'ın daha sonra neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyorum ama bunun seninle bir ilgisi yok, tamam mı?

Başını sallıyor ve tek bir damla gözyaşı aramızdaki masaya sıçırıyor.

'Michael hepimizin Abigail'in ölümünün yasını tutma ya da bu olayı unutmaya çalışma fırsatını elimizden aldı. Sana ve bize yaptığı her şey için onu asla affetmeyeceğim, ama özellikle de bunun için. Hazır olduğunuzda, Abigail için bir tören düzenler ve uygun bir şekilde vedalaşırız.

Sonunda Daniel başını kaldırıyor ve yumuşak kahverengi gözleri benimkilere bakarken suyla doluyor. Tek kelime etmeden sandalyeden kayıyor ve masanın etrafında dolaşıyor. Ayağa kalkıp ona doğru bir adım atıyorum. Ortada buluşuyoruz ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor.

"Sen sadece küçük bir çocuktun. Sesim, artık tutamadığım acımın içinden bir fısıltı gibi çıkıyor. "Sana yardım etmek için daha fazlasını yapmalıydım. Özür dilerim, Daniel.

Gözyaşları üstümden omzuma doğru süzülüyor. Vücuduna daha sıkı sarılıyorum ve acısının, kederinin kendi acımla karıştığını hissediyorum.

Binanın bir yerinden bir zil sesi geliyor. Tek bir çan sesi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Daniel ayağa kalkıyor ve kollarını yüzüne siliyor. "Gitmem gerekiyor.

Oturup oğlumun uzaklaşmasını izliyorum ve tek düşünebildiğim ona yardım etmek için daha fazlasını yapmam gerektiği. Ne olursa olsun ailemi koruyacağıma dair kendime söz verdim ve ne kadar kötü bir şekilde başarısız olduğum için kendimi asla affetmeyeceğim.

Benim adım Daniel Steven Wick. Ailem Sarah ve Michael Wick ve ben altı yaşındayken kız kardeşimi öldürdüm.

Bu bir kaza değildi.

Öfkenin kör edici sıcaklığını ve kahkahasını hatırlıyorum - alaycı, aptal bir kıkırdama.

Elimin kayanın etrafında nasıl sıkıldığını ve vücudumdaki her kasın kahkahayı durdurmak için onu atmamı nasıl istediğini hatırlıyorum. Onu durdurmak için. Öldü.

Buradaki şarlatanlar çok genç olduğumu, bunu kastetmediğimi söylüyorlar. Ama o gün ne olduğunu gerçekten bilen, uyanık olduğum her anıma musallat olan o niyet duygusunu hatırlayan tek kişi benim.

Annemin hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor ama beni görmezden geldi. Çok açık olması gereken şeyi görmedi. Ona ihtiyacım vardı ve o yanımda değildi.

Suçlu olanın babam olduğunu söylüyorlar.

Kırılmadığımı, sadece zarar gördüğümü söylüyorlar. Abigail'i neden o şekilde geri getirdiğimi anlıyorlar.

Ailemi cezalandırmak istedim. Herkesin gerçeği bilmesini istedim. Bazen şarlatanlara inanıyorum. Bazen gazetelere inanıyorum.

Ben masumum.

Ben bir canavarım.

Kız kardeşimi öldürdüm. Bu bir kaza değildi, ama şimdi kendime bunu isteyerek yapmadığımı söylüyorum.

Babamı vurdum. Kurşun bir santimle ıskaladı. Nişan almak için bir saniye daha beklemeliydim. Pişman olduğum bir hata. Beni buradan çıkardıklarında bir daha yapmayacağım bir hata. Ve çıkmama izin verecekler. Rol yapacağım. Rol yapmakta iyiyimdir. Ve sonra özgür olduğumda, ihtiyacım olan üç kurşunu bulacağım ve tekrar deneyeceğim.

Bir dahaki sefere, başarısız olmayacağım.

* * *

Eğer *She Says 's My Daughter* kitabının etkisinde kaldıysanız, Lauren North'un ***My Word Against His*** kitabı sizi koltuğunuzun ucuna getirecek!
Buradan alın ya da özel bir alıntı için okumaya devam edin!

OceanofPDF.com

BENİM SÖZÜME KARŞI ONUNKI

OceanofPDF.com

DUDAK UÇUKLATAN TERS KÖŞELERLE DOLU, ASLA
VAZGEÇİLEMEYECEK BİR PSIKOLOJİK GERİLİM

Geleceğim pamuk ipliğine bağlı. İkimizi de sorguluyorlar ve söylediğim her kelime önemli. Dikkatli olmalıyım - benim sözüme karşı onunki ve kaybetmeyi göze alamam...

OceanofPDF.com

MESAJLAR

Bugün 18:40

? Bugün 18:41

Sana

ihtiyacım var.

Bugün 20:04

Şimdi

gerçekten

endişeleniyoru

m!!! Bugün

20:27

Polise gitme!

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

CELIA

Mutfak yüzeyleri nemli bir bez ve spreyn parlaklığıyla ışıltıyor. Temiz. Yeni değil. Ama yorgun beyaz dolapları ya da tezgahların köşelerindeki kırıkları, Martin'in bana gideceğini söylediği gün vazoyu fırlattığı pencerenin yanındaki fayansın eski çatlağını umursamıyorum.

Temiz olduğu ve her şey yerli yerinde olduğu sürece mutluyum. Lastik eldivenleri çıkarıyorum ve saate bakmadan önce lavabonun altındaki kapının iç tarafına asıyorum. Saat sabahın 8.25'i. Her şey yolunda. Henry kalkmış ve üniversite için çantasını hazırlıyor. Kahvaltısını çoktan yapmış, bir fincan çay için çaydanlığı kaynatmamla bir kase Cheerios'u mideye indirmiş, mutfağın köşesindeki yuvarlak çam masaya zar zor oturduktan sonra tekrar ayağa fırlamış.

Koridora çıktım ve bluzumu düzelttim. Bugün yeşil. Koyu yeşil bir hırka ve siyah pantolonla eşleştirilmiş soluk bir avokado, M&S'den iki paket halinde gelen şekilsiz türden.

"Gitme zamanı Henry," diye sesleniyorum merdivenlerden yukarı.

"Geliyorum," diye bağılıyor derin ve dört yıl önce kırılmasına rağmen hala biraz yabancı bir sesle. Bir an sonra merdivenlerin başında beliriyor, bordo ceket ve kravatıyla çok şık görünüyor. Yakasına iliştirdiği Başöğretmen rozeti ışıltı parlıyor.

Henry hala eskiden hatırladığım o gergin küçük çocuk. Gülümseyen yüzler şeklindeki patatesleri ve Lego yapmayı seven bir çocuk ama yine de farklı. Başlangıç olarak uzun. Benden çok daha uzun. Zayıf ama sıksa değil. On yedi yaşında, bir gün olacağı adamın şeklini henüz almadı, ama orada - bir gölge, bir vaat.

Saçları düzgün - ıslak ve jölelenmiş, sevdiğimi bildiği şekilde. saçlarımla aynı kestane renginde, griler dağılmadan önce ve

Hangi markayı seçersem seçeyim her zaman turuncu bir ton bırakan saç boyası kutusunun altı haftalık ritüeli.

Henry'nin çantası bir omzuna asılı. Ben sormaya fırsat bulamadan, "Hazırım," diyor.

"Güzel. Saati kontrol ediyorum. Sabah 8.29. Bir dakika.

"Biliyorum," diyor kızgınlıktan ziyade bıkkınlık olarak algıladığım bir gülümsemeyle. Ne de olsa o da rutinleri benim kadar iyi biliyor. Söylenmesine gerek yok.

Onu mutfığa kadar takip ediyorum ve bardağı bulaşık makinesine yerleştirmesini izliyorum. "Kimya ödevini yaptın mı?" diye soruyorum.

Bir an duraksıyor, düşünüyor ve sonra başını sallıyor. "Gelecek yıl bunları kendi başıma yapmak zorunda kalacağımı biliyorsun, değil mi? On üç yaşındayken küçük bir servete mal olan diş tellerini göstererek bana bir kez daha genişçe sırtıyor.

"Ve o zamana kadar soracağım.

Dudaklarında şakacı bir karşılık oluşmasını izliyorum ama daha ileri gitmiyorum. Garajdan gelen bir takırtı sesi ikimizi de sarsıyor. Mutfağın köşesindeki garaja açılan beyaz kapıya doğru dönüyoruz. Her zaman kilitli tuttuğum, anahtarını yanımdan hiç ayırmadığım kapıya.

Nabzım hızlanıyor, damarlarımda korku okları dolaşıyor. Yükselen paniği yutuyorum ve sessiz olmasını istiyorum.

"Bu da neydi?" diye soran Henry, kaşlarını kaldırarak Ben.

Bir kakhaha atıp gözlerimi deviriyorum. 'Sığırcıklar tekrar çatı bölümü. Kış için saklanacak sıcak bir yer arıyorum. Cuma günü izin günümde bir göz atarım.' Doğru olup olmadığını merak ediyorum. Kuşlar suçlanabilir mi? Nedense bundan şüpheliyim.

"Belki de şimdi bakmalıyız. Başını eğiyor ve bir an için bana meydan okuduğunu, beni test ettiğini hissediyorum.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Korku beni paranoyak yapıyor. Henry garajın yasak bölge olduğunu biliyor. Ona yıllar önce çatıda asbest olduğunu ve güvenli olmadığını söylemişim. Masanın üstündeki duvarda asılı saate bakar gibi yapıyorum. "Artık gitme vakti geldi. Okula geç kalmak istemezsin. Ayrıca, orada sadece eski hurdalar var," diye yalan söylüyorum. "Kuşlar zarar veremez.

"Elbette. Telefonunun ekranına bakıyor, oradaki bir şey gözlerini biraz daha açıyor. Ne olduğunu, ona kimin mesaj attığını sormak istiyorum, ama o

Mutfağın yarısını çoktan geçmişti, ön kapıya doğru yürüyüp kışlık paltosunu silkmeden önce yanağımlı gagaladı. "Hoşça kal anne. Seni seviyorum.

Kelimeler otomatik ve kulağa biraz ahşap geliyor ama yine de onları alıyorum, sevgili oğlum ön kapıyı açıp okula giderken onları yakınımda tutuyorum. Cevabım dudaklarımda dans ediyor. *Bir sarılma daha mı?* Üç kelime, gerçekten saçma sapan ama ağzına kadar sevgiyle dolu.

Bir anda gitti ve yalnız kaldığım anda gözlerim garaja kaydı. Aklımdan kapıyı açmak geçiyor ama saat sekiz buçuğu geçiyor ve işe gitmem gerekiyor.

Temiz mutfağıma son bir kez bakıyorum, düzen sakinliğımi geri getiriyor. Gözlerim buzdolabının üzerindeki yemek planına takılıyor. Salı akşamı makarna gecesi. Planlayıcının yanında Henry'nin tekrar çizelgesi var, geçen yıl Malta, ondan önceki yıl Yunanistan tatillerimizden magnetlerle buzdolabına yapıştırılmış. Henry'nin deneme sınavları yaklaşıyor ve haftanın her gecesi için renkli kutular onu takipte tutuyor. Kimya için kırmızı. Matematik için mavi. Bu gece yeşil - biyoloji, onun favorisi.

Artık son yaklaşıyor. Bahar günlerindeki kesilmiş çim kokusu gibi etrafımızda dolaşıyor, havada bir değişim, ileride bir şeylerin olduğu hissi. Final sınavlarına sadece altı ay kaldı. Hayali olan tıp eğitimini almasına sadece on ay kaldı. Bu düşünce içimde baş döndürücü bir gerginliğin dönüp durmasına neden oluyor. Henry benim her şeyim. Sahip olduğum tek şey o.

Onsuz nasıl başa çıkacağımı hayal etmeye çalışıyorum. Onun bensiz nasıl başa çıkacağını. Bu hayallere cevap yok, huzur yok, bu yüzden öğle yemeğimin çantamda olup olmadığını kontrol ediyorum - dört Ryvita krakeri ve bir elma - ve evden aceleyle çıkıyorum. Ana caddeye ve Citizens Advice'a

sadece on dakikalık bir yol var,

Son on iki yıldır çalıştığım yer. Binanın arka tarafındaki personel otoparkına park eder etmez telefonumu çıkarıp Find My uygulamasını kontrol ediyorum. Henry'nin simgesi gri; telefonu kapalı, şu anda sınıfta. Son konumu okulda görünüyor ve böylece arabadan inerken biraz daha rahat nefes alıyorum.

Bir sarılma daha?

Otoparkta yürürken bu soru aklımdan çıkmıyor. Henry küçükken günde düzinelerce kez birbirimize söylediğimiz bu sorudan arta kalanlar. Okula bırakırken. Banyo zamanı, yatma zamanı. Günün herhangi bir saatinde.

Artık bu sözleri söylemiyorum; o bunlar için çok büyük. Yine de sekiz kısa saat içinde her şeyin ne kadar değişeceğini bilseydim, soruyu sorar, yüksek sesle bağırırdım. Henry'yi geri çekedim.

bana, ona yakın tuttu. Ama nasıl bilebilirdim ki? Hayatımın bütün haftaları, ayları, yılları farkına varmadan geçip gitti. Bugünün her şeyin tamamen rayından çıkacağı gün olduğuna dair hiçbir ipucu, hiçbir işaret ya da sinyal yoktu. Hepsi Lucie yüzünden.

* * *

Burada okumaya devam edin!

OceanofPDF.com

LAUREN'DEN DAHA FAZLASINI DUYUN

Lauren'in en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz?

Buradan kaydolun!

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

OceanofPDF.com

LAUREN NORTH'UN KİTAPLARI

Benim Kızım Olduğunu Söylüyor

Sözüme Karşı Onun Sözü

Tüm Kötü Oyunlar

Evinizde Güvende

Bir Adım Geride

Mükemmel İhanet

OceanofPDF.com

LAUREN'DEN BİR MEKTUP

Sevgili okuyucu,

She Says She's My Daughter'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Son çıkan kitaplarımdan ve tekliflerimden haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan bültenime kaydolabilirsiniz. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Buradan kaydolun!

Bazen kitap fikirleri aklımıza bir 'ya ' fısıltısı olarak gelir ve zamanla bütün bir hikayeye dönüşür. Bazen de, *She Says She's My Daughter'da olduğu* gibi, kitap fikri tamamen şekillenmiş bir şekilde kapının çalınmasıyla gelir. Kapıyı açtım ve karşımda Wick ailesi duruyordu. Bana anlatacakları bir hikâyeleri vardı. Trajik ve karanlıktı ama umarım hakkını vermişimdir. Sarah'yı her zaman saygınlığı ve bir insanın başına gelebilecek en kötü şeyden kurtulma gücüyle hatırlayacağım. Abi'yi ise hayatından başka bir şey istediği ve bunu elde etmek için her şeyi yapabilecek kadar çaresiz olduğu için.

Okurlarımdan yorum, etiket ya da mesaj yoluyla haber almayı her zaman çok seviyorum. Sosyal medya bağlantılarım aşağıda ve çoğu gün Twitter ve Instagram'da bulunabilirim. Eğer *She Says She's My Daughter'ı* beğendiyseniz, Amazon ya da Goodreads'e yorum bırakırsanız ya da bir arkadaşınıza söyleyerek kitap sevginizi paylaşırsanız çok minnettar olurum.

Sevgi ve minnetle,
Lauren x

www.Lauren-North.com

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Buraya kadar gelebildiğiniz için size kocaman bir teşekkür, sevgili okuyucu. Umarım Wick ailesinin hikâyesini beğenmişsinizdir. Bu kitabı yazmayı ve Sarah ile Abi'nin dünyalarına girmeyi çok sevdim.

Lucy Frederick'e bu kitaba inandığı ve harika editoryal önerileri için çok teşekkürler. Tüm Bookouture ekibine de tüm çabaları için özel teşekkürler. Perde arkasında çok fazla iş yapılıyor ve Jess Readett, Mandy Kullar, Donna Hillyer, Laura Kincaid ve Bookouture'daki ekibimin bir parçası olan herkese çok minnettarım. Ayrıca Emily Scorer ve Bolinda ekibine ve inanılmaz desteği için Amanda Preston'a da teşekkürler.

Sosyal medyada kitaplar hakkında bilgi yaymak ve pek çok yazarı desteklemek için yorulmak bilmeden çalışan tüm blog yazarlarına ve erken okurlara teşekkür ederim. Sizler gerçekten harikasınız!

Tanera Simons'a bu kitaba her zaman inandığı için! Yayınlandığını görmek ikimiz için de çok şey ifade ediyor. Ve Laura Heathfield'a, her zaman her şeyin farkında olduğu için!

Laura Pearson, Nikki Smith ve Zoe Lea - yazma ve yazma dışı destek için köşemde sahip olabileceğim en iyi arkadaşlarıdır. Teşekkür ederim!

Maggie, Mel, Pauline, Kathryn ve Andy'ye bu kitabı çok uzun zaman önce okudukları ve içinde bir şeyler gördükleri için. Sonsuza dek minnettarım.

Andy, bu kitabı sana ithaf ettim çünkü 'teknedeki yabancıyla olan' her zaman senin favorin olmuştur. Bana her zaman için teşekkür ederim! Tommy ve Lottie'ye gelmiş geçmiş en iyi çocuklar oldukları için!

Ne zaman bir kitap yazsam, yol boyunca teşekkür etmem gereken tüm insanları listelemek için bir belge oluştuyorum, böylece teşekkürlerde onlardan bahsetmeyi unutmuyorum. Açıkçası, bunu kullanmayı hiç unutuyorum. Eğer isminiz burada yoksa, lütfen beni affedin. Desteğiniz için çok minnettarım!

Bookouture tarafından 2023 yılında
yayımlanmıştır Storyfire Ltd.

Carmelite Evi

50 Victoria Embankment

Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com Telif

Hakkı © Lauren North, 2023

Lauren North, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma
hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz,
herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi
bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83790-655-0

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler,
kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan
veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.